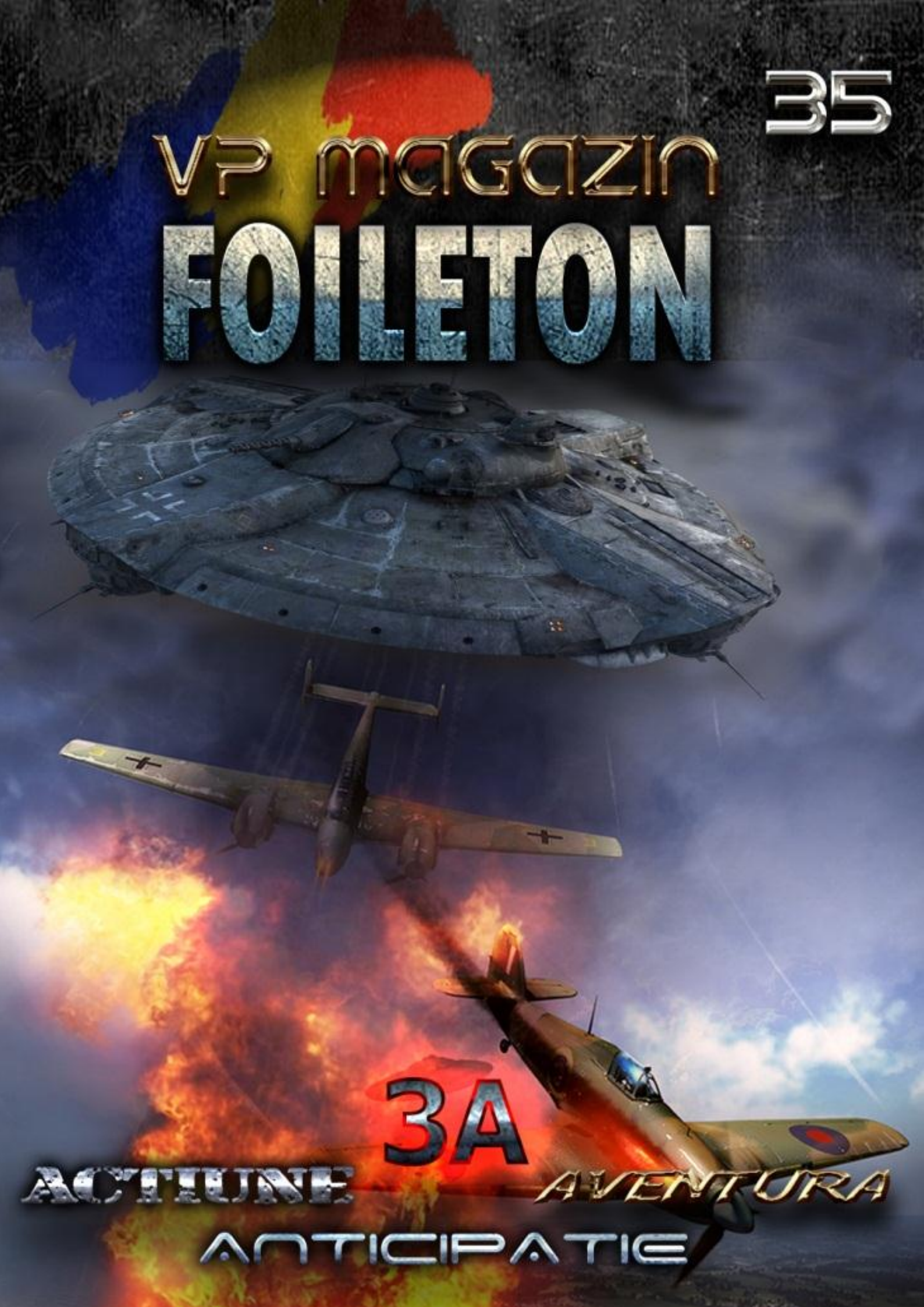
35
VP MAGAZIN
FOILETON
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație - Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 35 – Noiembrie 2017

Adam MOON
Space Cadets-ACE
Episodul V

Martin REDKLIF
Paznicul văii

Edwin HARKNESS SPINA
Viitorul este ACUM!

Alfred ASSOLLANT
Capitanul Corcoran
Episodul III

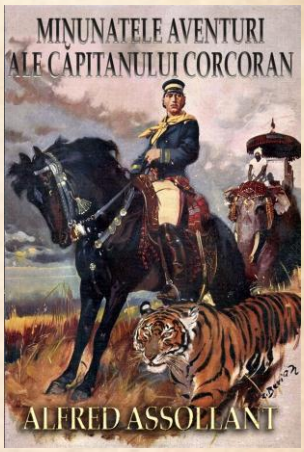

Lee CHILD
Fiul cel mic
Episodul III

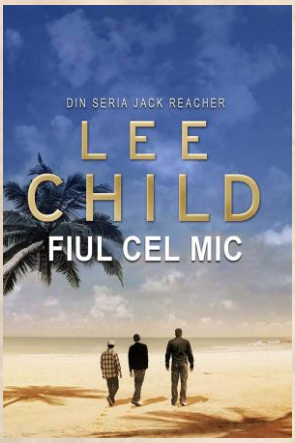

Eric MEYER
Forțele Speciale
Episodul I

Ryan CLIFFORD
Combat Temporal
Episodul XI

Karl MAY
Saiwa tjalem
Episodul I

VP Magazin

ADAM MOON
SPACE CADETS
ACE

Military Science-Fiction

Adam Moon

SPACE CADETS

Traducerea: UnCris

Episodul V

ACE 4

Sistemul Bleeder

I-am urmat pe Rick şi pe căpitanul Wilkomen ieşind de pe puntea *pieilor*. Îmi spuseseră că doi dintre camarazii mei cadeți se aflau la bord, aşteptându-mă. Totuşi, momentan nu-mi păsa de ei. Tot ce voiam era să arunc o privire asupra planetei Bleeder ca să văd cu ce ne vom confrunta.

Când am intrat pe Puntea de Comandă şi m-am uitat la monitor, am fost dezamăgit. Planeta extratereştrilor nu se afla pe el.

— Unde-i planeta Bleeder? l-am întrebat pe Rick.

— A trebuit să ne oprim la periferia sistemului lor stelar. Au şi ei propria versiune de centură Kuiper care-i înconjoară. Putem rămâne aici, amestecați

printre pietre şi gheață până ce vom fi gata de atac. Mai sunt trei nave de război ce sunt aşteptate să se ralieze cu noi în următoarele două zile.

Asta era naşpa. Fusesem convins să cred că vom intra în luptă foarte curând.

Danny şi Becky s-au strecurat şi mi-au prezentat condoleanțe. Era ceva ciudat pentru că persoana decedată la care se refereau eram eu. M-am prins în joc doar ca să fiu politicos. Apoi s-au minunat de nemaipomenita piele A.C.E. pe care o voi purta toată viața, indiferent cât ar fi însemnat asta. Dacă aş fi sălăşluit prea mult în ea, aş fi început să cedez. Probabil că guvernul mă declarase oficial mort.

Am întrebat despre nava extraterestră pe care o capturase *Conquistador* în urmă cu mai mult de o lună.

— Ce ați reuşit să aflați despre nava Bleeder şi cei patru ocupanți ai ei?

Ultima dată când fusesem pe *Conquistador* fusesem doar un amărât de puşti. Acum eram un erou veritabil, decorat, aşa încât nu aveam de ce să fiu surprins când căpitanul mi s-a adresat personal.

— Am putut să-i reconstituim traiectoria înapoi până la punctul de origine aflat în această regiune a spațiului. Au uitat să şteargă din înregistrări poziția planetei natale. Acest fapt ne-a îngrijorat. De aceea aşteptăm să ne vină întăriri.

— Asta este tot ce ați găsit?

— Au fost găsite şi alte informații, dar nu-mi pasă de ele. Tot ce am nevoie sunt nişte coordonate asupra cărora să mă fixez. Am tehnicieni care continuă să lucreze în hangarul de sub punți. Cadavrele sunt în descompunere şi put, dar nava se pare că mai poate dezvălui secrete despre ocupanții ei morți.

Tehnicienii

Rick m-a avertizat să nu mă duc jos ca să fac verificări împreună cu băieții de la tehnic. Se pare că aceştia se închiseseră împreună cu tehnologia extraterestră şi trupurile în descompunere ale acestora de mai bine de o lună. Dar a fost o izolare autoimpusă. Aceste „capete luminate” erau atât de captivați de fiecare nouă descoperire încât refuzau să plece, ca nu cumva să se facă o nouă descoperire în timp ce lipseau.

Urmarea a fost că au devenit cam ciudați şi fizic epuizați. Chiar şi femeile aveau părul încâlcit, nespălat iar trupurile miroseau cumplit a sudoare. Din fericire eu nu mai aveam un nas real, dar costumele *mech* detectau toate nivelele de miros şi-mi transferau informațiile într-o formă care era destul de apropiată de „parfumul” original.

— Poți să-mi opreşti nasul? l-am întrebat pe şoptite pe Rick.

— Pot să-i imobilizez cu mâinile la spate, iar tu să le torni nişte şampon pe cap, îmi răspunse.

Am râs până ce unul dintre tehnicienii cu ochii obosiți ne-a privit urât. Se apropie de noi spunând:

— Îmi cer scuze pentru igiena noastră, dar încercăm să câştigăm un război.

— Desigur, am răspuns pe un ton de scuză.

Rick continuă să râdă.

Pe ecusonul tehnicianului era trecut numele Walter Peterson. Acelaşi nume de familie ca mine. Speram că nu e tatăl meu adevărat.

— Încă nu avem prea multe să vă spunem legat de destinația lor. Au ars aceste circuite şi s-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar suntem absolut siguri că vin din acest sistem solar. Ceea ce este ciudat este faptul că nu există nicăieri marcat un curs de întoarcere. Nu ştim încotro se îndreptau, dar ştim că nu aveau planuri de întoarcere înapoi.

— Ciudat.

— Ba e chiar şi mai ciudat. Am reuşit să extragem câteva informații din jurnalul navei din momentul imediat premergător întâlnirii cu noi. Extratereştrii nu au luat ei decizia de a fugi; nava a fost preprogramată să evadeze.

— De ce?

— Habar nu am. Tehnologia este prea străină pentru a obține mai mult decât atât. Dar haideți înăuntru să vedeți ce am găsit.

L-am urmat în nava sferică. Ne-a dus într-o mică încăpere pe care n-o observasem la prima pătrundere, apoi a arătat în sus, spre tavan. Se vedeau un fel de rafturi mari.

— Aceste rafturi sunt goale, a confirmat tehnicianul.

— Fascinant, făcu Rick pe un ton sarcastic.

— Credem că au fost încărcate cu armament. Semnalele chimice şi electrice prezente acolo sunt în afara celor cunoscute. Dacă reuşim să le descifrăm, vom putea să ne imaginăm ce fel de arme utilizează.

— Şi unde se află armele?

— Nu ştiu, dar judecând după mărimea acestor rafturi, mă bucur că nu se află aici.

Chiar atunci s-a auzit vocea căpitanului în difuzoarele rețelei de amplificare, înfundată pentru că noi ne aflam în interiorul micii nave extraterestre.

— Toată lumea la posturile de luptă. Suntem atacați.

Nava de război *Bleeder*

Rick ne-am năpustit în sus către Puntea de Comandă. Mă aşteptam la haos, dar se pare că căpitanul Wilkomen îşi instruise bine echipajul, în ciuda faptului că era nou în această funcție. Pe monitor se vedea un singur

proiectil ce se îndrepta spre noi cu o viteză alarmantă, iar în urma sa se afla cea mai mare afurisită de navă spațială pe care o văzusem vreodată.

Conquistador a tras cu toate armele şi a provocat explozia proiectilului. După mărimea acesteia am ştiut că unda de şoc ne va zgudui ca dracu'… şi aşa a şi făcut. Motoarele direcționale de compensație au intrat în funcțiune pentru menținerea ei cu fața spre nava extraterestră, ceea ce nici nu era prea greu ținând seama de faptul că ocupa cea mai mare porțiune a cerului.

Căpitanul Wilkomen a ordonat:

— OK, Infanteria, noi le vom distrage atenția, iar voi pătrundeți în interiorul nenorocitei ăsteia mari şi trimiteți-o la dracu.

Eram cât p-aici să-i spun „*nu puteți fi serios*", dar Rick m-a înşfăcat de braț şi s-a adresat celor doi camarazi cadeți.

— E mai bine că suntem doar câțiva. Nu ne vor vedea când ne apropiem.

Dacă aş fi avut pantaloni, sau măcar un fund, aş fi făcut pe mine.

— Nici eu, nici Becky nu ştim să zburăm cu o *piele*, s-a bâlbâit Danny.

Dacă el chiar credea că această scuză l-ar fi scutit de misiunea sinucigaşă, se înşela.

— Păi… sper că veți învăța repede. Haidem.

Am mai aruncat o privire spre monitor şi am văzut că încă două nave de-ale noastre ni se alăturaseră. Chiar şi cu trei nave de război, nu eram sigur de şansele noastre împotriva acelui imens obiect, dar trei era mai bine decât una singură.

Ieşirea în spaţia

— Eu îl iau pe Danny, iar tu pe Becky, OK? a spus Rick.

Apoi l-a înhățat pe Danny în jurul mijlocului şi a țâşnit ca o ghiulea din compartimentul sas.

Aş fi vrut să spun ceva precum „*nu vreau*" sau „*nu pot face asta*", dar Becky se afla chiar lângă mine şi nu voiam să se îngrijoreze. Mai fusesem doar o singură dată cu *pielea*, afară, în vidul cosmic, dar mă descurcam cu manevrarea lui.

— Activează controlul de zbor. Control manual, am spus şi am strâns picioarele paralel plutind la câțiva centimetri deasupra punții. Am prins costumul *mech* al lui Becky de mijloc şi am dat o comandă mentală.

Am ieşit la rândul meu din compartimentul sas. Nu e uşor să vezi ceva când te afli în spațiu, iar când cea mai apropiată stea este atât de îndepărtată e chiar al dracului de imposibil. Becky i-a depistat nu ştiu cum pe Rick şi pe Danny, aşa că m-am îndreptat în direcția lor. S-au lovit dur de cocă, dar Rick a folosit bocancii magnetici pentru a se fixa. Danny l-a urmat imediat, iar Becky a *aterizat* la câțiva metri de ei.

Încheietura mâinii lui Rick s-a rabatat ca o balama şi o mică lumină a strălucit albastru. A îndreptat-o spre cocă şi flacăra a crescut. Întunericul

era luminat de scântei, dar nu a contat cât de mult s-a străduit, pentru că n-a reuşit să perforeze coca. Din ce mama dracu' era făcută chestia asta?

Îşi montă la loc încheietura mâinii şi spuse:

— Jack, ia-o din nou pe Becky şi după ce numărăm până la trei, sărim. Iar când ajungem la cincisprezece metri, trage o Popper în asta. Încearcă să fii atent la semnalul meu. Două Popper au mai mult efect decât una singură.

Am confirmat, am luat-o pe Becky şi am urmărit cum ridică degetele: unu, doi, trei. Am zburat de lângă cocă, ținând-o pe Becky în brațe. Rick a făcut la fel cu Danny. M-am uitat înapoi prin vizor, apoi spre Rick.

Abia atunci mi-a picat fisa că eu nu am o armă la mine. Cât de idiot am putut fi? Apoi, chiar la timp, mi-am amintit că Rick îmi spusese cum modernizase *pielea* cu un arsenal. Am spus:

— Dă-i lui Jack armele sale, iar antebrațele mi s-au deschis lăsând să iasă nişte arme mici. Mai aveam câte o armă la fiecare umăr şi, deşi nu o puteam vedea, ştiam că mai am şi o turelă rotativă pe cap.

Cavitatea pectorală s-a deschis şi ea şi am scos cu grijă un PQ5000. După mai puțin de o secundă am tras.

Ambele Popper au lovit în acelaşi loc şi au explodat în acelaşi timp. Şocul ne-a dat peste cap, dar am recâştigat controlul destul de uşor. Nu prea ştiam cum să mă simt când am văzut gaura căscată în cocă. Vreau să spun că reuşisem, dar mai însemna şi că trebuie să intrăm prin ea.

Contact

Una dintre navele noastre nu primise informarea despre acțiunea noastră de commando şi şi-a lansat armele. Din fericire nava extraterestră era atât de imensă; nici una dintre explozii nu ne-a afectat nici pe noi, nici nava. O singură rachetă a mai fost lansată de extratereştri şi, precum prima, a fost neutralizată cu uşurință.

Pentru mine, nimic nu avea sens. Nava fusese proiectată să participe la războaie. Se vedeau tunurile ieşind prin toate deschizăturile cocii. Coca era de trei ori mai groasă decât era necesar pentru călătoriile spațiale obişnuite. Avea menirea de a rezista impactelor explozive a oricărui tip de armă. Deci, de ce reacționa atât de slab? Poate că se juca cu noi?

Înainte de a-mi mai irosi timpul meditând la ce însemnă toate acestea, Rick mi-a făcut semn să intru în navă prin gaură. Pluteau destule resturi prin jurul ei, dar nimic ce aş fi putut recunoaşte. Când am ajuns în dreptul ei, nu am observat nici un semn de scurgere a atmosferei ceea ce însemna că aceasta fusese evacuată din compartimentul afectat.

EMP

Exista o singură uşă înaltă în compartimentul avariat. Alături se afla un dispozitiv special conceput pentru recunoaşterea mâinii unui extraterestru şi care să permită accesul în interior. Poate era un dispozitiv de identificare care să asigure doar accesul extratereştrilor. Poate că era doar un simplu dispozitiv. Dar erau destule fire care atârnau din el şi se vedea că este nou, montat în grabă lângă uşă.

Rick a pus mâna pe suprafaţa aparatului. Uşa s-a deschis într-un sas minuscul în care abia am încăput. Închise uşa şi o deschise pe cealaltă.

Nava avea un aspect extraterestru şi mai evident decât cea mică pe care o capturasem. Spre surpriza noastră părea totalmente goală.

— Trebuie să-i lăsăm aici pe Danny şi Becky, i-am spus lui Rick. Am uitat să le dăm arme.

Dar Rick a scuturat din cap.

— Nu e treaba noastră să ne asigurăm că sunt înarmaţi. Sunt Marines; trebuie să fie capabili să aibă singuri grijă de ei.

— Hei, noi suntem cadeţi doar, se apără Becky. N-am mai fost niciodată în luptă.

— Crezi că Bleeder-ilor li se fâlfâie de asta? a ripostat Rick. Doar menţineţi sub control sas-ul acesta până ce eu şi Jack ne întoarcem. Ar putea fi singura noastră cale de scăpare.

Coridorul se întindea spre stânga şi spre dreapta cât vedeam cu ochii. Înainte să fi luat o decizie în ce direcţie să mergem, s-a deschis o uşă aflată la doar şapte metri de noi şi au ieşit nişte extratereştri în *piei mech*. Se mişcau cu stângăcie, dar prezenţa lor tot înspăimântătoare rămânea. Înainte ca vreunul dintre noi să poată reacţiona, unul dintre ei a aruncat la picioarele noastre ceva în formă de ţigară. Am văzut cum se desface ca o floare şi atunci m-am simţit ca-n pragul leşinului, gata să-mi pierd cunoştinţa. *Mech* extratereştrii au dispărut înapoi pe uşă.

M-am întors spre Rick şi i-am văzut *pieile mech* ale lui Danny şi Becky căzuţi la podea.

— *Fuck*. Au folosit un EMP. Ţi-au ucis prietenii, spuse Rick.

Când conştiinţa se află într-o *piele mech* iar *mech* este distrus, la fel este şi conştiinţa. Danny şi Becky mai aveau trupurile rămase în Tabără, dar nu mai era nimic de pus în ele. Conştiinţa fusese ucisă de EMP. Rick şi cu mine am scăpat datorită blindajului suplimentar instalat d el.

— *Mother fuckers*, am zbierat şi eram gata să năvălesc după ei în cameră şi să-i măcelăresc pe toţi ticăloşii de extratereştri, când am auzit o voce umană întrebând:

— Hei, ce-ai spus?

— Ce dracu *ai spus tu*? a izbucnit Rick. Eşti un om sau un Bleeder cu translator?

— Suntem oameni. Şi tu eşti om?

— Da.

Veri

După câteva minute de şovăială, am decis că nu ne mint. Au ieşit ei primii, cu mâinile ridicate, fără arme.

Erau trei. Tipul care-i conducea a venit direct către noi şi ne-a întrebat:

— De unde dracu aveți costumele astea robotice? Cum le controlați?

Abia atunci am observat că ei nu purtau *mech* ci costume blindate. Era greu de apreciat câte *mech* aveau la dispoziție. Dar nu conta. Dacă trebuia să luptăm cu ei, i-am fi distrus foarte uşor.

S-a lăsat tăcere în timp ce fiecare parte încerca să înțeleagă ce se petrece. Conducătorul lor în costum ciudat ne-a întrebat:

— Sunteți de pe Pământ, nu-i aşa?

— Şi?

— Nu... adică... vreau să spun, veniți recent de pe Pământ, nu?

— Da. Am venit să-i distrugem pe Bleeder înainte de a se ține ei de promisiunea de a ne distruge pe noi.

— Păi, noi suntem născuți pe Bleeder. Strămoşii noştri au fost oamenii răpiți de pe Pământ acum două sute de ani.

— Nu se poate. Noi am presupus că sunteți morți demult.

— Ne-au lăsat să ne înmulțim ca să facă experimente pe noi. Asta a fost greşeala lor cea mare.

— Stai puțin. Lasă-mă să transmit către nava mea ce se întâmplă, ca să se liniştească, l-a întrerupt Rick.

— Bine, pentru că noi abia ştim să manevrăm tâmpenia asta de navă.

— Mda, mi-am dat seama.

M-am uitat în jos la *pieile mech* de la picioarele mele, apoi am făcut un pas înainte şi l-am pocnit pe lider în abdomen. S-a făcut covrig de durere.

Rick a izbucnit în râs.

— Nu faci nimic pentru îmbunătățirea relațiilor între oamenii noştri, Jack. Îmi pare rău pentru prietenii tăi dar a fost o greşeală scuzabilă. Ei au crezut că noi suntem Bleeder.

Nu-mi păsa de scuze. Deja mă simțeam ceva mai bine.

Istorie

Căpitanul Wilkomen a fost şovăitor la ideea de a permite celor de pe nava extraterestră să vină la bordul lui *Conquistador*, iar aceştia ezitau să înceapă un dialog pe teren nefamiliar, dar Rick practic i-a forțat pe toți să fie de acord cu termenii.

Am luat doi ambasadori cu noi înapoi în hangarul navetei de pe *Conquistador*. Din fericire, costumele lor blindate erau prevăzute cu aparate de respirat, altfel nu ar fi supraviețuit scurtei călătorii prin vidul cosmic.

Wilkomen ne-a aşteptat cu o escortă înarmată. Cred că nu era de blamat că a făcut-o. Am fost cam enervat când ne-a spus să recuperăm pieile *mech* în care fuseseră Danny şi Becky.

— Costă o avere şi pot fi refolosite, a spus.

Nu m-am întrebat ce i-a venit, am considerat doar că este insensibil. Am mai considerat şi că nu are încredere în aceşti oameni de pe nava extraterestră, aşa încât vrea să se asigure că nu vor pune mâna pe tehnologia noastră.

Rick şi cu mine ne-am întors şi am recuperat unitățile A.C.M. moarte. Când am revenit, căpitanul se afla în birourile sale împreună cu oaspeții.

Rick i-a făcut semn santinelei de la uşă să se dea deoparte atunci când tipul a încercat să ne refuze accesul şi am intrat ca să ascultăm şi noi ce au de spus oamenii pierduți de atât de mult timp.

Am luat poziții de o parte şi de alta a uşii deoarece căpitanul nu ne-a ordonat să ieşim din încăpere.

Căpitanul vorbea cu David şi Sarah. Aceştia arătau aproape uman, influențați însă de selecția genetică şi de condițiile de mediu. Erau mai înalți şi mai supli. Dar erau oameni; asta era sigur.

Amândoi aveau acum masca blindată dată jos. Aveau un păr fin în vârful capului, dar nu aveau gene şi sprâncene. David părea proaspăt bărbierit, dar probabil că nu avea foliculi piloşi pe bărbie.

Sarah tocmai spunea:

— Ei ne-au selectat genetic prin controlul perechilor şi au făcut experimente sadice. Nu avem o istorie scrisă, dar avem mărturii verbale despre brutalitatea lor. Ne-au testat limitele fizice şi mentale, dar s-au şi distrat pe seama noastră. Apoi, acum circa cincizeci de ani ne-am răsculat şi i-am măcelărit. Nici eu, nici David nu eram născuți pe atunci, dar părinții noştri ne-au povestit tot. Ne-au spus că răscoala a pornit încet, dar pe măsură ce vestea se răspândea oamenii se ridicau împotriva stăpânilor lor de sclavi. Masacrul a fost atât de cumplit, încât Bleeder şi-au părăsit propria planetă. De atunci este planeta noastră. Am renumit-o Nova în loc de Bleeder.

Căpitanul era uimit. Nu se aşteptase deloc la aşa ceva.

— Şi unde au fugit Bleeder?

David a clătinat din cap.

— N-avem nici o idee spre care planetă s-au îndreptat, sau măcar dacă mai sunt în viață. Dar menținem câteva dintre navele lor de război pe poziții pentru a ne asigura că nu se vor mai întoarce niciodată în acest sistem solar.

— Nu prea vă descurcați cu sistemele de armament, nu-i aşa? a întrebat căpitanul.

— Nu. Nu e uşor de interferat cu tehnologia lor. Am deblocat unele chestii, dar majoritatea cele mai multe ne scapă. Speram că doar prezența noastră singură să fie suficientă pentru a-i determina să se întoarcă.

Am dat din cap, păşind spre centrul încăperii.

— Bleeder sunt încă în viață. Am capturat una dintre navele lor. Erau atât de înspăimântați de noi, încât s-au sinucis.

— Mă temeam că au supraviețuit, a pufnit David. Speram că spațiul îi va distruge înainte de a găsi o planetă viabilă pentru colonizare.

— Mai e ceva, am adăugat. Când i-am capturat, veneau din acest sistem stelar.

— Aceasta-i imposibil. Nu am văzut nici o navă extraterestră.

— Era mică. Poate prea mică pentru a putea fi detectată.

— Şi atunci, de ce plecase de aici?

Nu ştiam răspunsul dar am încercat să-l ghicesc.

— Poate pentru că misiunea se terminase. Avea rastele pentru armament, dar când am capturat-o acestea erau goale.

— Totuşi nici o armă nu a fost lansată şi detonată asupra planetei Nova.

— Asta e bine. Poate că nici nu le-au folosit asupra planetei voastre. Dar dacă au făcut-o, poate că mai este timp încă să le găsim.

David şi-a dus mâna la față şi a vorbit către ea:

— Alertați Controlul Terestru despre o posibilă breşă de securitate. O navă Bleeder a fost descoperită venind dinspre Nova şi se pare că a desfăşurat un fel de arme.

— Tehnicienii noştri pot trimite oamenilor voştri informații referitoare la tipurile de semnături chimice şi electrice pe care să le caute, a adăugat Rick.

Controlul Terestru răspunse:

— Am alertat autoritățile.

După care întrebă cu inocență:

— Cum arată strămunii noştri?

David a privit în jurul încăperii şi-i răspunse:

— Nu am vocabularul potrivit pentru a-i descrie. Trebuie să-i vedeți voi înşivă.

— Fă nişte poze pentru noi.

— Numai dacă sunt şi ei de acord.

A sunat o alarmă, ceea ce însemna că a sosit cineva în hangarul *pieilor*. Căpitanul a ignorat-o, deci era cineva aşteptat.

Când a pătruns în încăpere o unitate A.C.E. modificată, mi-am dat seama că e Peggy, camarada lui Rick şi salvatoarea *Conquistador*-ului, doar după marcajele de pe *piele*.

Se părea că am mobilizat prea multe forțe, totuşi. Aparent, extratereştrii au fost nişte laşi amărâți, învinşi demult de verii noştri.

Arme de Distrugere Globală

Cu ajutorul tehnicienilor, cei de pe Nova au reuşit să găsească câteva arme de distrugere globală plasate echidistant una de alta pe suprafața planetei.

A durat o săptămână întreagă pentru a le găsi, timp în care ni s-a permis, ba chiar am fost încurajați, să ne mutăm nava noastră de război pe o orbită în jurul Novei. Cu toții vedeau acest gest ca pe o reuniune de familie.

Nimeni nu ştia de ce armele nu detonaseră încă. Unul dintre tehnicieni a lansat o ipoteză:

— Poate că au avut un defect de funcționare, sau poate că extratereştrii au aşteptat să ajungă suficient de departe pentru a evita unda de şoc?

N-aveam nici o idee, aşa că am acceptat cu uşurință explicațiile sale, fie şi numai pentru a depăşi momentul ca să ne concentrăm pe probleme mai importante.

Nova

Nova orbita în jurul unei stele apropiate ca mărime, vârstă şi strălucire soarelui nostru. Planeta era cu vreo zece procente mai mică decât Pământul şi cu o atmosferă comparabilă, dar deloc ideală. Dar locuitorii umani au preluat-o şi s-au adapta în cele şase sau opt generații de când se aflau acolo.

Cele două milioane de oameni ce fuseseră răpiți s-au înmulțit la peste o sută de milioane în cele două sute de ani de atunci.

Adevărul este că ne părea rău pentru ei. Dacă am fi ştiut că au supraviețuit, poate că i-am fi căutat pe Bleeders cu mai multă determinare? Dar, ținând seama de împrejurări, ei păreau a fi destul de mulțumiți.

Consiliul Novan era gata să vină la bordul nostru pentru a ne întâlni personal. Erau patru membri prezenți şi alți patru rămaşi acasă, în caz de necesitate.

Puteam doar să ghicim ce însemna „*în caz de necesitate*”. Însemna: în caz că această întâlnire era o capcană, şi noi îi ucideam pe toți? Însemna: în caz că-i răpeam? Dar nu era nerezonabil pentru ei să fie suspicioşi cu noi. Eram oaspeți aici; trebuiau să-şi ia măsuri de prevedere.

David şi Sarah s-au dus înapoi pe nava lor după ce le-am cerut informații despre întreaga istorie a poporului lor. Sunt sigur că se săturaseră până peste cap să răspundă la întrebările noastre prosteşti.

Căpitanului şi secundului li s-a permis accesul la suprafața planetei, dar au declinat invitația.

Novanii au făcut tot ce au putut pentru ca să se aclimatizeze cu tehnologia extraterestră, dar era destul de evident că încă nu au reuşit. Costumele lor erau prea mari şi prea neîndemânatice.

Navele lor scăpau uneori de sub control. Ar fi fost amuzant, dacă n-ar fi fost ceva trist.

Nebunia *Mech*

Întârzierea de a acționa mi-a dat prilejul să vorbesc mai pe larg cu Rick despre situația noastră precară. Amândoi eram morți, iar eu unul, nu mă simțeam foarte bine.

A încercat din răsputeri să mă consoleze. Mi-a adus aminte de cei patru mii de nefericiți rămaşi blocați în *mechs* pentru că instalațiile criogenice unde se aflau corpurile lor au fost atacate de terorişti. A spus că au fost norocoşi că se aflaseră *upload*-ați în *piei*, altfel ar fi fost morți acum pentru că trupurile lor biologice s-au descompus.

Asta, însă, mi-a adus aminte că trupul meu se afla probabil în fazele incipiente de descompunere. O imagine ce nu era uşor de ignorat.

— Dar asigură-te că rămâi cu picioarele pe pământ, OK? Cei patru mii de *mech* au început să înnebunească, dar asta s-a întâmplat din cauză că-şi plâng unii de mila altora. Tu gândeşte pozitiv şi s-ar putea să-ți păstrezi mințile.

Nu ştiam că ei începuseră să o ia razna, dar cred că aceasta era explicația pentru care nu auzisem niciodată de faptele lor; erau ținuți departe de acțiune pentru că erau instabili.

— Dacă ajungi vreodată pe nava *Dreadnought*, ține-te departe de *mechs*. Pe ea sunt staționați toți cei patru mii. Nici măcar nu există un echipaj uman sau un căpitan. Ar fi trebuit, dar toți au demisionat pentru că *mechs* îi înnebuneau.

Aş fi dorit ca Rick să nu mă fi consolat. Acum şi mai multe motive de îngrijorare îmi rătăceau prin minte. Cum ar fi: cât va dura până ce îmi voi pierde esența umană? Peste cât timp îmi voi pierde mințile? Sau, şi mai rău, ce se va întâmpla cu mine când nu va mai fi nevoie de *mechs*? Părea că războiul cu Bleeders s-a apropiat cu repeziciune, deci ce se va întâmpla când se va termina? Prea multe întrebări şi prea puține răspunsuri despre ce anume îi înnebunise pe cei patru mii de mechs de pe *Dreadnought*, despre care tocmai aflasem.

Nava *Boom*

Armelor de Distrugere Globală era imposibil să li se inverseze procesele, ceea ce însemna că erau imposibil de dezarmat. Una câte una, au fost

lansate pe orbită şi depozitate într-o mică navă sferică Bleeder, perfect asemănătoare cu cea capturată în urmă cu o lună.

Consiliul Novan a hotărât că trebuie să remorcăm nava extraterestră până ce vom ajunge la noua colonie Bleeder şi apoi să o detonăm asupra lor. Considerau că asta ar fi o justiție dură.

Relațiile dintre noi erau destul de bune încât să nu ne mai formalizăm că ni se spunea ce să facem. Acestea erau veştile bune. Cele rele erau că Novanii habar nu aveau unde era planeta Bleeders.

Am poreclit *Boom* nava extraterestră ce ducea armele.

Novanii au insistat ca nava Boom să fie dusă la limita sistemului lor stelar, ca măsură de precauție.

Era logic şi am fost de acord.

Una peste alta, ne-am purtat ca nişte veri demult plecați, exact ceea ce şi eram.

Dreadnought

Totul s-a dus dracului imediat ce *Dreadnought* a apărut lângă noi, pe orbită.

Inițial, nimeni nu ştia cum să reacționeze. Căpitanului Wilkomen i-a trebuit un minut întreg până să se hotărască să o apeleze. Când a realizat cu cine are de-a face, fața i s-a făcut cenuşie.

Dreadnought nu a pierdut timpul şi a deschis imediat un canal de comunicații cu noi. Şi nici n-au aşteptat deloc.

Aproape imediat, au părăsit orbita şi s-au îndreptat direct spre Nova. Am încercat să-i oprim, dar ne-au ignorat. Deşi aflaseră că această planetă ne este prietenă, nu le-a păsat. Am tras asupra lor, dar nava s-a eschivat.

Abia atunci am observat că navele extraterestre care orbitau Nova împreună cu noi se dezmembrau dinspre interior. Imensa navă Bleeder care ne condusese aici a explodat, rupându-se fix în două. Novanii au fost aruncați în exterior prin găurile de pe fiecare parte. Iar atunci, *mechs* (ai noştri), au apărut prin trapele deschise şi s-au lansat către planetă. Arătau uzați, neîntreținuți, văzuți chiar şi de la asemenea depărtare. Erau dintre cei patru mii care-şi pierduseră mințile.

Am observat cum *Dreadnought* a intrat în atmosferă. Va arde datorită frecării, dar ocupanților puțin le păsa. I-am văzut sărind din navă chiar înainte ca aceasta să dispară din vedere, sub starturile de nori.

Patru mii de Marine-*mechs* spațiali care săreau dintr-o navă. Imaginea aceasta mă va bântui toată viața. În toată viața mea n-am mai văzut ceva atât de formidabil şi amenințător.

Habar nu aveam ce aveau de gând, dar după douăzeci de minute de linişte nelinişitoare, am aflat. Ucideau populația în masă.

Un membru al Consiliului ne-a apelat de la suprafață, întrebându-ne de ce îi atacăm. Am insistat că ceea ce se întâmpla nu avea nici o legătură cu noi, dar nu ne-a crezut nici o clipă.

Cei patru membrii ai Consiliului aflați la bord cu noi priveau înmărmuriți din Centrul de Comandă. Se uitau la noi de parcă am fi fost răspunzători pentru acestea, chiar dacă ar fi trebuit să ştie că nu este aşa. Apoi au alergat către naveta lor spațială ca şi cum ar fi crezut că avem de gând să-i oprim.

Pentru noi erau nişte veşti foarte rele.

Căpitanul a trimis un raport Preşedintelui, referitor la situația noastră şi apoi am aşteptat să ne parvină instrucțiuni. O decizie de a apăra o planetă extraterestră împotriva propriilor noştri soldați era cu mult deasupra competențelor unui căpitan.

Dar indiferent ce s-ar fi decis, situația nu se va termina cu bine.

Prea târziu

A durat aproape două ore afurisite până ce ne-a răspuns Preşedintele. Când ne-a aprobat să intervenim în apărarea novanilor, era deja prea târziu.

Imediat după ce căpitanul a vorbit cu preşedintele, am fost apelați de la suprafața Novei. Căpitanul a pus legătura pe ecranul principal şi când am văzut apărând un A.C.E. avariat ce se uita la noi, am ştiut că e prea târziu ca să le mai fim de ajutor novanilor.

— Aceasta este acum planeta noastră, a spus *mech*. Aici, putem uita tot ce are legătură cu vechile noastre vieți şi să ne creăm o existență care să capete sens pentru noi. Dacă ne atacați sau încercați să aterizați, vă vom distruge pe toți.

— Vreți să permiteți supraviețuitorilor să plece în exil? a întrebat căpitanul.

— Nu există supraviețuitori.

Dezgustat, căpitanul a întrerupt legătura imediat ce a dispărut de pe ecran fața *mech*-ului.

— Lansați cele mai puternice EMP pe care le avem. De fapt, lansați-le pe toate.

Apoi a ordonat şi celorlalte două nave să facă la fel.

Am aşteptat ca EMP-urile să ajungă sub straturile de nori. Când am văzut că nu suntem atacați imediat, am ştiut că EMP şi-au făcut treaba. Cei patru mii de *mechs* duşi cu pluta fuseseră dezactivați; de fapt, au fost ucişi.

Totul s-a întâmplat atât de repede. A fost chiar dezamăgitor.

— De aia e atât de important să-ți ecranezi toate componentele, îmi şopti Rick.

Am aprobat cu o înclinare a capului, deşi abia dacă-l ascultam.

Tocmai orbitam o planetă ai cărei populație a fost eradicată. Eram complici la această extincție în masă prin faptul că creasem condițiile ce au cauzat-o.

Apoi am ucis în mod direct următoarea generație de locuitori, *mechs*, înainte ca măcar să-şi dea un nume planetei.

Întreaga afacere era idioată, total inacceptabilă şi oribilă.

Un *ensign* a început să plângă, iar Peggy s-a îndepărtat dezgustată.

Totuşi nu am zăbovit prea mult asupra situației. Primisem vestea că nava *Boom* cu armele de distrugere în masă a dispărut.

Salvaţi Pământul!

Nu mai văzusem vreodată oameni care să-şi ocupe posturile de luptă atât de repede. Peggy primise ordin să se întoarcă în trupul ei biologic care se afla pe orbita lui Jupiter. Acelaşi ordin îl primisem şi eu şi Rick, dar căpitanul şi-a dat seama de eroare; noi nu aveam trupuri în care să ne întoarcem.

A meditat o secundă, apoi a ordonat:

— Luați trupurile cadeților morți.

Rick a suspinat adânc şi mi-am dat seama că a lua corpul altuia nu e o idee prea bună.

Până acum, nu mai văzusem pe nimeni refuzând un ordin direct şi am fost surprins când Rick a făcut-o.

— Ştiți ce se întâmplă când cineva este pus într-un trup de femeie. Se schimbă la nivel fundamental. Întreaga biologie şi implicit felul de a gândi se modifică. Nu vreau să risc să-mi pierd conştiința. E tot ce mi-a mai rămas.

Fața căpitanului s-a înroşit puternic când acesta a strigat:

— Eşti mort deja. Morții nu refuză executarea ordinelor. De fapt, eşti efectiv proprietatea lui *Conquistador*, iar în calitate de căpitan te scot din costum.

Respiră adânc, apoi continuă pe un ton mai reținut.

— Dacă acea navă *Boom* este direcționată spre Pământ, ne pierdem planeta. S-ar putea să n-o ajungem la timp, chiar şi cu motorul warp funcționând la capacitate maximă, dar voi doi vă puteți teleporta instantaneu în Tabăra 87 de pe orbita marțiană.

— OK, a fost de acord Rick, după care mi s-a adresat. Tragem la sorți trupul tipului.

Nu prea mi-era clar ce puteam face, chiar şi de pe orbita lui Marte, ca să stopăm nava extraterestră încărcată cu armament şi pilotată de un echipaj de novani kamikadze, determinați să se răzbune pe oamenii care-i trădaseră, dar n-aveam destul sânge-n instalație ca să refuz un ordin.

Adevărul era că nici măcar nu eram siguri că nava *Boom* se îndrepta spre Pământ.

Sabotaj

Rick e un dur, dar s-a arătat foarte amărât când am câştigat la datul cu banu'. Am câştigat trupul lui Danny, iar el trebuit să-l ia pe al lui Becky.

Insista că nu e vorba de sexism. A insistat că conflictul dintre semnalele reprezentând nevoile biologice şi comenzi puteau realmente schimba o persoană ce prelua trupul cuiva de sex opus. Spunea că te putea înnebuni dacă rămâneai prea mult în acel trup.

Eu i-am spus „prințesă", iar el m-a amenințat cu PQ5000, aşa că am tăcut.

Din fericire n-am reuşit să plecăm pentru că chiar atunci, nava a început să se comporte ciudat. Căpitanul şi-a dat seama după indicațiile aparaturii că nu era o problemă obişnuită de uzură sau doar o cădere de sisteme. La bordul navei era un sabotor.

Când trei *mech* cu *pieile* murdare, arse, au apărut pe Puntea de Comandă şi au început să ucidă echipajul, am ştiut că nu i-am ucis pe toți cei patru mii de *mech* ce au atacat Nova.

După ce nava din urma noastră a început şi ea să se mişte haotic, am fost siguri că nu eram noi singura navă abordată.

Dar tipii ce sabotau *Conquistador* se confruntau cu doi deținători ai *Scutului de Platină*. Faptul însă, nu ne dădea un avantaj atât de mare pe cât am fi crezut.

Rick s-a repezit spre unul dintre ei, zdrobindu-i pieptul cu un singur pumn, apoi cu ambele mâini l-a rupt pur şi simplu în două. Când acesta s-a prăbuşit la podea, Rick i-a zdrobit capul cu piciorul de oțel. N-am mai văzut în viața mea ceva atât de barbar, dar mi-a pompat ceva *adrenalină* în mişcări. L-am înhățat şi eu pe un altul şi l-am proptit în perete. Înainte de a putea riposta, i-am pus PQ5000 în mutră şi l-am transformat în aşchii metalice. Focuri de arme uşoare au răpăit pe spatele meu, însă, până să reacționez, Rick l-a topit pe atacatorul meu ca pe unt cu Sizzler-ul său.

Deşi puteam considera că am acționat fulgerător, ne înşelam, deoarece în secundele de dinaintea intervenției sabotorii au reuşit să ucidă câteva duzini dintre membrii echipajului.

Epavele metalice ale atacatorilor au fost stivuite în compartimentul sas şi expulzate în spațiu înainte ca cineva să ne poată spune că n-ar trebui să o facem.

Însă cea mai rea veste am aflat-o când ne-am întors în Centrul de Comandă.

Pământul mort

Căpitanul Wilkomen arăta de parcă era gata să plângă. Într-un târziu spuse:

— Tocmai am recepționat o jumătate de duzină de rapoarte despre o explozie ce a fost văzută pe suprafața Pământului. Încă mai aştept să aflu ce a fost şi ce pagube a provocat.

Dar deja ştiam ce anume a fost. Nava *Bleeder* a ajuns la Pământ şi s-a prăbuşit. Novanii se răzbunaseră. Oricum, nici măcar nu am putut spera că-i puteam opri. Indiferent de ce sistem de propulsie ar fi avut acea mică navă, a fost mult superior față de orice cunoşteam noi.

Am aşteptat tăcuți confirmarea, iar când aceasta a venit în sfârşit, membrii echipajului au început să plângă. Unii chiar în hohote.

Taberele de instrucție de pe orbita Pământului monitorizau suprafața şi transmiteau oră de oră noutăți către flotă. Fiecare era mai groaznică decât precedenta. În şase ore era confirmat faptul că omenirea a fost distrusă. Aparent, armele au fost biologice, pentru că infrastructurile nu păreau avariate. Dar acum, Pământul era de nelocuit pentru oameni. Apa şi solul erau contaminate. Aerul era suprasaturat cu un agent biologic care ne-ar fi ucis prin contact.

Verii noştri ne-au ucis deoarece noi i-am ucis mai întâi. În acel moment am avut o revelație: Nu era de mirare că Bleeders voiau să ne distrugă. Suntem nişte nenorociți.

Înapoi în tabără

Mi s-a ordonat să mă teleportez înapoi şi să preiau trupul lui Danny. Oamenii erau acum o specie pe cale de dispariție, deci un trup lipsit de conştiință nu putea fi irosit.

Deoarece amenințarea trecuse, Rick n-a mai fost forțat să preia trupul unei femei.

Am aflat mai târziu că unii dintre ai noştri *mechs* de la bordul navelor de război fuseseră distruşi, ceea ce însemna că pentru el erau disponibile câteva duzini de trupuri de bărbați, aflate în stază în Tabăra de pe orbita lui Jupiter.

— Amiralul ne-a transmis un ultim ordin, ne-a informat căpitanul. Trebuie să-i adunăm pe toți cei din sistemul solar şi să-i trimitem pe Nova. Vom prelua acea planetă pentru noi.

— Şi cu Bleeders cum rămâne, a întrebat Rick.

— În prezent, ei sunt cea mai mică grijă a noastră. Pe orbita lui Saturn se află o navă de război care îi preia pe toți din Sistem. Aveți grijă să fiți acolo când va veni după voi.

Exod în masă

Dintre toate lucrurile ciudate cu care am avut de-a face în ultimele două luni, teleportarea într-un trup străin era de departe cel mai înfiorător.

Mi-a luat mult timp ca să mă simt *acasă* în corpul lui Danny.

Dl. Humboldt m-a obligat să port un ecuson cu numele meu, altfel – spunea el – ceilalți cadeți m-ar fi numit Danny. Fața pe care a făcut-o când şi-a dat seama ce gafă a comis, a fost devastatoare pentru mine. Vina pe care o simțeam, de parcă aş fi furat trupul lui Danny, era copleşitoare. Vina legată de dispariția speciei umane era şi mai mare.

Nava de război a venit pe orbită lângă noi şi am abandonat Tabăra ca pe un gunoi. Nu-mi place să recunosc că îmi va lipsi. Îmi va lipsi vechea mea viață, dar doar pentru că avea un sens pentru mine.

Nava era deja pe jumătate plină cu cadeți de pe orbita Pământului.

După ce am fost adunați cu toții din Sistem, i-am luat şi pe cei de pe orbita lui Jupiter. O femeie superbă de vreo treizeci de ani mi s-a adresat direct.

— Sunt Peggy. Mă bucur să te întâlnesc, în sfârşit.

Am zâmbit deşi, practic, ea nu pe mine mă întâlnise, ci pe Danny, pentru că eu eram mort. Un dur tatuat, cu capul ras, s-a apropiat. Aproape că am udat pantalonii lui Danny până mi s-a adresat:

— Sunt Rick. Îmi pare rău pentru înfățişarea mea. M-au mințit când mi-au spus că tipul acesta a fost chipeş. Dar n-am încotro, trebuie să-i folosesc trupul.

Ne-am strâns mâinile şi toți trei am hoinărit prin navă, „bucurându-ne” de ultimele rămăşițe ale omenirii.

Într-un târziu, nava a părăsit Taberele de lângă Jupiter şi a ieşit de pe orbită. Toate acestea realizate şi încărcată precum o conservă de sardele, a luat cursul către Nova. Călătoria trebuia să dureze şaptezeci şi nouă de ani. Nu mă aşteptasem la aşa ceva. Adevărul este că nu mă gândisem prea mult la situația dată. De fapt, nu-l voi mai vedea niciodată pe căpitanul Wilkomen. Va fi mort demult atunci când vom ajunge. Noi vom intra în stază, sperând ca nebunii că Nova va fi tot în posesia oamenilor atunci când vom ajunge acolo.

Unii dintre instructorii din diversele Tabere au plâns în mod deschis, dar cadeții au luat realitatea în piept. Oricum, majoritatea dintre noi nu numiseră niciodată Pământul *casă*. Cei mai mulți dintre noi ar fi vrut să moară în bătălie sau la bordul unei nave de război, nu aşa cum s-a întâmplat de fapt.

Acum trebuia să numim o planetă ca fiind casa noastră. Nimeni n-a spus-o cu voce tare, dar majoritatea eram bucuroşi de situație.

I-am urmat pe Peggy şi Rick sub punte, la containerele de stază şi am intrat în somn.

Wilkomen

M-am trezit ca un leneş şi mi-au trebuit câteva minute ca să-mi dau seama că mă aflam în trupul lui Danny. Şi au mai trecut încă şi mai multe până să-mi amintesc că eram o entitate rară deoarece oamenii erau acum o specie aflată pe cale de dispariție.

Următoarea care s-a trezit a fost Peggy şi amândoi l-am ajutat pe Rick să depăşească momentul.

Noi cei trei am fost treziți înaintea celorlalți pentru că eram cine eram.

Ni s-au dat costume blindate, după care ne-am transferat pe *Conquistador*. Arăta aproape la fel cum mi-l aminteam.

Mă înşelasem şi asupra căpitanului Wilkomen. Era încă în viață, doar că mult mai bătrân decât înainte. Organizase pentru echipajul său intrarea şi ieşirea din stază în schimburi. Se pare că şi procreaseră, deoarece populația era de vreo cinci ori mai mare decât îmi aminteam eu. Asta era o veste bună. Cu cât eram mai mulți, cu atât mai bine.

Wilkomen executase pe Nova doar atâta terra-formare cât să curețe atmosfera.

Spuse cu voce gravă, bătrânească:

— Acolo, jos, aerul este mai curat decât a fost vreodată pe Pământ.

Am observat că Peggy l-a luat pe Rick de mână. El a privit în jos la mâna ei şi a zâmbit.

— Avem deja oameni acolo, jos, de vreo cincizeci de ani, continuă căpitanul. Au început să descifreze tehnologia lăsată în urmă de Bleeders. Este cu adevărat o bravă lume nouă pentru umanitate.

— Bleeders nu s-au arătat încă? a întrebat Rick.

— Au trimis un sol de pace acum douăzeci de ani, spuse căpitanul cu o expresie pierdută-n depărtare. Au spus că nu mai au nimic cu omenirea. Ştiți ce este curios: au spus că am trecut testele lor. Ne vor lăsa în pace. N-au avut nici cea mai mică idee că ei vor fi cei ce ne vor debloca potențialul, amenințându-ne.

— Şi ce s-a întâmplat? am întrebat şi eu. Acum suntem în pace?

Căpitanul a izbucnit într-un râs rece, ironic.

— I-am lăsat să vorbească cât să putem să ne apropiem destul pentru a le distruge nava. Nu va fi niciodată pace cu Bleeders.

Rick a clătinat din cap cu tristețe:

— Nu vom avea niciodată pace pentru că este împotriva felului nostru de a fi. Mă îndoiesc că Bleeders se vor mai apropia de noi vreodată.

VP MAGAZIN

Edwin Harkness Spina

Viitorul este ACUM!

versiunea în limba română
Uncris

John Blunt și-a târât picioarele bătrâne de 79 ani pe scări. S-a oprit la etajul unu pentru a-și trage sufletul. Indicatorul arăta că Biroul 2C era la dreapta, așa că s-a întors și a pășit către prima ușă. Își traduse în engleză ceea ce era scris cu creionul pe sticla ușii: „Biroul 2C, David Thompson, terapeut energetic".

Tot mai era sceptic, dar dacă tot a venit până aici, s-a hotărât să încerce. Nimic altceva din ce încercase nu a făcut să dispară continua durere de spate, atât de deranjantă.

Și-a îndreptat spatele puțin, preferând să intre demn în birou. A deschis ușa, privind în jurul antecamerei. Două fotolii masive, din piele, flancau o masă pe care se afla o lampă de citit. În cealaltă parte a încăperii era o etajeră cu niște reviste și broșuri. Pe toți pereții erau atârnați fotografii cu peisaje rurale englezești. În colțul îndepărtat era drapat un steag mare, roșu, cu o *swastika* neagră în centrul unui cerc alb. Întră în cameră, închizând ușa în urma sa.

S-a făcut auzită o voce:

— Vin imediat. Vă rog, faceți-vă comod.

A fost plăcut surprins că omul a vorbit în engleză. Tot mai puțini compatrioți vorbeau vechea limbă. Trecuseră 59 ani de când Germania a câștigat războiul, impunând germana ca limbă oficială în întregul Reich.

— Am ajuns puțin mai devreme, a răspuns Blunt. Vă rog, nu vă grăbiți.

Se uită doritor la fotoliile din piele, dar a ezitat să se așeze, știind că va reuși să se ridice cu greu. Deasupra biroului secretarei era un portret al lui Hitler. Deși legal nu era obligatoriu, cam toate birourile profesionale aveau unul. Cele care nu-l aveau erau „inspectate" mai des și închise.

O hartă frumos înrămată a Reich-ului ce includea toată Europa Centrală și de Vest era și ea atârnată alături. Medită în sinea sa că, dacă erai destul de ciudat ca să te ocupi cu *terapia energetică*, atunci chiar că trebuia să afișezi cât mai multe fleacuri naziste, tocmai pentru a evita problemele.

Blunt s-a întors auzindu-l pe Thompson ce intra în cameră, și l-a urmărit cum pune degetul pe agenda unde erau trecute întâlnirile programate

— „Marți, 11 mai 2004… ora 14… John Blunt". Exact la timp.

A înaintat direct către Blunt, cu mâna întinsă.

— Bine ați venit, dle Blunt. Cred că vă doare rău spatele. Mi-aș fi dorit să fi venit mai de mult la mine – pentru mai multe motive decât vă puteți imagina.

— Cred că soția mea, Molly, v-a spus ce s-a întâmplat, spuse Blunt pe un ton sobru. M-am prăbușit în Germania cu trei luni înainte ca Churchill să se predea.

Clătină tăcut din cap, reamintindu-și acel moment.

— *Spitfire*-ele noastre nu puteau face față cu nici un chip acelor infernale discuri zburătoare.

— Poftiți aici, a spus Thompson, conducându-l pe Blunt în biroul din spate.

Vizibil cuprins de dureri, fostul pilot de vânătoare a spus:

— Când m-am prăbușit, mi-am zdrobit patru vertebre. Poate că am fost norocos. Nici un camarad din grupul meu de luptă nu a supraviețuit războiului.

— Să vedem ce putem face, spuse arătând spre masa de masaj. Culcați-vă pe spate cu capul pe pernă. Nu trebuie să vă dezbrăcați. Nu am nevoie să vă ating.

Blunt era surprins. Acesta nu semăna cu nici unul dintre tratamentele chiropractice sau de masaj pe care le făcuse mai înainte. Era prea derutat ca să observe intensificarea durerii ce-i radia din spate atunci când s-a aplecat. Fără ajutor, s-a așezat singur pe masă.

— O să doară?

— Vă voi curăța canalele energetice, voi îndepărta blocajele din *chakra* și voi elimina unele entități fixate în aura dvs, a spus Thompson. Nu veți simți nimic. De fapt, probabil că veți adormi.

— Să dorm fără somnifere? a întrebat Blunt. Ar fi plăcut.

— Respirați adânc și încercați să vă relaxați.

Și Blunt simți că se reîntoarce înapoi, în zilele când au descoperit discurile zburătoare.

* * * * *

Tânărul de 19 ani John Blunt și camarazii săi piloți așteptau neliniștiți reîntoarcerea avioanelor din Grupul de Vânătoare 11 și din *Squadron* 17 de bombardiere din misiunea de bombardament asupra Germaniei. Rapoartele radio indicau pierderi majore în luptele de deasupra Hanovrei. Nici unul dintre cele 25 de bombardiere *Mosquito* nu supraviețuiseră și doar câteva *Spitfire* și *Hurricane* din escorta de *vânători* vor reuși să revină. Blunt, binecuvântat cu o acuitate vizuală de 20/10, a fost primul care a văzut

avioanele ce se reîntorceau. A arătat spre est, spre cele cinci avioane ce veneau pe cer spre ei, unul lăsând o trenă de fum.

Pompierii așteptau stoici în camionul din apropiere, așteptând ca avioanele să aterizeze. Văzând avioanele care aterizau unul câte unul, Blunt l-a recunoscut pe cel avariat ca fiind cel pilotat de prietenul său Nelly. Avionul lui Tetley nu era prezent. S-a ridicat și a sprintat spre mașina de pompieri, chiar când aceasta a început să se miște. S-a agățat de oblon și a sărit în benă.

— Mai bine lasă-ne pe noi să ne ocupăm, puștiule, a spus un pompier.

— Vezi-ți de treabă!

În urma unor incidente recente, comandantul bazei l-a consemnat de la zbor, permițându-i doar să participe la ședințele de pregătire, după ce a promis că-și va ține gura. Dar, nimeni nu-l putea împiedica să-și ajute prietenul.

Pompierii au stins flăcările în timp ce Blunt s-a urcat pe aripă pentru a ajuta la deschiderea cupolei. Nelly își ridică ochii plini de durere:

— Nenorocitele de discuri! Erau peste tot! Duzini! Nu te puteai lupta cu ele – sunt neomenești!

Apoi a închis ochii:

— Tetley a fost doborât.

Blunt l-a înșfăcat pe Nelly de jacheta de piele și l-a tras afară din cockpit.

— Hai să ne cărăm de aici!

Nelly l-a privit cu niște ochi ce cerșeau înțelegere.

— Au rămas fără muniții. Altfel, nici unul dintre noi nu s-ar mai fi întors.

Blunt și Nelly au coborât de pe aripă, când două jeepuri militare de fabricație americană au oprit alături.

— *Commander* Nelson, vă rog să ne însoțiți, a cerut șoferul din primul jeep.

— Blunt, urcă-te, a arătat cu capul spre al doilea jeep.

Blunt și-a bătut pe spate prietenul.

— Capul sus.

Primul jeep s-a îndreptat spre zona de informare aflată la vest de aerodrom. Blunt s-a urcat în al doilea.

— Încotro?

— Ai să vezi.

Trecând pe lângă birourile administrative, zona de informații și barăci, s-au apropiat de zona de întreținere înainte ca Blunt să rupă tăcerea.

— Hai să ghicesc. Nu mă lasă să zbor și acum vor să repar avioanele.

Presupunerea lui a fost întâmpinată cu tăcere. Jeepul a tras lângă un atelier și s-a oprit.

— Aici cobori.

Blunt a sărit jos și a arătat spre ușa metalică vopsită în eternul și monotonul gri.

— Înăuntru?

— Da, a răspuns șoferul și a demarat.

Blunt a deschis ușa și a intrat.

— Vino, John, spuse George Montgomery, comandantul bazei, și închide ușa după tine.

Blunt și-a reținut surprinderea în timp ce înainta în biroul improvizat în care se aflau o masă și trei scaune. Pereții erau acoperiți cu rafturi încărcate cu piese de motor. Așezat alături de Montgomery, la masă, se afla un necunoscut îmbrăcat într-un costum cenușiu, bine croit. Amândoi s-au ridicat pentru a-l întâmpina pe Blunt.

— John Blunt, ți-l prezint pe Colin Harris. Dl Harris face parte din MI-6[1]. Dorește să vorbească cu dumneata despre un proiect special.

Blunt a salutat înclinând din cap în timp ce da mâna cu tipul slab, cu ochi albaștri, pătrunzători. Montgomery i-a făcut semn să se așeze.

— Am aranjat această întâlnire la cererea dlui Harris. Vrem să începem imediat. Oficial, vei fi transferat și, mai mult ca sigur, nu-ți vei mai întâlni colegii de aici.

— N-au mai rămas mulți, spuse Blunt.

Ignorând comentariul, Montgomery a continuat.

— După ce vei auzi ce ți se va spune despre această misiune, nu vei discuta subiectul cu nimeni. De asemenea, nu vei confirma niciodată că misiunea a avut loc. Chiar dacă se va solda cu succes, nu vei discuta. Este clar?

— Da, *sir*.

Montgomery i-a privit pe amândoi, apoi a spus:

— Te las cu dl Harris. Vă urez noroc.

S-a ridicat, a schimbat un salut milităresc cu Blunt, apoi a plecat imediat.

Harris și-a dres glasul, apoi l-a privit pe Blunt drept în ochi.

— Comandantul dumitale mi-a spus că ești un pilot excepțional.

Blunt s-a uitat chiorâș la Harris.

— A spus dumnealui așa ceva?

— De fapt, a spus că ai mai mult talent natural decât oricare alt pilot pe care l-a întâlnit.

O expresie nedumerită se văzu pe fața lui Blunt înainte de a-și relua aerul bănuitor.

— Și-atunci de ce dracu nu mă lasă să zbor? ridică vocea cu o juma de octavă. Cu toții știu că sunt cel mai tare pilot din *squadron*. La antrenamentele de *dogfight* îi înving

[1] Secret Intelligence Service (SIS) – cunoscut uzual sub sigla MI-6 (*Military Intelligence, Section* 6), este o agenție britanică de Informații.

pe toți piloții noștri cei mai buni și în singura mea luptă cu inamicul am doborât două Me-109 germane.

— Am înțeles că nu aveai misiunea de a angaja inamicul. Pentru asta ai fost mustrat.

— Nu poți câștiga un război stând pe tușă, a ripostat Blunt cu vigoarea tinereții. Asta e misiunea mea – să dobor avioane inamice.

— Te-ai pus în mare pericol atât pe tine cât și *squadon*ul, fiule.

— Nu aveam nevoie de ajutorul lor. Aveam soarele în spate. N-au avut nici o șansă!

— Abilitățile tale în *dogfight* nu sunt cruciale în misiunile de escortare a bombardierelor. Zborul în formații strânse necesită disciplină.

— Disciplină, ha! Blunt a scuipat cuvântul cu dispreț. Arătați-mi un pilot disciplinat, iar eu am să vă arăt un pilot mort. Trebuie să simți ce se-ntâmplă în aer. Nu e timp să te gândești. Nu te poți baza pe comenzi sau că vine cineva să te salveze. La dracu, pot să-și bage nenorocita de disciplină în…

Blunt s-a oprit amintindu-și unde se află. L-a privit pe Harris ca să vadă dacă acesta se simte insultat.

— Îmi cer iertare. Nu am vrut să ridic tonul.

— Nici o problemă, spuse Harris.

— De asta nu mă lasă să zbor? Pentru că nu am urmat ordinele?

— Nu – l-a privit Harris direct în ochi. Nu puteam risca să fii ucis în timp ce adunăm informații.

Mirarea lui Blunt s-a transformat încet în mânie.

— Știați despre discuri? I-ați lăsat pe camarazii mei să moară, doar ca să obțineți informații?

— Te rog iartă-mă pentru expresia nefericit aleasă. „Adunarea de informații" sună atât de rece și calculat. Da, știam despre discuri. Dar nu puteam opri bombardamentele – asta le-ar fi acordat naziștilor timp să-și perfecționeze chestiile alea infernale. Grupul tău de vânătoare nu este singurul care a suferit pierderi îngrozitoare. Și americanii au avut pierderi grele.

Blunt rămase tăcut cu ochii la Harris. Acesta îl privea pe tânăr.

— Oamenii de știință ai lui Hitler primesc ajutor din exteriorul lumii noastre.

— Exteriorul…?

— Extratereștri. Din spațiul cosmic. Nu putem face public acest fapt pentru că s-ar crea panică în mase.

Harris se opri văzând reacția lui Blunt.

— Asta te înspăimântă?

— Ființe de pe alte planete îi dau lui Hitler tehnologia să-și construiască discurile? a întrebat sceptic.

— Da. Scopul lui Hitler este Noua Ordine Mondială. Evident, forțele care îi asigură mijloacele cu care să-și atingă scopul vor fi părți cheie ale acesteia. Nu știm care va fi prețul, poate că nici unul, dacă juri supunere Reich-ului. Până atunci, este de datoria noastră să facem tot ce ne stă în putere pentru a nu fi cuceriți de Hitler și de colaboratorii săi extratereștri.

Blunt a încercat să asimileze spusele lui Harris fără al taxa imediat ca fiind *cu pluta*. A revăzut rapid numeroasele informări și comentarii neoficiale pe care le-a auzit despre devastările făcute deja de discuri. Comentariile lui Harris chiar aveau sens.

— Deocamdată, discurile sunt fără pilot, a continuat Harris. Pot urca mult mai repede decât orice avion aflat acum în serviciu – de la nivelul solului la 12.000 m în mai puțin de trei minute. Naziștii le-au dotat cu mitraliere rotative de mare calibru care pot trage la diverse altitudini. Astea au devastat bombardierele noastre.

Se uită încruntat la mâinile sale împreunate în față.

— Pericolul este că unele discuri experimentale, pilotate, au fost detectate zburând de două ori mai repede decât *Spitfire*-le noastre cele mai rapide. Dacă aceste discuri zburătoare sunt perfecționate, am pierdut războiul.

Blunt a înghițit cu greutate.

— Ne rugăm ca prietenii tăi să nu fi murit degeaba. Informațiile pe care le-au obținut sunt critice pentru planul conceput de noi. Poate că eforturile tale vor onora moartea lor.

— De ce aveți nevoie?

Harris a luat un dosar gros din și a scos un set de hărți și fotografii pe care le-a înșirat pe masă. Arătă spre prima hartă:

— Agenții din teren au identificat laboratorul de cercetare și fabrica unde se produc discurile. Se află în Nordhausen, aflat la sud-est de Munții Harz, amândouă bine păzite de avioane de vânătoare și de discuri.

Harris i-a arătat o fotografie.

— Acesta este laboratorul. Oamenii lor de știință muncesc în schimburi prelungite, adesea dormind acolo, zile la rând. Trebuie să distrugem această clădire.

Blunt a cercetat fotografia alb-negru, întipărindu-și obiectivul în memorie.

— Fiecare grup de bombardiere și avioane de vânătoare de escortă pe care le-am trimis până acum au fost interceptate lângă coastă. Avioanele germane le atacă pe tot drumul peste nordul Germaniei, iar când ajung lângă laborator, le iau în primire discurile zburătoare. Bombardierele noastre nu se pot apropia suficient ca să-și lanseze bombele asupra obiectivului. Avem nevoie de cineva care să zboare nedetectat și să arunce în aer laboratorul.

— Un bombardier ar fi prea încet și puțin manevrabil – chiar și un *Mosquito*, a spus Blunt pe un ton categoric. Și nu avem un avion de vânătoare care să transporte atât de multe bombe.

— Nu aveam… până de curând.

Harris a făcut o pauză, pentru ca ideea să pătrundă în mintea lui Blunt.

— Acum avem un prototip de *Spitfire* dotat cu un motor Rolls Royce care are capacitatea de a transporta două bombe cu câte 450 kg de explozibil de mare putere și un rezervor suplimentar pentru combustibil.

— Cât e de rapid cu o asemenea încărcătură?

— Peste 450 mile/oră.

Blunt a zâmbit în sinea sa: „*Adică la fel de rapid ca cel mai bun* vânător *german, Focke-Wulf* 190. *Spitfire poate că nu era la fel de agil, dar cu puterea mărită, îl pot face să danseze*."

— OK. Când trebuie să execut zborul?

— Imediat, a replicat Harris cu un ton mai autoritar. Ai o oră să faci un zbor de verificare. Apoi încerci să dormi și pleci la ora 2100. Comandantul tău a planificat un raid de bombardament masiv asupra Berlinului pentru a atrage avioanele de vânătoare din linia defensivă. Odată ajuns deasupra Germaniei, vei fi pe cont propriu.

Harris s-a ridicat în picioare și i-a întins mâna lui Blunt.

— Întreaga lume a Aliaților depinde de tine, băiete. Viitorul este ACUM!

* * * * *

Zburând la altitudinea de croazieră de 8.000 m, ceva mai sus decât de obicei, Blunt a largat rezervoarele auxiliare acum golite. Urmase bombardierele și escortele lor peste marea Nordului, către coasta Germaniei, înainte de a degaja spre sud. *Vânătorii* germani vor ataca în curând *armada* britanică încercând să oprească bombardierele care, altfel, își vor lansa încărcăturile asupra capitalei lor.

Blunt a folosit reperele terestre identificate de Harris la informare, pentru a evita cu grijă orașele, de unde ar fi putut fi observat. Cerul negru al nopții era punctat cu nori, excelente locuri care-i puteau ascunde atât pe el cât și pe adversari, dar a ales să-i evite, temându-se că ar putea pierde direcția.

A văzut Munții Harz apropiindu-se treptat și și-a virat *Spitfire*-ul spre sud. Instrucțiunile erau să ocolească munți și să nu zboare pe deasupra piscurilor de unde ar fi putut fi detectat de posturile de observație. Era mulțumit de promptitudinea cu care răspundea la comenzi prototipul de avion pe care-l pilota și deși avea doar câteva ore de când se afla la bordul lui, se simțea ca o componentă a sa.

După ce a trecut de capătul vestic al lanțului muntos, a virat stânga începând să zboare spre est. Continuând să cerceteze cerul de dinaintea sa pentru depistarea

potențialilor inamici, Blunt a văzut în curând doi *vânători* cu nasul ascuțit intrând într-un nor sus și înaintea sa. Cu speranța că nu a fost observat, Blunt a virat spre sud și în picaj. Dacă cei doi își vor menține cursul spre nord, *Messerschmitt*-urile vânători de noapte vor trece pe deasupra fără să-l vadă. A așteptat un minut, apoi a revenit pe curs estic, rămânând vigilent în legătură cu cele două avioane. După mai puțin de un minut, a fost răsplătit să le vadă ieșind din nor, continuând să zboare către nord-nord-est.

Folosindu-se de reperele montane, a estimat că se află la mai puțin de 10 minute de obiectiv. Deși norii răzleți păreau să se rărească, mai erau încă destui în care să se ascundă.

Pentru că pericolul imediat trecuse, Blunt a revenit în zbor orizontal și pe curs estic către laboratorul Nordhausen. Simțind o ușoară tensiune crescându-i în piept, a inspirat adânc, apoi a expirat. Vigilența continuă de pe parcursul nopții îi măcinase nervii. Un moment, a închis ochii pentru a și-i odihni. În cele câteva secunde, sub pleoape a apărut o viziune a lui Harris. Blunt putea auzi în minte ultimele sale cuvinte: *„Viitorul este ACUM*!”

Când a deschis ochii, a văzut doi vânători cu nasuri „cârne” ieșind din alt nor, puțin deasupra și mai spre dreapta lui. A văzut cum cele mai bune avioane de vânătoare germane, *Focke-Wulf 190*, și-au schimbat cursul și au început să coboare pentru a-l intercepta. S-a întrebat dacă se confrunta cu niște așii, piloți care erau creditați cu peste 300 de avioane ale aliaților doborâte. Îl durea șansa oferită de a se confrunta cu ei și să se testeze el însuși într-un *dogfight*, dar și-a reamintit ordinele.

Blunt a împins la maxim maneta de gaz, sperând să-i întreacă în viteză, dar știa că având avantajul altitudinii, gravitația era de partea lor. Picau asupra lui câștigând viteză. Se apropiau cu repeziciune de *Spitfire* dinspre dreapta-spate. Sigur îl vor ajunge… doar dacă el nu face niște manevre evazive.

Avioanele *Focke-Wulf* continuau să se apropie. Blunt i-a așteptat răbdător să se apropie destul înainte de a executa manevra standard pe care a învățat-o la antrenamente prin care să și-i scuture din coadă: viraj strâns la dreapta frontal spre atacatori și picaj. Datorită unghiului lor de atac, nu vor putea vira destul de strâns ca să se țină după el.

O stare de calm a pogorât asupra sa. În ciuda zgomotului asurzitor al motorului și a faptului că viața îi atârna de un fir de păr, Blunt era liniștit. Cuvintele lui Harris au revenit: *„Viitorul este ACUM*!”.

Blunt și-a îndepărtat neatenția, a virat scurt spre dreapta și în picaj, privind peste umărul stâng la germanii ce treceau pe lângă el. S-a întors spre cerul din fața sa și a icnit pentru că duzini de discuri zburătoare acopereau cerul în toate direcțiile!

Discuri uriașe cu un diametru de 35 m se ridicaseră de la sol și năvăleau asupra lui. Aripile îi erau sfâșiate de focul violent executat de tunurile montate pe discurile

nonumane. Pământul se apropia cu rapiditate. Blunt a tras manșa, dar flapsurile abia dacă mai funcționau. A retezat vârfurile stejarilor, când a zărit un loc unde să aterizeze cu avionul defect. Trenul de aterizare nu a coborât. Și-a direcționat *Spitfire*-ul către o autostradă necirculată unde a trântit avionul la pământ, a alunecat pe o distanță bună, după care s-a oprit brusc când aripa dreaptă a lovit un copac de pe margine.

* * * * *

Blunt a tresărit, lăsând să-i scape un strigăt de teroare.

— A*aaaaaaaaggggggggghhhhhhhhh*!

— E OK, liniștește-te. Totul este în regulă, l-a reasigurat Thompson.

— Hă? a mormăit Blunt. Unde mă aflu?

— În același loc unde erai și acum 30 minute, a răspuns Thompson, care s-a ridicat din scaunul său aflat la un metru de Blunt pentru a-l reține. Ești în biroul meu… la terapia energetică.

Blunt s-a uitat pe lângă Thompson. Spatele încă îl durea. S-a ridicat voind să se dea jos de pe mas de masaj, dar Thompson l-a împins ușor la loc.

— Stai liniștit. Încă nu am terminat.

Thompson a dat perna deoparte și a înlocuit-o cu un prosop cu care a acoperit gaura pentru față din masa de masaj.

— Acum, culcă-te cu capul în gaura aceasta.

— Sincer să fiu, nu simt nici o îmbunătățire, spuse Blunt, respectând instrucțiunile lui Thompson. Nu văd deloc cu mă ajută treaba asta.

— Mai aveți puțină răbdare, l-a îndemnat Thompson. Trebuie să te duc înapoi la cauza problemei tale înainte de a o elimina.

Imaginea vie a celor două *Focke-Wulf* năpustindu-se prin cerul nopții a revenit în mintea lui Blunt.

— Eram în mijlocul unui…

— Șhhh…, a șoptit Thompson. Doar închide ochii și relaxează-te.

— Dar, eu…

— Nu-ți fă griji. Totul e sub control.

Vocea lui Thompson a devenit și mai moale.

— ACUM este timpul.

Blunt a închis ochii, a respirat adânc și a început să se cufunde în sine.

* * * * *

Avioanele *Focke-Wulf* continuau să se apropie. Blunt i-a așteptat răbdător să se apropie destul înainte de a executa manevra standard pe care a învățat-o la antrenamente. O stare de calm a pogorât asupra sa. Cuvintele lui Harris i-au revenit în minte: *„Viitorul este ACUM!”*.

Pe Blunt l-a cuprins o ciudată impresie de *déjà vu*. Fără să se mai gândească, ci bazându-se doar pe instinct, Blunt a simțit că așii germani încercau să-l provoace să execute manevra standard RAF[2]. Motivul nu i-a fost clar imediat, dar Blunt știa că nu trebuie să intre în picaj.

A început să vireze spre dreapta în picaj, doar cât să-i convingă pe cei din *Focke-Wulf*. Apoi a tras de manșă și a lansat *Spitfire* în cabraj. Tactica nu era recomandată – stresul aripilor datorită unei asemenea schimbări de direcție le rupea adesea, dar Blunt zbura intuitiv, nu după regulamente.

Anticipând că *vânătorii* germani se vor întoarce ca să vadă ce s-a întâmplat cu *Spitfire*, Blunt i-a surprins la apexul virajului. Pentru că nu se așteptau ca englezul care făcuse manevra standard să se afle deasupra lor, în atac, amândoi au fost uimiți când Blunt a deschis focul ciuruindu-i pe rând. Privea peste umărul drept la avioanele ce cădeau rotindu-se spre pământ.

Fără a mai aștepta finalizarea acestui gambit, a împins maneta de gaze la maxim, și a virat spre est reluându-și misiunea inițială. Spre stânga se vedeau venind *Messerschmitt*-urile alarmate. Sub el, la mai puțin de un minut distanță, duzini de discuri urcau cu viteze infernale să-l intercepteze. În fața lui, linia complexului de laboratoare era vizibilă acum.

Chipul lui Harris i-a reapărut în minte: *„Întreaga lume a aliaților depinde de tine.”* Instantaneu, Blunt și-a dat seama că nu trebuie să se angajeze în luptă cu *Messerschmitt*-urile ca să poată spera să-și termine misiunea; și nici nu putea să depășească în viteză discurile. calea către laboratoare trecea printre discurile zburătoare.

Nenumărate discuri argintii, uriașe, continuau să urce. Blunt a intrat în picaj, strecurându-se prin acest câmp de „mine” aerian. De câte ori discurile îi tăiau calea, trăgea frenetic asupra lor. Își vedea aripile avionului *tocate* de focul tunurilor de pe aceste discuri nonumane. Pământul se apropia rapid, însă laboratoarele Nordhausen se și vedeau drept în față. Și-a orientat *Spitfire*, cu cele două bombe de câte 450 kg, către clădirea laboratorului principal. În sinea sa, știa că chinul său se va sfârși curând și că nici unul dintre discurile astea infernale nu-l va putea împiedica să-și ducă până la sfârșit misiunea.

Spitfire-ul lui Blunt a percutat complexul de laboratoare și bombele gigantice au erupt precum flăcările unui vulcan… dar el nu a simțit nici o durere, pentru că sufletul său îi părăsise deja trupul. Pe moment amețit, sufletul a văzut flăcările cuprinzând

[2] RAF - Royal Air Force – Aviația Militară/Regală britanică.

complexul de laboratoare, făcându-le inutilizabile. Era cuprins de emoții dulci-amărui; era trist pentru că a provocat asemenea distrugeri, dar mulțumit că un megalomaniac nu va mai putea subjuga lumea.

Tetley, prietenul său care fusese doborât în ziua anterioară, l-a întâmpinat purtând o robă albă, luminoasă. În tăcere, i-a făcut semn să-l urmeze.

* * * * *

David Thompson a venit din camera din spate, sigur că l-a auzit pe pacientul programat pentru ora 14:00 intrând în sala de așteptare. S-a uitat perplex prin camera goală. S-a dus înapoi la agendă și a pus degetul pe tabelul cu programări, unde în dreptul orei 14:00, mai 11, 2004, rândul era gol.

Încă nedumerit, s-a scărpinat în cap încercând să-și amintească pe cine ar fi putut să-l fi programat. Nereușind să-și explice discrepanța dintre memorie și programare, a ridicat privirea, a îndreptat portretul lui Churchill care era expus pe peretele din spatele biroului, apoi s-a reîntors în cabinetul din spate.

SFÂRȘIT

DIN SERIA JACK REACHER

LEE CHILD

FIUL CEL MIC

LEE CHILD

FIUL CEL MIC

O povestire din seria Jack Reacher
Traducerea: Ştefi Todo

Episodul III

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Reacher a ieşit din casă şi s-a uitat către mare. Strada era goală. Niciun copil. Pe loc a luat o decizie şi s-a întors pe cealaltă parte a străzii şi a bătut la uşa lui Helen. Fata pe care o întâlnise cu o zi înainte. Ea a deschis, s-a uitat cine e la uşă, s-a strecurat pe lângă el pe verandă şi a închis cu grijă uşa din spatele ei. Ca şi cum îl ținea secret. Ca şi cum o stânjenea. Şi-a dat seama de sentimentele lui şi a clătinat din cap.

— Tata doarme, a spus ea. Asta-i tot. A stat şi a lucrat toată noaptea. Şi acum e rupt de oboseală. Abia a adormit, acum o oră.

— Vrei să mergem să înotăm? a întrebat Reacher.

Ea s-a uitat de-a lungul străzii, a văzut că nu e nimeni şi a spus:

— Sigur. Lasă-mă cinci minute, bine?

S-a strecurat înapoi în casă, iar Reacher s-a întors şi s-a uitat pe stradă, pe jumătate sperând că tipul cu furuncul va apărea, pe jumătate sperând că nu. N-a apărut. Apoi a ieşit Helen, cu un costum de baie pe sub rochia de plajă. Avea un prosop. Au plecat împreună, ținând ritmul, pas cu pas, vorbind despre locurile unde au locuit şi cele pe care le-au văzut. Helen s-a mutat de multe ori, dar nu la fel de multe ca Reacher. Tatăl ei făcea parte din eşalonul din liniile din spate, nu era un combatant în Marină şi posturile lui tindeau să fie pe termen mai lung şi mai stabile.

Apa era mai rece dimineața decât în după-amiaza dinainte, aşa că au ieşit după vreo zece minute. Helen l-a lăsat pe Reacher să se şteargă cu prosopul ei, apoi s-au aşezat pe el la soare, cu doar câțiva centimetri între ei.

— Ai sărutat vreodată o fată? a întrebat ea.

— Da, i-a răspuns. De două ori.

— Aceeaşi fată de două ori sau două fete, o dată pe fiecare?

— Două fete, de mai multe ori pe fiecare.
— De multe ori?
— Poate de patru ori pe fiecare.
— Unde?
— Pe gură.
— Nu, *unde?* La cinematograf sau unde?
— Una la cinematograf, una în parc.
— Cu limba?
— Da.
— Eşti bun la asta? a întrebat ea.
— Nu ştiu, i-a răspuns.
— Îmi arăți cum? Eu n-am făcut-o niciodată.

Aşa că s-a lăsat într-un cot şi a sărutat-o pe gură. Buzele îi erau mici şi mobile, iar limba îi era rece şi umedă. Au continuat aşa vreo cincisprezece sau douăzeci de secunde, apoi s-au despărțit.

— Ți-a plăcut? a întrebat el.
— Să zicem, a răspuns ea.
— Sunt bun?
— Nu ştiu. Nu am cu ce să compar.
— Ei bine, tu ai fost mai bună decât celelalte două pe care le-am sărutat, a spus el.
— Mulțumesc, a spus ea, dar el nu ştia pentru ce îi mulțumeşte. Pentru compliment sau pentru proba primului sărut, nu era sigur.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Reacher şi Helen s-au întors împreună şi aproape au ajuns acasă. Mai aveau vreo douăzeci de metri până la destinație când băiatul cu furuncul a ieşit din curtea lui şi s-a proțăpit în mijlocul străzii. Purta acelaşi tricou militar şi aceiaşi pantaloni zdrențăroşi. Şi era singur, cel puțin în acel moment.

Reacher a simțit cum Helen s-a apropiat în linişte de el. S-a oprit din mers şi Reacher s-a oprit cu un pas în fața ei. Tipul cel mare era la şase paşi în față. Cei trei formau un triunghi subțire, în pantă.

— Stai pe loc Helen, a spus Reacher. Ştiu că poți să-l faci praf singură pe tipul acesta, dar nu avem nici un motiv să suportăm amândoi mirosul.

Uriaşul doar a zâmbit.

— Ați fost la plajă, a spus el.
— Şi credeam că Einstein e deştept, a spus Reacher.
— De câte ori ați fost?

— Nu ştii să numeri aşa de mult.

— Încerci să mă enervezi?

Reacher asta făcea, bineînțeles. Pentru vârsta lui a fost întotdeauna fantastic de mare, încă de la naştere. Mama lui susținea că a fost cel mai mare bebeluş pe care l-a văzut cineva vreodată, dar cum ea avea un bine cunoscut simț dramatic, Reacher tindea să nu țină cont de această informație. Dar chiar şi aşa, mare sau nu, s-a bătut întotdeauna cu cei mai mari cu două sau trei clase. Uneori mai multe. Aşa încât în luptele unu la unu, în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, el a fost copilul mai mic. Aşa că a învățat să se bată având conştiința că e cel mic. Când totul e egal, de obicei câştigă mărimea. Dar nu întotdeauna, altfel campionatul mondial al greilor ar fi decis pe cântar, nu în ring. Uneori, dacă tipul mai mic e mai rapid şi mai deştept, poate câştiga. Şi una din căile de a fi mai deştept e de a-l face pe celălalt tâmpit, ceea ce poți face inducându-i furie. Un adversar care vede roşu în fața ochilor e cel mai bun prieten al tipului mai mic. Aşa că da, Reacher încerca să-l înnebunească pe mirositor.

Dar urât mirositorul nu a muşcat. Doar stătea acolo, aşteptând, tensionat dar controlându-se. Picioarele erau bine înfipte în pământ şi umerii încordați. Pumnii erau gata să lovească. Reacher a făcut un pas înainte în miasma gurii şi mirosul corpului tipului. Regula numărul unu cu un astfel de tip: nu-l lăsa să te muşte. Te poți infecta. Regula numărul doi: uită-te la ochii lui. Dacă rămân ridicați, are de gând să se balanseze. Dacă priveşte în jos, va da cu piciorul.

Ochii tipului au rămas ridicați.

— E o fată aici, a spus el. Eşti pe cale să fii făcut praf în fața unei fete. Nu vei mai putea să-ți arăți fața. Vei fi pisicuța retardată a cartierului. Poate că-ți voi lua taxă de fiecare dată când vei ieşi din casă. Poate că voi extinde zona la întreaga insulă. Poate că voi taxa dublu. De la tine şi de la retardatul de frate-tu.

Regula trei cu astfel de tip: răstoarnă coregrafia. Nu aştepta, nu da înapoi, nu fii subordonat, nu fii umil, nu gândi defensiv.

Cu alte cuvinte: loveşte primul.

Şi nu cu o lovitură slabă, predictibilă.

Pentru că regula patru e: nu există reguli pe străzile din spate din Okinawa.

Reacher a țintit pe neaşteptate drept în față şi l-a prins drept în obraz.

Asta i-a atras atenția.

Tipul s-a dat în spate, şi-a scuturat capul, şi a lovit şi el, dar Reacher se aştepta la asta, deci era pregătit. S-a aplecat în stânga şi a lăsat pumnul grasului să-i bâzâie pe la ureche. *Mai deştept şi mai rapid.* Apoi tipul a fost cam încurcat în ceea ce făcea şi n-a putut să facă nimic decât să dea un pas înapoi, să se aplece şi s-o ia de la capăt. Ceea ce se pregătea să facă.

Până când a auzit sunetul unei motociclete. Ceea ce însemna clopotul de la sfârşitul unei runde. Ca şi câinele lui Pavlov. A ezitat o fracțiune fatală de secundă.

A ezitat şi Reacher. Dar un timp mai scurt. Doar din cauza geometriei. Era cu fața spre partea din sus a străzii, spre intersecția celor patru străzi. Şi-a aruncat o privire în sus şi a văzut o motocicletă mergând de la nord la sud, neintrând pe stradă. A procesat informația şi a şters-o chiar înainte de a pierde din vedere motocicleta, de îndată ce viteza şi poziția făceau virajul imposibil. După care privirea lui s-a întors direct înapoi la oponentul său.

Care era în dezavantaj geometric. Era cu fața în josul străzii, spre mare. Nu avea după ce să se ghideze decât după sunet. Şi sunetul era puternic şi difuz. Nu specific. Fără indicii spațiale. Doar un ecou. Şi ca orice alt animal de pe pământ cu vedere mai bună decât auzul, tipul a cedat unui instinct primar. A început să se întoarcă pentru a vedea în spate. Irezistibil. Apoi, o fracțiune de secundă mai târziu, senzația auditivă s-a clarificat în momentul în care zgomotul a fost prins în spatele clădirilor, iar tipul şi-a tras concluzia, şi-a oprit mişcarea şi a început mişcarea de întoarcere înapoi a capului.

Dar până atunci era deja mult prea târziu. Până atunci croşeul de stânga al lui Reacher era la jumătatea drumului. Era ca o coasă, tare şi rapid, fiecare muşchi şi tendon din corpul lui de ogar legate într-o coordonare perfectă, urmărind un singur scop: marele pumn stâng să aterizeze pe gâtul tipului.

Succes total. Lovitura a nimerit drept în furuncul, spărgându-l, spărgând carne, comprimând oase şi tipul a căzut ca şi cum ar fi alergat cu viteză maximă nimerind într-o frânghie de rufe. Picioarele au ieşit de sub el şi el s-a buşit de beton, mai mult sau mai puțin orizontal, lăbărțat, încurcat şi uimit, ca într-o cădere în fund a unui cascador dintr-un film mut.

Pentru Reacher, următoarea mişcare evidentă era să înceapă să-i care pumni în cap, dar avea o spectatoare cu sensibilități feminine, aşa că a rezistat tentației. Uriaşul şi-a ridicat fața de la pământ, a privit în gol şi a spus:

— Ăsta a fost un atac neaşteptat.

Reacher a aprobat din cap.

— Dar ştii cum se spune. Numai tâmpiții au atacuri neaşteptate[1].

— O să terminăm asta.

Reacher s-a uitat în jos.

— Pare că e deja terminat.

— Visezi, bobocule.

— Numără până la opt, a spus Reacher. Mă voi întoarce.

[1] Joc de cuvinte intraductibil, *sucker punch* – atac neaşteptat, *sucker* – tâmpit, naiv.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Reacher a dus-o pe Helen rapid la ea acasă şi a alergat peste drum la el. A intrat şi a alergat către bucătărie, unde l-a găsit pe tatăl lui singur.

— Unde-i Joe? a întrebat Reacher.

— S-a dus la o plimbare lungă, a răspuns tatăl său.

Reacher a ieşit în curtea din spate. Era un spațiu pătrat betonat, gol, cu excepția unei mese de grădină cu patru scaune şi a unui incinerator gol. Incineratorul era de mărimea unui container de gunoi mare, rotund. Era făcut din plasă de oțel. Stătea pe nişte picioare mici. Se vedeau urme slabe de cenuşă gri, dar fusese golit şi curățat după ultima utilizare. De fapt întreaga curte fusese măturată. Familiile celor din marină. Întotdeauna meticuloase.

Reacher s-a întors în hol. S-a aplecat deasupra bobinei de cablu electric, a desfăcut doi metri de cablu şi l-a tăiat cu cleştele.

— Ce faci? l-a întrebat tatăl lui.

— Ştii ce fac, tată, a răspuns Reacher. Fac ceea ce ți-ai dorit să fac. Nu ai comandat cizme. Ai comandat exact ce-am primit. Aseară, după ce-a dispărut cartea codificată. Te-ai gândit că vestea se va împrăştia şi că Joe şi cu mine vom avea de suferit. Nu puteai să ne aduci cuțite sau alte arme de luptă, aşa că te-ai gândi la următorul cel mai bun lucru.

A început să-şi învârtă firele grele în jurul pumnului, înfăşurându-le una lângă alta, aşa cum un boxer îşi leagă mâinile. A presat metalul şi plasticul maleabil şi l-a fixat bine.

— Deci ştirile au răsuflat?

— Nu, a spus Reacher. Asta ține de un alt angajament.

Tatăl lui a scos capul pe uşă afară şi s-a uitat în josul străzii.

— Poți să-l învingi pe tipul ăla?

— E Papa catolic?

— E şi un prieten cu el.

— Cu cât mai mulți cu atât mai distractiv.

— Mai sunt şi alți copii care se uită.

— Întotdeauna sunt.

Reacher a început să-şi înfăşoare şi cealaltă mână.

— Fii calm, fiule, a spus tatăl lui. Să nu produci prea multe pagube. Nu vreau ca toți trei din familia asta să pățim ceva săptămâna asta, să intrăm cu toții în necazuri.

— Nu mă voi retrage dezonorat.

— Ştiu asta. Vorbeam despre o acuzație de omor prin imprudență.

— Nu-ți face griji, tată, a spus Reacher. Nu voi merge aşa departe.

— Să fii sigur că n-o faci.

— Dar mi-e teamă că va trebui să fac totuşi mai mult. Un pic mai mult decât normal.

— Despre ce vorbeşti, fiule?

— Mi-e teamă că de data asta va trebui să rup nişte oase.

— De ce?

— Mama mi-a spus s-o fac. Într-un fel.

— Ce?

— La aeroport, a spus Reacher. M-a luat deoparte, îți aminteşti? Mi-a spus că are senzația că acest loc vă înnebuneşte pe tine şi pe Joe. Mi-a spus să am grijă de voi. Mi-a spus că depinde de mine.

— Mama ta a spus asta? Putem avea grijă de noi.

— Zău? Cum v-ați descurcat până acum?

— Dar copilul ăsta nu are nimic de-a face cu asta.

— Eu cred că are, a spus Reacher.

— De când? A spus el ceva?

— Nu, a răspuns Reacher. Dar există şi alte simțuri în afară de auz. Mirosul, de exemplu.

Şi-a vârât pumnii gri şi rotunzi în buzunare şi a păşit din nou în stradă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

La treizeci de metri mai încolo era un cârd în formă de potcoavă format cam din zece copii. Audiența. Se legănau de pe un picior pe altul şi vibrau cu anticipație. Cam cu zece metri mai aproape, băiatul urât mirositor aştepta, cu un aghiotant lângă el. Mirositorul era în dreapta, aghiotantul în stânga. Aghiotantul era cam de înălțimea lui Reacher, dar cu umerii şi pieptul mai dezvoltate, ca un luptător de wrestling şi avea fața ca de pe un poster cu „WANTED", plată şi dură şi meschină. Acei umeri şi acea față erau nouăzeci la sută armura tipului, s-a gândit Reacher. Tipul era de genul care era lăsat în pace numai din cauza aspectului său. Aşa că probabil nu avea prea multă practică, şi probabil că şi el credea în propriul rahat. Deci poate că nu era cu adevărat un bătăuş.

Era doar o cale să afle.

Reacher se apropia cu paşi repezi, cu mâinile încă în buzunar, pe o traiectorie curbă, îndreptându-se spre aghiotant, fără să încetinească deloc, nici chiar la ultimii paşi, în felul în care te întâmpină un politician, în felul în care un preot maniac merge la o persoană pe care vrea să o convertească, de parcă să ofere un bun venit nerăbdător şi entuziast era singurul lui țel în viață. Aghiotantul a fost derutat de limbajul trupului. Chiar a ridicat pe jumătate mâna, pregătit să o dea cu Reacher.

Fără să rupă ritmul, Reacher i-a tras un cap drept în față. *Stânga, dreapta, bang*. De nota zece, pentru stil şi conținut, pentru putere şi precizie. Tipul a

căzut pe spate şi înainte să ajungă la un sfert din drumul către sol, Reacher s-a întors către tipul mirositor şi şi-a scos mâinile înfăşurate din buzunare.

În filme ei s-ar fi confruntat în scene lungi, tensionate şi statice, cu batjocură şi ameninţări murmurate, cu mâinile depărtate de corp, stând pe vârfuri, poate învârtindu-se unul în jurul altuia, ochi îngustaţi privind în ochi îngustaţi, construind suspansul. Dar Reacher nu trăia în filme. El trăia în lumea reală. Fără să facă pauză nici măcar o fracţiune de secundă, i-a tras una tipului mirositor cu pumnul stâng, o lovitură vicioasă joasă, continuând într-un ritm de *un-doi,* unde *unu* însemna capul. Pumnul lui trebuie să fi cântărit vreo trei kilograme în acel moment şi Reacher îşi punea toată forţa în el, iar rezultatul a fost că orice ar fi avut de gând să facă în continuare tipul mirositor va trebui să facă cu trei coaste rupte, ceea ce îl punea pe loc în dezavantaj, deoarece coastele rupte dor ca naiba, şi orice tip de activitate fizică violentă le face să doară şi mai rău. Tipii cu coaste rupte nu suportau nici să strănute.

În acest caz tipul mirositor nu a băgat prea mult în seamă coastele rupte. Doar s-a strâmbat ca un bivol rănit. Aşa că Reacher l-a înghesuit şi a lansat un nou atac şi i-a mai rupt nişte coaste în cealaltă parte. Destul de uşor. Cablul înfăşurat îi făcea mâinile să fie nişte mingi distrugătoare. Singura problemă era că oamenii nu merg întotdeauna la spital pentru nişte coaste rupte. În special nu cei din familiile celor din marină. Pur şi simplu le bandajează şi îndură. Şi Reacher avea nevoie de tip într-un pat de spital, cu toată familia îngrijorată în jurul lui. Măcar pentru o seară. Aşa că i-a prins tipului braţul stâng trăgându-l în afara axului corpului, prinzându-i încheietura mâinii cu mâna lui stângă, grea datorită cablului, şi a rotit-o cu 180 de grade, astfel încât i-a întors palma în sus şi cotul moale în jos, apoi i-a tras una cu pumnul drept fix între ele, iar tipul a urlat şi a ţipat şi a căzut în genunchi şi Reacher l-a lăsat în propria mizerie cu un upercut sub maxilar.

Stop joc.

Reacher s-a uitat de la stânga la dreapta de-a lungul semicercului tăcut de spectatori şi a spus:

— Următorul?

Nu s-a mişcat nimeni.

— Cineva? a întrebat Reacher

Nu s-a mişcat nimeni.

— Bine, a spus Reacher. Să fie clar. De acum încolo, asta-i treaba.

Şi apoi s-a întors şi s-a dus înapoi în casă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Tatăl lui Reacher aştepta în hol, un pic mai palid şi cu ochii exprimând îngrijorare. Reacher a început să-şi desfăşoare mâinile şi a întrebat:

— Cu cine lucrai la acea carte cu planuri?

— Un tip de la informații şi doi de la planificare, i-a răspuns tatăl.

— Ai putea să-i suni şi să-i chemi încoace?

— De ce?

— Totul face parte din plan. Aşa cum mi-a spus mama.

— Ar trebui să vină aici?

— Da.

— Când?

— Chiar acum ar fi bine.

Reacher a văzut că are ştampilat cuvântul *Georgia* pe o bucată de cablu înfăşurată pe mână. Trebuie să fi fost locul unde era produs cablul. Inscripția se afla pe partea de izolație a cablului. Georgia era un loc în care el nu fusese niciodată.

Tatăl său a dat un telefon la bază şi Reacher a privit pe stradă de la o fereastră. S-a gândit că puțin noroc cu potrivirea timpului ar fi perfect. Şi a fost, mai mult sau mai puțin. Douăzeci de minute mai târziu o maşină oficială a oprit şi trei bărbați în uniformă au coborât din ea. Şi imediat după, o ambulanță a cotit pe stradă prin spatele lor şi a fost manevrată pe lângă vehiculul lor parcat, îndreptându-se în josul străzii spre casa tipului urât mirositor. Medicii l-au luat pe băiat în ambulanță, iar mama lui şi un băiat ce părea fratele mai mic au urcat şi ei ca pasageri. Reacher s-a gândit că tatăl băiatului se va duce direct la spital, pe motocicleta sa, la sfârşitul programului. Sau mai devreme, depinzând de ce spuneau medicii.

Tipul de la informații era maior, iar cei de la planificare erau subofițeri. Toți trei erau îmbrăcați în uniformă. Toți trei stăteau încă în hol. Toți trei aveau aceeaşi expresie pe fețe: *Ce căutăm noi aici?*

— Băiatul care tocmai a fost luat, a spus Reacher. Trebuie să intrați să-i căutați prin casă. Unde, apropo, nu e nimeni acum. E pregătită şi vă aşteaptă.

Cei trei se uitau unul la altul. Reacher le privea fețele. Era clar că niciunul nu avea vreo dorință să bage la apă un bun militar din marină ca Stan Reacher. Era clar că toți doreau un sfârşit fericit. Erau pregătiți să se agațe de un pai. Erau pregătiți să meargă până la capăt, chiar dacă asta însemna să primească indicii de la un băiat ciudat de treisprezece ani.

Unul din cei doi de la planificare a întrebat:

— Ce căutăm?

— Veți ştii când veți vedea, a spus Reacher. Treizeci de centimetri lungime, doi centimetri şi jumătate lățime, de culoare gri.

Cei trei tipi au ieşit în stradă, iar Reacher şi tatăl lui s-au aşezat să aştepte.

CAPITOLUL DOUĂZECI

A fost o aşteptare scurtă, aşa cum Reacher şi prezisese. Băiatul mirositor a demonstrat un anumit grad de şiretenie animalică, dar nu avea mintea unui geniu criminal. De asta era al naibii de sigur. Cei trei bărbaţi s-au întors în mai puţin de zece minute cu un obiect de metal care fusese ars în foc. Deci era gri ca cenuşa. Fusese odată o bucată de aliaj strălucitoare, de treizeci de centimetri lungime şi doi centimetri şi jumătate lăţime, uşor curbat, cu trei spaţii rotunde pe lungime.

Este ceea ce rămânea când ardeai ceva cu mecanism de închidere în trei puncte.

Nu copertă tare, nu pagini, nu conţinut, doar metal ars.

— Unde aţi găsit-o? a întrebat Reacher.

Unul din subofiţeri a răspuns:

— Sub un pat din al doilea dormitor. Camera băieţilor.

Nici urmă de geniu criminal.

Maiorul de la informaţii a întrebat:

— Este cartea codificată?

Reacher a dat din cap.

— Nu, a spus el. Sunt răspunsurile la test, de la şcoală.

— Eşti sigur?

— Sigur?

— Atunci de ce ne-aţi chemat pe noi?

— Chestia asta trebuie rezolvată de armată. Nu de şcoală. Trebuie să mergeţi la spital şi să vorbiţi cu băiatul şi tatăl lui împreună. Trebuie să obţineţi o mărturisire. Apoi trebuie să spuneţi la şcoală. Ceea ce veţi face cu băiatul după aceea, e treaba voastră. Probabil va primi un avertisment. Oricum nu ne va mai deranja.

— Mai exact ce s-a întâmplat aici?

— A fost vina fratelui meu, a spus Reacher. Într-un fel, oricum. Băiatul din josul străzii a început să ne terorizeze, iar Joe a răspuns şi a făcut-o foarte bine. Vorbe deştepte, răspunsuri rapide, tot tacâmul. A fost un spectacol grozav. În plus, Joe e uriaş. Blând ca un miel, dar bineînţeles că băiatul nu ştia asta. Aşa că s-a hotărât să evite lupta fizică în răzbunarea lui. S-a hotărât s-o facă altfel. Şi-a dat seama că Joe era încordat din cauza testului. Poate că ne-a auzit vorbind. În orice caz, l-a urmărit ieri pe Joe la şcoală şi a furat răspunsurile. Ca să-l discrediteze.

— Poţi demonstra asta?

— Circumstanțial, a spus Reacher. Băiatul n-a fost la jocul cu mingea. Nu era în autobuz. Deci a fost în oraş toată ziua. Şi Joe s-a spălat pe mâini şi a făcut duş când s-a întors. Ceea ce e neobişnuit pentru Joe, după masa. Trebuie că se simțea murdar. Şi credința mea e că se simțea murdar pentru că mirosise putoarea băiatului toată ziua, din spatele lui şi de după colțuri.

— *Foarte* circumstanțial, a spus maiorul.

— Întreabă-l pe băiat, a spus Reacher. Presează-l, în fața tatălui său.

— Apoi ce s-a mai întâmplat?

— Tipul a făcut un scenariu în care Joe învăța răspunsurile şi apoi ardea cartea. Ceea ce era plauzibil pentru un tip care vrea să trişeze la test. Şi mai era şi noaptea gunoiului, ceea ce a fost convenabil. Planul era ca el să ardă cartea în curtea lui şi apoi să se strecoare la noi în timpul nopții şi să arunce partea metalică în incineratorul nostru, amestecând-o în cenuşa noastră, aşa că dovada ar fi fost chiar acolo. Dar noi nu am avut cenuşă. Am ratat noaptea gunoiului. A trebuit să mergem la aeroport. Aşa că tipul a fost obligat să abandoneze planul. Dar s-a strecurat în curtea noastră. Şi l-am auzit. Dimineața devreme. Am crezut că e o pisică sau un şobolan.

— Vreo urmă?

— S-ar putea să găsiți nişte urme acolo, a spus Reacher. Curtea a fost măturată la un moment dat, dar tot timpul e praf. Mai ales după noaptea gunoaielor.

Subofițerii au mers afară şi au aruncat o privire în curte, apoi s-au întors cu nişte expresii întrebătoare pe față, ca şi cum ar fi spus: *s-ar putea ca băiatul să aibă dreptate*.

Maiorul de la informații avea pe propria față o privire care spunea: *nu pot să cred că-i spun asta unui copil de treisprezece ani,* apoi a întrebat:

— Ştii şi unde e cartea cu planuri?

— Nu, a spus Reacher. Nu cu siguranță. Dar aş putea face o presupunere destul de bună.

— Unde?

— Ajutați-mi fratele cu şcoala şi apoi vom discuta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Cei trei militari din marină s-au întors după nouăzeci de minute. Unul din subofițeri a spus:

— L-ai cam aranjat pe băiatul ăla, nu?

— Va trăi, a spus Reacher.

— A mărturisit, a spus celălalt subofițer. S-a întâmplat aşa cum ai bănuit. Cum ai ştiut?

— Logic, a spus Reacher. Ştiam că Joe n-ar fi făcut-o, aşa că era clar că a făcut-o altcineva. Întrebarea era cine. Şi cum, şi de ce.

— Am aranjat lucrurile cu şcoala, a spus maiorul. Fratele tău e nevinovat. Apoi tipul a zâmbit. Dar mai e o consecință nefericită.

— Care?

— Nu mai au răspunsurile, aşa că testele au fost anulate.

— Asta-i ruşinos.

— Nu există un lucru bun care să nu aibă şi o parte rea.

— Ați văzut întrebările?

Maiorul a aprobat din cap.

— Citit, scris, adunare, scădere. Nimic ieşit din comun.

— Nu era cultură generală?

— Nu.

— Nici baseball?

— Nici urmă.

— Nu era statistică?

— Procente, poate, în partea de matematică. Şanse şi probabilități, chestii de-astea.

— Care sunt importante, a spus Reacher. De exemplu, care sunt şansele ca un ofițer de marină să piardă o carte codificată cu planuri?

— Scăzute.

— Care sunt şansele ca un ofițer *bun,* ca tatăl meu, să piardă o carte codificată cu planuri?

— Chiar mai scăzute.

— Deci probabilitatea este că această carte nu a fost deloc pierdută. Probabilitatea e că există o altă explicație. De aceea, timpul petrecut urmând ideea că e pierdută, e timp irosit. Timpul petrecut pentru a urmări alte căi ar putea fi mai fructuos.

— Care alte căi?

— Când a preluat preşedintele Ford puterea de la preşedintele Nixon?

— Acum zece zile.

— Şi trebuie că tot atunci consilierii militari au scos de la naftalină toate opțiunile. Şi bănuiesc că singura valabilă este China. De aceea am şi fost trimişi aici. Dar noi facem parte din faza de luptă. Deci un pic mai devreme decât noi au fost aduşi cei care fac planificările. Poate cu o săptămână sau cam aşa ceva. Şi în mod sigur li s-a spus să finalizeze totul de două ori mai repede. Ceea ce înseamnă o grămadă de treabă, am dreptate?

— Întotdeauna.

— Şi care e ultima fază a acestei munci?

— Revizuirea cărții codificate ca să se potrivească cu noile planuri.

— Care e termenul limită?

— Teoretic, trebuie să fim gata de luptă azi la miezul nopții, dacă preşedintele ar ordona asta.

— Aşa că poate undeva e un tip care a lucrat la codificare toată noaptea. Un tip din eşalonul din spatele frontului care a venit aici cam acum o săptămână.

— Sunt sigur că este. Dar deja am verificat toată baza. E primul lucru pe care l-am făcut.

— Poate că a lucrat acasă.

— Asta e ceva neautorizat.

— Dar se întâmplă.

— Ştiu. Dar chiar şi în acest caz, ar fi trebuit să fie înapoi la bază cu ore în urmă şi cartea ar fi trebuit să fie înapoi în seif cu ore în urmă.

— Să presupunem că a fost epuizat şi a adormit. Să presupunem că încă nu s-a trezit. Să presupunem că această carte codificată e încă pe masa lui din bucătărie.

— Unde?

— De cealaltă parte a străzii, a spus Reacher. Bateți la uşă şi întrebați de Helen.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Joe s-a întors de la lunga plimbare după încă o oră şi el împreună cu fratele şi cu tatăl lor s-au îndreptat spre plajă pentru o partidă de înot. Apa era caldă, nisipul era alb şi palmierii se legănau. Au tândălit şi s-au plimbat până a apus soarele, apoi s-au îndreptat spre casa micuță şi fierbinte la capătul străzii betonate, unde o oră mai târziu, noul telefon a sunat din nou şi Josie le-a spus că tatăl său a murit. Bătrânul Laurent Moutier s-a dus, la vârsta de nouăzeci de ani, luând cu el, ca toată lumea, o viață de necunoscute speranțe şi visuri şi frici şi experiențe, şi lăsând în urmă, ca toată lumea, o mică urmă din el însuşi în descendenții lui. N-a avut niciodată o idee clară despre ce va deveni prin fiica sa cu părul ca peria şi prin cei doi nepoți chipeşi, nu că şi-ar fi dorit cu adevărat ceva, dar ca orice bărbat din secolul douăzeci din Europa spera că-şi vor trăi viețile în pace, prosperitate şi belşug, în timp ce simultan ştia că aproape sigur nu va fi aşa. Aşa că a sperat că-şi vor purta poverile cu grație şi simțul umorului şi a fost mângâiat în ultimele momente de cunoaşterea faptului că până acum aşa a fost şi, probabil, aşa va fi întotdeauna.

SFÂRŞIT

RYAN CLIFFORD

COMBAT TEMPORAL

Military Science Fiction

Ryan Clifford

COMBAT TEMPORAL

Traducerea: UnCris

EPISOD 11

50

RAF Cardington
1 septembrie 1940

Mai era o săptămână până când potențiala, dar intens promisa fereastră temporală către 1992, ar trebui să se deschidă. Todd Morrissey se afla în minusculul său birou și analiza situația.

Ce trebuia să facă pentru a putea pleca acasă?

Avea șase avioane rămase după ultimul transfer dezastruos la Bedford – 1x C-130, 2x *Tornado* IDS, 1x *Tornado Recce*, 1x *Canberra Recce* și 1x *Canberra* ECM.

Personalul a fost sever decimat. Avea 6 pe IDS, nici un ADV (toți au fost uciși, fie în acțiune, fie în raidul asupra Middle Fleckney). Mai rămăseseră 4 oameni pentru *Tornado Recce* și 2 pentru *Canberra Recce*. Cei 3 de pe ECM au supraviețuit, dar 2 din cei 5 de pe VC10 au fost uciși în raidul aerian, la fel ca și copilotul de pe C-130, rămânând doar 4.

Deci, au mai rămas doar 22 membri-echipaj plus 5 ofițerii și 22 mecanici de la sol, plus cei răniți grav aflați în spital.

Adică un total de 52 de oameni ce trebuiau să ajungă acasă peste o săptămână – plus tatăl său, *Air Marshal*, desigur.

Acesta decăzuse serios în ochii săi, după ce Todd a refuzat compromisul referitor la viitoare misiuni împotriva *Luftwaffe*. Mai mult, tatăl său nu a dat nici o informație în legătură cu Jim Charles, care nu a mai reapărut după călătoria la Londra, săptămâna trecută.

Todd simțea că se apropie „furtuna" și spera din tot sufletul că nu va izbucni înainte ca 8 septembrie să vină și să treacă cu bine. Și-a risipit întreaga energie pentru readucerea acestor 53 oameni înapoi în 1992, în timpul din care făceau parte, fără alte belele – dar nu putea să garanteze că nu va mai avea alte probleme cu Churchill și ai lui.

Și ca situația să fie și mai complicată, Patsy l-a căutat în noaptea trecută și, după o total neașteptată dar viguroasă partidă de sex, i-a dat vestea cea rea.

Era gravidă și Todd era tatăl.

Deci, acum avea 54 de vieți de care trebuia să aibă grijă!

Todd s-a străduit să-și adune toate puterile ca să-i spună tatălui său, care a reacționat cu calm. Ce a fost a fost, nu are rost să se plângă – a mormăit și, cu mâna, i-a făcut semn lui Todd să plece.

Todd s-a întors în hangarul enorm de la Cardington și s-a alăturat celorlalți la ședința zilnică. Fiecare avea dreptul să-și expună punctul de vedere – fără restricții – și s-au discutat tot felul de probleme. Subiectul numărul unu era plecarea de săptămâna viitoare, iar Todd a garantat că nici o altă misiune nu va mai fi programată până atunci.

Cei trei răniți de la Middle Fleckney nu erau contactabili și Todd făcea eforturi ca să afle unde se aflau aceștia. De asemenea, a pus mâna pe un exemplar din *Daily Sketch*, adus clandestin în bază de un membru al echipei de *catering* și furat de unul dintre aviatori.

Dovedea în mod incontestabil teoriile lui Jim Charles referitoare la anomaliile liniei-temporale.

Președintele Joe Kennedy aproape că l-a felicitat pe Hitler pentru succesele sale în război, atunci când *Me* 262 a spulberat RAF, în aer și la sol. Câțiva dintre ofițeri au comentat faptul că Joe Kennedy era Președintele US. Desigur, fiul său va deveni Președinte – însă abia în 1960 – dar acum n-ar fi trebuit să fie lider Franklin Roosvelt?

Todd a încercat să abată atenția de la această observație foarte pătrunzătoare schimbând subiectul către iminenta invazie a Britaniei de către forțele germane. S-a fofilat de la un răspuns direct, dar era clar că oamenii săi sunt cuprinși de îngrijorare.

Churchill blufa și el și amenința zgomotos în presă și radio că „*vom lupta cu ei pe țărmuri*”, dar era evident că armata germană era pe punctul de a lansa o invazie în sudul Britaniei – și, practic, nimeni nu putea face nimic împotrivă.

Sau era cineva?

În această fază, ușile hangarului au fost deschise doar vreo trei metri și prin deschizătură a pătruns o limuzină neagră, oficială, urmată de patru camioane și o ambulanță, care s-au oprit toate la zece metri de grupul celor din 1992.

Cam 40 de soldați bine înarmați – nu de'alde bășinoși rezerviști, din armata lui babacu' – au sărit din camioane și au înconjurat *Force* 1992, cu armele desiguranțate și ațintite direct asupra celor din grupul neliniștit, care s-au uitat la Todd așteptându-i reacția de comandant.

Dar, înainte ca Todd să poată reacționa, s-au deschis portierele limuzinei negre și au coborât trei *gentlemen* cu înfățișare foarte gravă.

În frunte cu Winston Churchill erau Hugh Dowding, șeful suprem al *Fighter Command* și *Sir* Peter Andrews. Grupul a fost completat cu AVM Morrissey care li s-a alăturat venind din spatele lui Todd.

Toți cei patru s-au apropiat de grupul 1992, care acum erau uluiți, dar prea obosiți ca să mai fie și înfricoșați.

Churchill a deschis discuția:

— Doamnelor și domnilor. Îmi dau seama că sunteți surprinși de această vizită neanunțată, dar vă rog să nu vă simțiți stresați. Soldații sunt prezenți doar pentru protecția mea și în nici un caz nu vă amenință siguranța personală.

Todd era furios.

— Atunci de ce au nenorocitele de pușcoace ațintite la ceafa noastră? Acum ce dracu mai vreți? Am avut parte destul de circul vostru. Vrem doar să plecăm acasă!

Force 1992 a aclamat zgomotos arătându-și totala aprobare pentru izbucnirea lui Todd.

Churchill și-a direcționat următoarea remarcă spre întreg grupul, ignorându-l pe Todd.

— Eu, ca și întreaga țară, apreciem din plin contribuția și sacrificiul pe care l-ați făcut ca parte a efortului de război. Apreciez și faptul că în luptă ați pierdut cu toții niște prieteni, deși nu a fost alegerea voastră să fiți implicați într-o luptă pe viață și pe moarte cu *Herr* Hitler.

Prim Ministrul a făcut o pauză de efect.

— Totuși, sunteți implicați, fie că vă place, fie că nu, iar acesta este un fapt imposibil de negat. Da, v-ați făcut treaba și sperăm că săptămâna viitoare veți putea să vă întoarceți în propriul vostru Timp. Însă, ați observat desigur că Britania a încasat-o zdravăn și invazia este o posibilitate foarte reală – ba chiar s-ar putea

întâmpla înainte de planificata voastră plecare – ceea ce ar avea repercusiuni serioase pentru salvarea voastră, nu-i așa?

Churchill a super-dramatizat situația ca introducere la subiectul principal.

Dar, Todd știa exact ce va urma când PM a continuat.

— Doamnelor și domnilor, mai am să vă adresez doar o singură solicitare înainte ca să plecați acasă săptămâna viitoare și vă rog să-l ascultați pe *Air Marshal* Morrissey, care vă va explica.

Grupul compact s-a întors ca un singur om către AVM și a ascultat cu deosebită atenție – deși mulți ghiciseră deja ce urma.

— Știu că nici unul dintre voi nu a dorit să se afle aici și că sunteți cu toții disperați să vă întoarceți înapoi acasă peste o săptămână. Sunt conștient și că nici unul dintre voi nu mă simpatizează prea mult. Cu toate acestea, nu ne aflăm la un concurs de popularitate, iar mie chiar nu-mi pasă. Dar, așa cum a subliniat PM, germanii chiar ar putea ajunge în Anglia în câteva zile, iar asta ne-ar distruge orice șansă de a ne întoarce acasă. Forțele britanice – noi – trebuie să ne asigurăm că nu vor trece Canalul înainte de 9 septembrie, ca să putem pleca. Vă dați seama că este esențial pentru supraviețuirea noastră?

— Ce mama dracu mai vrei de la noi? a strigat o voce anonimă. Nu am făcut destule până acum? Câți dintre noi mai trebuie să moară?

Sir Henry a continuat netulburat.

— Agenții Serviciului Britanic de Informații au descoperit cele două baze principale de pe care operează *Me* 262. Ambele sunt în Franța. Desigur, ați citit în ziarele aduse pe sub mână că acest fenomenal avion cu reacție a spulberat RAF de aici.

A fost întrerupt din nou.

— Nici pe noi nu ne-au „menajat”, a strigat careva pe un ton agresiv.

— Așa este, exact ce vreau să spun. Aceste avioane trebuie eliminate – măcar temporar – sau nu vom mai ajunge acasă niciodată. E doar o chestiune de timp până ce vom fi atacați aici, în Cardington, și atunci vom fi complet pierduți! Prinși în capcana trecutului pentru totdeauna – sub stăpânire nazistă!

A urmat încă o altă pauză, pentru ca informația să fie asimilată pe deplin.

— De aceea, trebuie să luăm în considerare ultima solicitare a Prim Ministrului. Trebuie să atacăm și să distrugem avioanele *Me* 262 la sol printr-un ultim atac masiv. RAF e gata să planifice un raid cu participarea a o mie de bombardiere în noaptea de 4/5 septembrie, și e nevoie de noi pentru a proteja această forță împotriva *Me* 262 *vânători* de noapte. Ce le trei *Tornado* vor proteja bombardierele, *Canberra* ECM va ajuta cu bruiajul, iar *Canberra Recce* va monitoriza și fotografia raidul de la mare altitudine.

Este o misiune cu un nivel de risc relativ scăzut, dar esențială pentru supraviețuirea noastră. Ce aveți de spus? Todd?

Todd Morrissey a vorbit în numele tuturor.

— Păi, spus pe-a dreaptă, după cât pot să-mi dau eu seama, contribuția noastră la acest raid este insignifiantă și nu merită riscul, *sir*; deci, domnule Prim Ministru, răspunsul este NU – vă puteți băga misiunea acolo unde nu ajunge soarele.

A urmat încă o explozie de urale și aplauze spontane din partea echipei lui Todd.

Churchill s-a întors spre Downing și *Sir* Peter Andrews.

Dar cel care a vorbit a fost *Sir* Henry. Și a fost necruțător.

— Mă tem că acest răspuns negativ nu poate fi acceptat. Am fost informat de către gazde că dacă nu cooperăm, avioanele noastre vor fi sechestrate, iar noi vom fi transferați în închisoare sau în spitale psihiatrice dacă vom mai umbla cu povești despre călătoria în timp. Nu ne vom mai întoarce niciodată acasă.

A făcut o pauză și a schimbat tactica, zâmbind subțire. Dar ochii îi erau ca de oțel.

— Totuși, ca un gest de bunăvoință, cei trei răniți ai noștri ne-au fost returnați și chiar acum sunt scoși din ambulanțe – vă rog să le dați o mână de ajutor.

— Deci nu avem de ales – lupta sau închisoarea. Ce opțiune avem – nici una? a obiectat Todd.

— Da, Todd, este ca atunci când Dumnezeu, după ce a plămădit-o pe Eva, i-a cerut lui Adam: *Ai vrut o soție*? *Poftim*, *alege*!

Todd s-a întors oftând spre oamenii săi. Era furios din cauza acestui șantaj pe față, dar era neputincios. A înțeles precaritatea situației lor și era prea al dracului de obosit ca să se mai împotrivească.

— OK, ai învins. O vom face, dar vrem asigurări că nu vei revoca înțelegerea dintre noi. Trebuie să ni se permită șansa de a ne întoarce acasă.

AVM a răspuns prompt.

— Îți dau cuvântul meu, Todd, vom AVEA șansa de a scăpa săptămâna viitoare. Mi-am luat câteva măsuri asiguratorii.

Sir Henry i-a aruncat o privire lui Churchill care a înclinat imperceptibil capul înainte de a vorbi.

— Patria, da, Patria voastră, vă mulțumește și vă doresc succes deplin. Probabil nu ne vom mai vedea, așa că vă urez și „Drum bun”. Bună ziua, doamnelor și domnilor. Soldații vor rămâne în bază pentru a fi siguri de… ăă… cooperarea voastră.

Cu aceasta, cei trei s-au urcat în mașină și au plecat, lăsându-i pe AVM și Todd să adune oalele sparte.

Echipa 1992 vocifera și lui Todd i-au trebuit câteva minute pentru a le stăpâni furia.

— Uitați cum stă treaba, nu avem de ales, trebuie să ne supunem. Mai zburăm doar în această misiune. Vom sta în banca noastră și să sperăm că nu vom mai avea pierderi în aer. L-ați auzit pe AVM, vom AVEA fereastra temporală deschisă săptămâna viitoare. Sincer, sunt prea obosit ca să mă mai cert. Hai să o facem. Bine, măcar, că cei trei camarazi ai noștri s-au întors. Hai la ei, apoi pregătim avioanele pentru acțiune. De acord?

Oamenii, tăcuți până acum, au dat încet, aprobator din cap. Todd – nu; Churchill – a ieșit învingător.

— Foarte bine, Todd. Excelentă treabă, l-a felicitat tatăl său.

Dar Todd nu era deloc bine dispus.

— Du-te dracului, ticălos mincinos și arogant! a șuierat, apoi s-a îndepărtat către cei trei răniți.

51

RAF Cardington
4 septembrie

Următoarele trei zile au trecut în pregătiri frenetice ale celor șase avioane rămase. Dar, lui C-130 i s-a acordat o atenție specială. Toți și-au reunit cunoștințele mecanice pentru a face motoarele să funcționeze aproape perfect. Interiorul a fost pregătit să transporte personalul de la sol, aviatorii fără avioane și echipamentul rămas. Au făcut tot ce era omenește posibil ca avionul să nu devină inutilizabil în ultima clipă. A fost alimentat complet și în ajun de 4 septembrie era gata de zbor. Chiar și AVM a asistat la unele operațiuni de încărcare, deși ceilalți îl ignorau total. A fost lăsat să stea singur în cockpit.

Cele trei *Tornado*, inclusiv *Recce*, au fost pregătite pentru misiuni de *Air Defence*. Ultimele rachete aer-aer au fost atașate, proiectilele pentru tunuri încărcate și rezervoarele suplimentare îndepărtate. Autonomia de zbor se diminua, dar faptul convenea echipajelor, cu cât reveneau mai repede la sol, cu atât mai bine. *Canberra* ECM va zbura la mare altitudine în afara oricărei acțiuni a vreunui *Me* 262. *Canberra Recce* va pluti la 40.000 picioare și va fotografia cele două obiective, înainte și după masivul bombardament din primele ore ale zilei de 5 septembrie.

Cu niței noroc, toate cele cinci avioane vor ateriza nevătămate și vor aștepta în relativă siguranță sosirea lui 8 septembrie.

Echipajele de zbor au fost alcătuite prin tragere la sorți.

Todd și Stumpy, Jim Davis și Bill Earle vor zbura pe IDS, Harry South și Anwar Salim pe *Recce*. Phil Merry și Al Gibson pe *Canberra* PR, iar echipajul de pe ECM era oricum fix. Ceilalți vor rămâne în așteptare.

Misiunea a fost planificată sub supravegherea soldaților din 1940, gata oricând să deschidă focul. Nu s-a permis nimănui să părăsească neescortat hangarul; fiecare mișcare fiind supravegheată îndeaproape. Nimănui nu i s-a acordat vreo șansă de scăpare – ca și cum ar fi fost vreunul care să încerce ceva acum când 8 septembrie se apropia cu repeziciune!

Flotila de bombardiere RAF își va începe misiunea prin adunarea în formații deasupra estului Angliei, după care vor ataca fiecare obiectiv în cinci valuri de câte o sută de avioane. *Tornado* vor decola atunci când primul val va survola țărmul și vor face tot ce le va sta în puteri ca să protejeze bombardierele de *vânătorii* de noapte naziști.

Todd considera misiunea ca fiind lipsită de sens și și-a instruit cele trei echipaje să evite problemele. Pentru că toți puteau zbura la foarte mare altitudine ar fi trebuit să fie suficient de „în siguranță”. Nu-și mai asuma riscuri inutile – cu Churchill sau fără Churchill!

* * *

Reichsmarschall Hermann Göring se afla în grațiile lui Hitler.

Războiul aerian împotriva Britaniei se desfășura excepțional de bine. De când Hitler a ordonat atacurile non-stop zi/noapte asupra marilor orașe și aerodroame RAF, *Luftwaffe* a înregistrat un succes uriaș. Toate cele 50 *Me* 262 au fost utilizate și prin bombardamente și mitraliere și-au croit calea către atât de dorita victorie finală.

Deși câteva *Blaue-Tod* au fost pierdute datorită focului inamic, a fost un preț mic plătit pentru un asemenea progres tactic și strategic. Cu toate acestea, *Führer*-ul era oarecum agitat.

— Hermann, avioanele reactive engleze au mai apărut?

— *Nein*, *Mein Führer*, nu au mai fost văzute de când le-am atacat aerodromul din Norfolk. Cred că se ascund de frica *Messerschmitt*-urilor. Sau poate că au fost toate distruse.

Hitler nu era tot atât de încrezător – nu avea încredere în Hermann și aiurelile lui.

— Nu vreau să mai văd nici o repetare a atacurilor pe care le-am suferit în trecut. Îți cer să execuți următoarele ordine. Mai întâi, caută și distruge imediat noile lor baze. Vreau să văd dovezi concrete ale distrugerii lor complete. Spune-i lui Canaris că e prioritatea lui absolută. În al doilea rând, trebuie să menții *Blaue-Tod* în

mișcare. Este evident că britanicii au un Serviciu de Informații extrem de bun, așa că *Messerschmitt*-urile trebuie mutate în siguranță pe diverse baze.

— Am înțeles, *Führer*. Le voi muta la fiecare șapte zile la baze aeriene noi și la întâmplare pentru a deruta inamicul.

Hitler tot nu era mulțumit.

— Nu, Hermann. Fă-o la fiecare trei zile și separă efectivul în patru unități. Trebuie să-i păcălim pe britanici. Azi e 4 septembrie – mută-i astăzi și apoi la fiecare trei zile până ce vom fi invadat Britania. *Verstehe*?

— *Jawohl, mein Führer*. Precum ordonați!

Göring s-a întors la Cartierul său General și a emis ordinele necesare. Comandanții de *Staffel* nu au fost foarte bucuroși, dar s-au supus fără șovăire. Echipamentul și personalul de la sol i-a urmat în scurt timp.

Până seara, *Me* 262 erau relocate la noile lor baze. La vreo două sute de mile depărtare, 1.000 de echipaje de bombardiere participau la ședința finală de informare înainte de a decola la ora 2300 către obiectivele lor din Franța.

Din păcate, nu vor bombarda decât betoane, iarbă și hangare goale.

* * *

Todd a finalizat informarea la 2200 și echipajele s-au îndreptat spre avioane. *Canberra Recce* și ECM vor decola și apoi vor urca la mare altitudine atunci când bombardierele convenționale se vor aduna deasupra Essex-ului. Dacă ECM descoperă trafic radio va bruia frecvențele germane. *Canberra* PR va patrula în zonă, așteptând să fotografieze cele două aerodroame în chestiune. Apoi, amândouă vor ateriza la Bedford. Cele trei *Tornado* vor urca în CAP deasupra Canalului când primele bombardiere vor survola coasta britanică spre aerodroamele franceze. Părea un plan destul de simplu. În orice caz, în afara cazului că cele trei *Tornado* erau atacate în mod direct, Todd le ordonase în secret să stea departe de orice acțiune.

Însă, germanii îi așteptau iarăși. Excelentele radare *Freya* au detectat flotilele de bombardiere și au transmis informația unităților de *vânători* de noapte din Franța, inclusiv celor patru *staffel* de Me 262. *Vânătorii* de noapte convenționali germani au decolat și s-au orientat direct către formațiile britanice. Unitățile de *flak* s-au trezit la viață și au împroșcat bombardierele cu proiectile AA. Avioanele RAF începură să cadă din ceruri.

Me 262 au rămas în așteptarea apariției reactoarelor britanice înainte de a decola. *Vânătorii* de noapte convenționali britanici și-au ajutat colegii și, ca urmare, un procentaj mare de avioane au ajuns la obiective. Un covor devastator de bombe extrem de explozive și incendiare a fost lansat asupra lor, după care avioanele s-au întors repede către casă… doar pentru a se confrunta cu un *flak* și mai intens… si cu *Me* 262, în timp ce *Tornado* se mențineau în CAP fără să intervină.

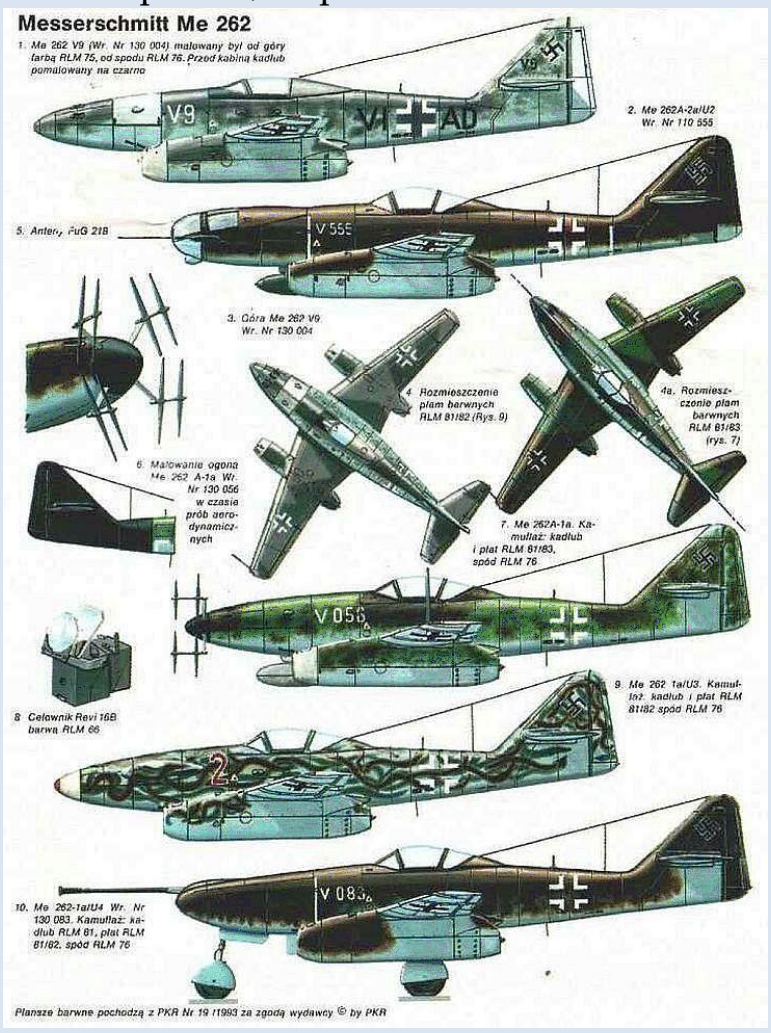
Messerschmitt Me 262
1. Me 262 V9 (Wr. Nr 130 004) malowany był od góry farbą RLM 75, od spodu RLM 76. Przed kabiną kadłub pomalowany na czarno
2. Me 262A-2a/U2 Wr. Nr 110 555
5. Antena FuG 218
3. Góra Me 262 V9 Wr. Nr 130 004
4. Rozmieszczenie plam barwnych RLM 81/82 (Rys. 9)
4a. Rozmieszczenie plam barwnych RLM 81/83 (rys. 7)
6. Malowanie ogona Me 262 A-1a Wr. Nr 130 056 w czasie prób aerodynamicznych
7. Me 262A-1a. Kamuflaż: kadłub i płat RLM 81/83, spód RLM 76
8. Celownik Revi 16B barwa RLM 66
9. Me 262 1a/U3. Kamuflaż: kadłub i płat RLM 81/82 spód RLM 76
10. Me 262-1a/U4 Wr. Nr 130 083. Kamuflaż: kadłub RLM 81, płat RLM 81/82, spód RLM 76
Plansze barwne pochodzą z PKR Nr 19 /1993 za zgodą wydawcy © by PKR

Luftwaffe a sfâșiat flota RAF aflată pe cursul de revenire acasă și cu toate că *Canberra* ECM a făcut tot posibilul ca să-i distragă, germanii s-au servit din plin.

Au decimat bombardierele până ce Todd Morrissey nu a mai suportat.

— OK, băieți – s-a adresat coechipierilor. Hai să vedem ce putem face.

Și așa au căzut direct în capcană.

Acestea nu erau *Tornado* ADV (*vânători*); erau două bombardiere și un *Recce*. Echipajele lor nu aveau nici experiența nici echipamentul necesar pentru *dogfight* de noapte. În consecință, când un întreg *Schwarm* de zece *Me* 262 *vânători* de noapte a fost îndreptat spre poziția lor, n-au mai avut nici o șansă.

La primul atac *Recce* a fost spulberat în bucăți și a explodat pe cerul nopții. Pilotul și navigatorul au murit instantaneu.

Todd a văzut *flash*-ul, iar Stumpy a intrat în picaj către apa mării cât de rapid și de abrupt a îndrăznit, strigând în același timp către *wingman* să facă la fel.

Dar, era prea târziu pentru ei. Avionul a fost ciuruit de proiectile, iar cei doi aviatori n-au mai avut ce face decât să se catapulteze în întuneric, precedați de *Tornado* în apele foarte reci ale Mării Nordului. Nimeni, niciodată nu a mai recuperat avionul sau echipajul.

Todd și Stumpy se îndreptau spre suprafața mării și când a ajuns la 3.000 picioare, Stumpy a redresat la 4G ajungând la orizontală abia la altitudinea de 300 picioare și la viteza de 600 noduri. S-au îndreptat direct către Bedford zvârlindu-și sălbatic avionul dintr-o parte în cealaltă în încercarea de a scăpa de orice potențial *Me* 262 urmăritor. Fără știrea sa, două *Blaue-Tod* se prăbușiseră în mare datorită

depășirii rezistenței structurii și ruperii atunci când au încercat să țină pasul cu picajul lui *Tornado*.

Celelalte *Me* 262 au abandonat urmărirea și s-au întors la bază, cu combustibilul la limită și avioanele sever suprasolicitate.

Stumpy s-a debarasat de rachete și a continuat să zboare cu maximum de viteză către Cardington. Au aterizat fără alte incidente pentru că *Me* 262 nu au avut nici o șansă să-l ajungă la asemenea nivel jos de zbor în întuneric. Todd activase radarul de urmărire al terenului și l-a folosit cu maxim de efect.

Mult deasupra, *Canberra* ECM a înțeles ce se întâmplă, pentru că a interceptat transmisiunile dintre extrem de alarmatul Todd și pilotul său. Au hotărât să se întoarcă la bază, dar au comis eroarea de a intra prea devreme pe panta de coborâre de la 30.000 picioare. Un *schwarm* de patru *Me* 262 l-au interceptat deasupra localității Flamborough Head din Yorkshire și a fost o treabă simplă pentru ei să doboare neajutoratul ECM. L-au ciuruit cu proiectile și echipajul a fost mort cu mult înainte ca avionul să se prăbușească în mare, la zece mile de coastă.

Cei de pe *Canberra Recce* ascultaseră și ei transmisiunile și habar nu aveau ce trebuie să facă. Zburau la 40.000 picioare când ultimele bombardiere și-au lansat încărcăturile pe aerodroamele pustii. Marea întrebare era – ar trebui să-și termine misiunea conform instructajului, sau ar trebui să se întoarcă acasă?

Era o decizie dificilă. Nu aveau radar pentru zborul la joasă altitudine și era evident că cele trei *Tornado* au fost atacate și probabil doborâte.

Până la urmă, s-au hotărât să o șteargă. Au considerat că aceasta este o luptă pe care sigur nu o pot câștiga. Au virat spre casă și și-au continuat zborul la mare altitudine către Birmingham înainte de a se înscrie pe panta de coborâre spre Cardington. Contactul cu Turnul de la aerodromul bază le-a confirmat că au luat decizia corectă. Spațiul aerian de deasupra Canalului era supraaglomerat de valuri de *Me* 262 și *vânători* de noapte germani.

Li s-a ordonat să aterizeze ASAP. Pe când continuau să zboare către punctul de înscriere pe pantă, sute de bombardiere britanice participante la raid se târau înapoi spre casă. Mai mult de trei sute au fost pierdute – doborâte de *vânători*, lovite de *flak*, sau ca urmare a coliziunilor din aer datorită aglomerației și panicii.

În *Canberra* PR9, navigatorul Al Gibson i-a dat lui Phil Merry instrucțiuni pentru coborâre și acesta a tras maneta de gaz pentru a reduce alimentarea cu combustibil a motoarelor. Dar, Al și Phil nu aveau nici ei o zi bună. Când maneta a ajuns la minim, ambele motoare s-au oprit.

— *Shit*! a răcnit Phil. Asta n-ar fi trebuit să se-ntâmple. Probabil că e rahatul ăsta de combustibil din 1940. OK, încerc reaprinderea.

A încercat, dar fără succes.

— Trebuie să fim la altitudine mai joasă, Phil. Aici nu vor reporni, l-a avertizat Al.

Au planat încă 25.000 picioare înainte ca Phil să încerce din nou.

Nici acum nu a mers. Phil Merry a evaluat situația.

— Dacă *tinichelele* astea nu repornesc, avem două variante. Fie să ne catapultăm, fie să ne prăbușim. Îți sugerezi să-ți larghezi trapa cât încă mai poți. Și caută un afurisit de aerodrom ca să punem chestia asta jos urgent.

Al a fost de acord, a ejectat trapa de deasupra capului și toate hârtiile pe care lucra au fost împrăștiate afară, în noapte. De asemenea, comunicațiile între cei doi au devenit extrem de dificile.

În același timp, Phil a transmis codul *Mayday* și solicitarea de aterizare de urgență pe oricare aerodrom.

— *Purple* 11, am recepționat apelul tău *Mayday*. Aterizează la RAF Baginton, lângă Coventry. Sunt pregătiți pentru sosirea voastră. Aerodromul figurează pe hărțile voastre cu numele „Aeroportul Coventry". Primiți coordonatele pentru TANS[1].

Odată informația transmisă, navigatorul a introdus-o în echipamentul navigațional, iar pilotul s-a luptat să mențină controlul avionului și să vireze către Coventry.

Au ajuns la 10.000 picioare, dar motoarele tot n-au putut fi repornite. Phil a încercat de câteva ori, dar la 5.000, l-a lăsat pe Al să aleagă.

— Amice, e timpul să te hotărăști. Catapultare sau o încercare de aterizare? Pentru mine e tot una dacă dăm de aerodrom.

Acum, Al Gibson îl putea auzi mult mai clar pe Phil pentru că viteza scăzuse cam la 250 noduri. După ce i-a dat pilotului direcția către pista de aterizare, a spus:

— Mai degrabă aș vota pentru aterizare, dacă n-ai nimic împotrivă. Aerodromul Coventry este la 8 mile drept înainte. Poți să o faci, Phil?

— Am să fac tot posibilul, prietene, a răspuns Phil, care continua să se lupte cu comenzile de zbor. Sper doar că trenul de aterizare va coborî.

N-a coborât.

Va fi o aterizare pe burtă.

— Tot mai vrei o aterizare de urgență, Al?

— Trei mile și 900 picioare – e bine, Phil. Trei la treabă. Catapultarea din PR9 este, de obicei, fatală pentru navigator.

Phil Merry a confirmat și s-a concentrat asupra aerodromului din față. Luminile de aterizare erau aprinse – dar camuflate – în mijlocul unui câmp complet cufundat în întuneric. În condiții normale nici n-ar fi găsit micuța pistă.

[1] TAN - Terrain-Aided Navigation System – sistem navigațional la bordul avioanelor.

600 picioare… 400… 200 – Phil a ridicat botul avionului conform procedurii corecte și a târât avionul pe iarbă. Imediat ce a atins solul, a largat cupola cockpit-ului ca să iasă mai ușor. În acest tip de aterizare iarba era preferată betonului – scânteile de la frecare ar fi putut aprinde combustibilul. Avionul a derapat de-a latul câmpului și în cele din urmă s-a oprit cu o izbitură puternică într-un stejar bătrân de la marginea aerodromului.

Liniște.

— Al, acum poți ieși, flăcăule.

Nici un răspuns. Tot ce vedea Phil era o siluetă vagă echipată în costum de zbor ce sprinta peste câmp, departe de avion. Phil s-a hotărât să-l urmeze. Și-a desfăcut centurile, s-a ridicat în picioare și a sărit peste marginea bordului pe solul aflat cu 2 m mai jos. nevătămat, a alergat după navigatorul pierdut în întuneric și l-a găsit la o sută de metri depărtare de *Canberra*.

— Nu știam că poți alerga, Al!

— Până acum n-a fost nevoie, a răspuns în glumă.

Amândoi s-au așezat pe iarbă în așteptarea echipelor de salvare.

Între timp *Force* 1992 de la Cardington a tras toate sforile și în mai puțin de un ceas cei doi se aflau în drum spre casă, iar *Canberra* era acoperit cu o prelată uriașă și păzit de 30 de polițiști militari.

Acum mai erau doar două avioane supraviețuitoare dintre cele venite din 1992.

Așa cum se prevăzuse, misiunea nocturnă a fost un fiasco.

* * *

Todd a sărit afară din *Tornado* și s-a precipitat spre tatăl său care-l aștepta.

A fost la un fir de păr de a-l lovi!

Dar Todd s-a abținut, „lovindu-l” doar cu vorbele.

— Fir’ai al…, nu ți-am spus eu?! Dar n-ai vrut nici de-al dracu’ să mă asculți, nu-i așa? Ce fel de om ești? Ce planuri secrete ai în minte? Care-i adevărata misiune aici? Care-i motivul real pentru care ne-am întors în locul ăsta uitat de Dumnezeu? Nici măcar nu e linia noastră temporală – și pentru că veni vorba – unde dracu e Jim Charles? Spune-mi imediat ce se-ntâmplă – este planul tău ca nimeni să nu se mai întoarcă acasă?

Air Marshal stătea impasibil în timp ce Tod îl mustra în fața întregului efectiv din 1992, care priveau avid și nerăbdători! Nu mai văzuseră un ofițer de un grad atât de mare „beștelit” în asemenea hal. *Sir* Henry nu a replicat, însă l-a invitat pe Todd în biroul său pentru a-i da explicațiile cuvenite. După ce ușa a fost închisă și urechile neinvitate excluse, AVM a vorbit.

— Dacă nu ai fi fost fiul meu, Todd, te-aș fi pus în stare de arest pentru insubordonare. Îți reamintesc, și nu e pentru prima oară, că ești militar și trebuie să respecți ordinele, întocmai și la timp! Nu am obligația să ți le explic, ție sau oricui altuia din acest detașament, așa că îți sugerez să te calmezi, să te întorci la oamenii tăi și să vă pregătiți pentru 8 septembrie. Ce a fost, a fost. Nu pot schimba situația și nici să-ți aduc înapoi prietenii și camarazii. Așa că fă bine și depășește momentul, Todd, și apucă-te de treabă. M-am făcut bine înțeles?

Todd era încremenit.

Se așteptase ca să apară măcar o mică crăpătură în armura tatălui său, dar… nimic. Și-a dat seama, pentru prima oară, că există lucruri care depășesc cu mult nivelul gradului sau al înțelegerii sale. A decis să nu mai continue să nu se mai dea cu capul de pereți.

— Acum am să plec, tată, dar ai să plătești pentru toate astea atunci când vom ajunge acasă – îți garantez – pentru toate viețile pierdute în acest fiasco. Nu te mai obosi să-mi vorbești. Nu mai sunt fiul tău.

Sir Henry și-a privit fiul cu ochi și mai duri.

— Cum dorești, *Wing Commander*. Și, *à propos*, voi fi copilot pe C-130 când vom pleca. Sunt calificat pentru acest tip de avion, și poți să-l asiguri pe căpitan că nu voi interfera cu autoritatea sa.

Câteva secunde Todd și-a ținut fălcile încleștate, apoi a ieșit din birou, trântind cu putere ușa în urma sa.

— Oare ce a făcut până acum, bătrânul nenorocit? s-a întrebat.

* * *

— *Ja*, *Mein Führer*, un mare succes. Sfatul dvs de a muta avioanele *Blaue-Tod* a fost, ca de obicei, extrem de bun. Britanicii au bombardat două aerodroame dezafectate și au ras și câteva sate franceze micuțe cu această ocazie. Valoarea propagandistică este imensă. *Me* 262 au fost minunate și au raportat distrugerea a trei reactoare britanice. Dacă le-am putea afla baza, le-am termina odată pentru totdeauna!

Hitler jubila.

— Da, Hermann, a fost o noapte foarte bună. Iar bombardierele noastre i-au ars de vii pe britanici în orașele lor. Am primit asigurări de la spionii noștri că răbdarea populației față de Churchill se diminuează rapid. Cred că acum putem stabili data invaziei. Am vorbit cu Kesselring și mi-a confirmat că totul este gata pentru *Seelöwe*. Am hotărât ca invazia să înceapă pe opt septembrie – peste trei zile. Nu ești de acord?

Göring nu era omul care să-l contrazică pe Hitler.

— Minunat, *Mein Führer*. *Luftwaffe* a mea va fi gata să sprijine trupele de desant maritim. Mă voi ocupa personal.

— Excelent, Hermann. Te invit să prânzești cu mine la Buckingham Palace, la timpul cuvenit, iar eu am să mă bucur privindu-l pe diavolul de Churchill cum se leagănă la capătul funiei, *nicht war*?

Göring a dat aprobator din cap, apoi a părăsit încăperea.

Steaua sa urca vertiginos.

Trebuia să-l viziteze pe nătărăul de Canaris și să-l presese să găsească baza reactoarelor britanice. Acum însă, nu mai trebuiau distruse, ci capturate. Tehnologia avansată îi putea ajuta mult pe naziști.

* * *

Sir Henry Morrissey mai avea de făcut o treabă înainte de a se întoarce în linia sa temporală. Nici măcar nu era sigur dacă se vor întoarce în propriul 1992. Era un joc calculat, și era esențial să încerce.

A convocat-o pe capricioasa Patsy Jackson și acesta i-a confirmat că într-adevăr este gravidă și Todd este tatăl. Interogatoriul a fost necruțător – AVM voia să afle adevărul de la nefericita fată. Când a fost satisfăcut de răspunsuri, a chemat doi polițiști militari ce păziseră ușa și au escortat-o pe Patsy, printr-o ușă laterală, la o mașină ce aștepta.

Patsy era oarecum alarmată de comportamentul lui AVM, și a încercat să se împotrivească atunci când a fost îmbrâncită de polițiști în mașină.

— Vă rog să nu ne faceți probleme, domnișoară. Doar… o să vă faceți singură rău – a avertizat-o una dintre escorte.

Mașina a demarat și după o oră, a virat și a mers zece minute pe un drum cu pietriș, apoi a oprit în fața unui conac mare înconjurat de pădure și câmpuri. Era complet izolat.

La intrare îi aștepta o soră medicală.

— Domnișoara Jackson, doamnă. Acum e a dvs – a raportat polițistul sec.

Mașina a plecat lăsând-o pe Patsy care o privea pe soră întrebându-se ce mama dracu se-ntâmplă.

— Te rog, vino înăuntru, draga mea. Vom lămuri lucrurile.

Acum, Patsy era realmente înfricoșată.

— Dar cum rămâne cu prietenii mei de la Cardington? Peste două zile este planificată plecarea noastră acasă! De ce am fost adusă aici?

Sora medicală era calmă, cu un aer reținut.

— Te rog să nu te îngrijorezi, dragă. Aceasta este casa ta acum – cel puțin pentru un timp. Vino înăuntru și am să te conduc în camera ta.

Patsy era în stare de șoc și a urmat-o cu docilitate în interior.

După opt luni Patsy a născut un băiețel, căruia i s-a pus numele de Jim.

Ea a murit la naștere, așa cum pățeau multe femei în acele vremuri; dar fiul ei a fost sănătos și după puțin timp a fost adoptat de o familie de circari ambulanți.

Lui Todd i s-a spus că ea a fugit.

De fapt, el chiar a fost mulțumit să creadă această minciună fabricată. A preferat să creadă că poate așa Patsy o ducea mai bine.

Călătoria spre casă va fi plină de pericole și-i plăcea să creadă că fiul său nenăscut va fi astfel în siguranță.

52

RAF Cardington
7 septembrie

Un ultim serviciu memorial a fost ținut pentru toți aviatorii din 1992 căzuți în 1940. A fost o ceremonie tristă și deprimantă, dar Todd a fost motivat de faptul că poate le va acorda oamenilor săi oarecare liniște sufletească. S-au rugat pentru siguranța călătoriei, apoi au revenit la pregătirea celor două avioane rămase pentru un zbor scurt la Vash în ziua următoare. Cei trei răniți au fost declarați apți de zbor de către un ofițer medic local și au fost montate dispozitive speciale în C-130 pentru fixarea tărgilor.

Pentru dimineața următoare, meteorologii prognozau furtuni puternice însoțite de descărcări electrice, ceea ce a încurajat puternic echipa. Până la urmă, prezicerea despre fereastra de întoarcere înapoi în 1992 s-ar putea să fie adevărată.

AVM nu a mai apărut, iar Todd a păstrat distanța. Oamenii au fost surprinși de fuga lui Patsy când mai era atât de puțin până la plecarea tuturor, dar au înțeles că n-aveau ce face. A fost alegerea ei. Unii au considerat chiar că a avut o idee foarte bună.

Pe 7 septembrie la ora 1700 cele două avioane erau complet încărcate. Aveau plinul de combustibil și erau mai pregătite ca niciodată. Toate resturile de echipament din 1992 au fost strânse – nimic din ce ar fi putut dovedi prezența lor nu putea fi lăsat în 1940. Totuși, erau poate mii de localnici conștienți acum că s-a întâmplat ceva ciudat pe cerul Britaniei. Evident, guvernul va nega că a avut vreodată cunoștință despre așa ceva și va pune pe seama „experimentelor științifice” orice activitate neobișnuită.

Variantele *Recce Tornado* și *Canberra* – sau ce a mai rămas din ele – au fost dezasamblate, ambalate și transferate într-un mic hangar de lângă Warton, Lancashire. VC10 era doar resturi și în plin proces de reciclare, iar toate celelalte avioane se aflau alături de pești în Marea Nordului. Cu excepția lui ADV prăbușit în mlaștina de lângă Middle Fleckney, nu nai era nimic de găsit.

Întreg personalul RAF din 1940 a jurat să păstreze secretul, iar forțele militare de pază ale perimetrului au fost detașate la noi posturi aflate pe tot cuprinsul Imperiului. În curând, pe măsură ce războiul se va intensifica, vor uita cu toții scurta perioadă petrecută la Middle Fleckney și Cardington.

Sir Peter Andrews a revenit la îndatoririle sale de parlamentar și a petrecut mulți ani fericiți ocupat cu educația celor doi copii ai săi.

La ora 1800, o mașină oficială a sosit la Cardington și Prim Ministrul s-a adresat pentru ultima oară celor din *Force* 1992. Purta iconica sa pălărie Homburg și fuma obișnuitul trabuc.

— Am venit aici în mod special ca să vă mulțumesc pentru contribuția adusă la efortul de război. Din păcate, s-ar putea ca totul să fi fost în van. Atacul asupra aerodroamelor naziste din Franța a fost un eșec total – nici un *Me* 262 ne se afla acolo. Regret sincer pierderea camarazilor voștri într-o asemenea misiune fatală – dar trebuia să încercăm. În afară de asta, Informațiile noastre indică faptul că Germanii sunt pe punctul de a începe operațiune de invadare a Angliei. Se poate întâmpla în orice clipă, așa că plecarea voastră este obligatorie și urgentă. Vă urez să vă ajute Dumnezeu să vă întoarceți mâine acasă și am încredere că veți găsi lumea așa cum ați lăsat-o. Vă urez călătorie ușoară și mult noroc tuturor!

După această scurtă alocuțiune, Prim Ministrul s-a urcat în mașină și a plecat.

Force 1992, redusă acum la doar 45 oameni, a rămas tăcută în timp ce vehiculul dispărea prin ușile hangarului.

Todd a spart tăcerea primul.

— Cred că e timpul să facem ultimele verificări înaintea plecării, apoi luăm masa și ne culcăm devreme. Mâine ne așteaptă o zi lungă. Decolăm la ora 0900. Informarea finală la 0700, apoi micul dejun. Întrebări?

Liniștea era asurzitoare.

Va urma....

Martin Redklif

PAZNICUL VĂII

Martin Redklif

Paznicul Văii

Povestire din seria AVENTURI IN PREISTORIE VOL.1

Traducere din limba rusa: Constantinis

Ilustrații Lawson Wood

I

Eram pe cale de a cumpăra o fermă în apropiere de Edmonton, Alberta, deja dădusem un avans pentru ea, dar curând totul a eşuat. Îmi plăcea singurătatea şi acest loc nu îmi părea suficient de izolat; şi, aşa, am început treptat să mă deplasez spre nord. În cele din urmă am ajuns într-un mic cătun, numit - între ei, de cei câțiva locuitori – Mosc Ox (Boul Moscat).

Aici se cuibăriseră prospectorii de zăcăminte şi vânătorii la capcană. Au stabilit aşezarea lângă poalele unui pinten al Munților Stâncoşi şi la marginea vastului teritoriu de nord neexplorat. Aici se termină orice semne de civilizație şi aceasta doream eu de fapt. Localnicii, de asemenea, erau foarte interesați de mine. Ei povesteau despre călătorii de sute de mile cu câinii, despre foametea din câmpiile pustii, despre vânătorii cu capcana (trapperi), despre dispăruți fără urmă, despre vânătorile îmbelşugate de elani și boi moscați.

Uneori, din vorbele lor răzbăteau aluzii despre tragedii neclare.

— Să înhumezi? În solul înghețat până la o adâncime de doi metri şi tare ca fierul? – se auzeau frânturi de discuții – Prostii! Am pus corpul pe ramurile unui pin, ca să-l feresc de colții fiarelor, şi n-am făcut o milă că am şi auzit încleştarea lupilor.

Şi toate discuțiile se terminau cu pomenirea lui Long Jack, eroul pustiurilor nordice. Neostenit vorbeau trapperii despre drumurile lui, despre primejdiile cărora le făcuse față şi deseori făceau presupuneri despre ce a făcut la vremea respectivă.

Într-o seară, întorcându-mă de la vânătoare de gâște sălbatice (acestea iernau în Valea Mississippi, iar acum se trăgeau spre nord), am observat în satul nostru o mişcare şi imediat văzui silueta înaltă a unui om rezemat de peretele de lemn a singurei taverne din "Mosc Ox". El sta în picioare şi fuma cu plăcerea călătorului care a fost mult timp lipsit de această satisfacție. Şi, din povestirile celorlalți, am înțeles că în fața mea stătea Long Jack.

La acea vreme, eu eram deja obişnuit cu obiceiurile locale; prin urmare, nu m-am băgat în vorbă, m-am aşezat pe o bancă din apropiere şi mi-am aprins pipa aşteptând.

M-am simțit privit cu atenție de Long Jack... În cele din urmă, şi-a scos luleaua din gură şi mi s-a adresat cu tonul unei persoane educate:

— Dacă nu mă înşel, dumneavoastră ați fost la Cambridge?

— Da, - am răspuns. Fiindcă veni vorba, am rămas la universitate doar pe parcursul unui an.

— Cu şase luni mai mult decât mine - a spus el.

N-am discutat mai mult. Am simțit instinctiv că noua mea cunoştință nu era vorbăreață. Cu toate acestea, după ce a fumat timp de o jumătate de oră, Long Jack a început din nou discuția:

— Vreți să cinați cu mine? şi apoi a tăcut, ca şi cum ar fi vrut să ştie numele meu.

— Mazen - m-am recomandat. Vă mulțumesc; accept propunere cu plăcere.

— Numele meu Lessels – a rostit aproape în şoaptă Jack. Dar vă rog, nu-mi spuneți pe nume aici. Mai sus de cincizeci şi cinci de grade latitudine nordică eu sunt numai şi numai Long Jack. Mă bucur mult că v-am cunoscut, Mazen; mi-e plăcut să întâlnesc un om care a fost la Cambridge.

În timpul cinei Lessels m-a întrebat de ce am ales să locuiesc în această regiune sălbatică.

— Habar n-am - a fost răspunsul meu. Am venit aici în parte, de dragul vânătorii, în parte, dorind să găsesc un mod convenabil pentru a face bani.

— Sunteți gata să acceptați o sarcină dificilă?

Am dat din cap afirmativ. El a zâmbit.

— În această săptămână voi merge în cercetare - a continuat Lessels. Dacă doriți să faceți bani, aş spune că sunt de acord să vă accept companion. Vânătoarea, probabil, va fi suficientă; dar în cazul în care nu se întâlnește vânat, veți muri de foame.

— Sunt gata să risc - am răspuns.

— Bine. Mă voi duce să iau câțiva indieni şi mă voi îndrepta spre nord-vest, spre locul pe care băştinaşii îl numesc „Fragant Valley“ (Valea Parfumată).

Nu am fost niciodată în această vale, şi nici vreunul dintre albi, dar, după spusele unui bătrân indian, acolo pe pantele munților pot fi văzute bucăți de cuarț aurifer. Trebuie, de asemenea, să vă spun că, în conformitate cu bătrâna piele roşie, zeii îi ucid pe toți care se aventurează în Fragant Valley. Dar noi, care am fost la Cambridge, suntem sceptici. Poate vom găsi un nou Klondike, sau – vă spun deschis cea mai rea posibilitate – ne vom lăsa oasele acolo.

— Nu ştiu de ce - am spus - dar locuri sălbatice mă atrag. Şi dacă sunteți de acord să luați un companion ca mine, o persoană fără experiență, eu sunt gata să mă întâlnesc față în față cu orice primejdie.

— Iată, în esență, ce se întâmplă, a continuat Lessels, există zece şanse la una ca, ghicind unde mergem, indienii să ne părăsească. Nu-mi doresc să rămânem fără tovarăși. Nu am văzut niciun vânător cu capcana, dispărut timp îndelungat, care pierzându-şi companionii, şi rătăcind luni întregi în singurătate teribilă, prin tăcerea desăvârşită a pustiului, să se întoarcă printre oameni cu creierul nezdruncinat. În plus, dacă va fi nevoie, doi oameni judecă mai bine decât unul singur. Oamenii cărora trebuie să le întoarcem banii avansați pentru această expediție, desigur, preferă să aibă ceva mai mult decât afirmațiile unui singur cercetaş. Ştiți, călătorii solitari prin deşerturi sunt capabili să-şi imagineze tot felul de plăsmuiri. Aveți o armă bună, dle Mazen?

— Da.

— Cu toate acestea ar trebui să luați una din ale mele. Le vom încărca cu gloanțe explozive. Sunt puşti nepotrivite pentru sport, dar nu putem renunța la ele. Dacă cerbul scapă cu o rană minoră, fără a-i deteriora oasele, putem muri de foame. Vom călători cu încărcătură puțină: făină pentru trei luni, tutun pentru patru, o pungă de sare, o mică cantitate de explozivi, câteva unelte, jachete de piele, un cort de piele – iată întregul bagaj. Dacă doriți, puteți lua una sau două cărți. Întotdeauna iau cu mine "Experiența" lui Bacon; el spune atât de mult în câteva cuvinte!

— Dar dvs credeți că bătrânul indian, pe care l-ați menționat, a spus adevărul?

— Această piele roşie a văzut rar oameni albi, dar în firea sa naturală, un indian nu poate minți. Indienii ucid şi fură fără nicio mustrare de conştiință, dar niciodată nu vor minți. Minciuna este viciul civilizației noastre. Atenție: bătrânul nu a spus că el însuşi a văzut "Fragrant Valley". El a repetat doar poveştile bunicului său.

— Deci dvs credeți o parte din cuvintele lui și nu credeți cealaltă? Într-adevăr a spus că zeii ucid pe oricine intră în vale?

— Sunt sigur că la baza acestei superstiții este ceva adevăr. Poate că vreun grup de indieni a fost ucis de fulger; acest lucru ar fi fost de ajuns

pentru ca întregul trib să accepte un fel de "tabu", un loc teribil pentru el şi, ulterior, să nu se apropie niciodată de acea vale periculoasă. Ce s-a întâmplat? încă mai sunteți de acord să mergeți?

— Bineînțeles, întreb doar din curiozitate.

— Sunt foarte fericit - a spus Lessels sincer. Mi-ați plăcut de la prima vedere, Mazen. Cred că în curând vom deveni prieteni adevărați.

Două zile mai târziu am pornit în călătoria noastră. Lessels s-a îngrijit de toate detaliile.

Toți locuitorii aşezării, cel puțin treizeci de oameni, au ieşit să ne însoțească. De îndată ce au dispărut din ochii noştri şi am încetat să auzim vocea lor, Lessels a tras adânc aer în piept cu multă plăcere.

— Ei bine, acum pot respira în voie, a spus el vesel, întotdeauna am urât aşezările omeneşti.

II

O săptămână mai târziu m-am obişnuit cu inconvenientele pustietății şi farmecul său m-a captivat. Distracțiile sportive erau la fiecare pas pentru că cerbi se deplasau spre nord, iar peşti din râuri se grăbeau la momeala noastră cu lăcomie; surprinzător pentru un om obişnuit cu viclenia şi suspiciunea păstrăvului englezesc.

Singurul neajuns ne-a fost provocat de norii de țânțari ridicați din acele locuri mlăştinoase. În curând pielea mi s-a tăbăcit de la nenumăratele înțepături, şi am fost nevoit să dorm într-un nor dens de fum, scos de crengi verzi arse într-un foc mocnit.

Călătorind spre nord-vest, umăr lângă umăr, după o lună ne-am ataşat unul de altul.

Totul a mers bine; după o lună am ajuns la o creastă de munte înaltă. În timpul nopții, vântul şi-a schimbat direcția şi acum simțeam un miros dulceag. Am vrut să-i spun lui Lessels despre asta, când, el mi-a făcut semn să mă uit la indieni. În ciuda feței imobile, de nepătruns, a acestor oameni, după privirile schimbate între ei şi după modul în care priveau spre munte, mi-am dat seama că ceva îi îngrijorează. Când am întins tabăra pentru noapte, Lessels mi-a spus:

— Duceți-vă, Mazen, căutați să vânați un cerb. Eu nu vreau să pierd din ochi indienii.

Nu era dificil să dobori un cerb. Se găseau la tot pasul, şi priveau la oameni mai degrabă cu curiozitate decât cu frică. Am întâlnit repede un grup.

Animalele s-au oprit la o distanță de cincizeci de metri de mine şi au fugit numai când am început să mă apropii de ele.

În curând am ucis un cerb mic, l-am târât în tabăra noastră şi am cerut indienilor să-i taie carnea.

— Nu avem de ce să ne temem că nu vor fi suficiente provizii, am spus. Există o mulțime de cerbi aici, şi toți merg într-o direcție cu noi.

Un parfum dulce şi plăcut a fost simțit în suflarea vântului.

— Nu ştiu dacă nu cumva acest miros atrage cerbii, spuse Lessels. Apropo, Mazen, în seara asta vom face de strajă pe rând. Mi se pare că pieile roşii ale noastre plănuiesc să fugă, dar ei nu vor dispărea în timp ce noi îi privim.

În jurul orei două dimineața, Lessels m-a trezit: era rândul meu să supraveghez. M-am aşezat aplecându-mă lângă un pin şi mă uitam la indienii care stăteau de cealaltă parte a focului de tabără. Nu cred că a durat mult şi, fără să-mi dau bine seama ce se întâmplă, am văzut o piele roşie ridicându-se şi aruncând în focul care mocnea un braț de crengi de salcie. A ieşit un fum gros, spre a potoli atacul nesfârşit al țânțarilor. Imediat o rafală de vânt împrăştie valurile groase, întunecate, de fum şi am văzut că indienii au plecat, şi rapid l-am trezit pe Lessels, spunându-i că indienii au putut să dispară în ultimul minut. Mi s-a părut că ei ar putea fi, încă, ajunşi din urmă.

— Nu, a răspuns el. Din moment ce indianul a dispărut din vedere, nu îl veți mai găsi. Ştiam că vor fugi. Voiam să-i păstrez pentru că ei simt primejdiile mai ceva decât câinii luați de la localnici. Dacă indienii ar fi rămas cu noi, probabil că mâine ar fi refuzat să meargă înainte, chiar dacă i-am fi amenințat cu moartea. Ei nu se tem de moarte, dar frica superstițioasă are asupra lor o putere neobişnuită. În orice caz, datorită fugii lor, rezervele noastre vor dura mai mult.

Dimineața ne-am continuat înaintarea. Pe măsură ce ne apropiam de munți, aroma ciudată devenea mai puternică.

— Ce ar putea fi? l-am întrebat pe Lessels.

— Nu ştiu. Poate că acum în vale înfloresc nişte tufişuri.

Un lucru era clar: bătrânul indian nu se înşela povestind despre Valea Parfumată. Trăgeam nădejdea că şi restul informațiilor sale au fost corecte.

După o călătorie de o zi întreagă, am ocolit marginea muntelui şi am văzut în fața noastră o vale mare situată în mijlocul a doi pereți stâncoşi. Era acoperită cu verdeață, iar în fiecare spărtură de stânci erau crescute tufişuri.

— Valea Parfumată (Fragrant): denumire corectă! spuse Lessels. Dar astăzi nu o putem examina. Vom aştepta până mâine.

Pe când stăteam, în acea seară, aproape de focul nostru, un sunet incredibil de puternic s-a produs în munți; era ceva de genul unui tunet de explozie şi, în acelaşi timp, acordurile unei trompete monstruos de mari.

— Ce este asta? am strigat eu sărind în sus şi apucând arma.

— Nu ştiu, răspunse Lessels. Poate că există un gheizer în mijlocul munților care erupe la un moment dat. Am văzut un astfel de fenomen în apropierea Lacului Athabasca, iar cei mai apropiați munți, mi se pare, sunt de origine vulcanică. În acest caz, frica indienilor, inspirată de Fragrant Valley, este destul de uşor de înțeles.

III

A doua zi am mers să inspectăm zona.

— Ar trebui să înființăm tabăra principală în mijlocul văii, zise Lessels, şi când vom fi rezolvat această problemă, mă duc în recunoaştere. Formațiunea munților pare să promită mult, dar eu am văzut prea multe formațiuni "promițătoare" şi, prin urmare, nu pot să-mi pun prea multă speranță.

După ce merserăm cam doi kilometri, am văzut că valea îngustându-se făcea o poartă. Atunci eu am mers în față şi, depăşind colțul stâncilor, am observat ceva extrem de surprinzător pentru mine.

— Lessels, am strigat, este un drum aici!

A fugit spre mine şi amândoi am privit cu mirare la pământ. Înaintea noastră se întindea o bandă largă de pământ gol, complet neted.

— Dacă-i acțiunea unui ghețar, remarcă el, unde-i gheața? Probabil că s-a topit foarte recent, altfel, pe sol ar fi crescut tufişuri, ca şi-n restul văii. Şi ce miros ciudat este deasupra drumului! Straniu loc! Şi totuşi acesta este un drum excelent pentru câini.

Trecând mai departe, Lessels mi-a strigat:

— Pe roci sunt nişte urme, trebuie să le examinez. Stai să pregătesc câinii.

În acel moment, un elan gigantic apăru din desişul din fața noastră şi alergă de-a lungul văii.

— N-am mai văzut niciodată un astfel de elan, am murmurat eu. Trebuie să-l omor, Lessels! Ce păcat că nu voi putea întâlni un astfel de exemplar în zonele civilizate. Acolo capul lui face o sumă bunicică. În orice caz, avem nevoie de carne astăzi şi voi împuşca animalul, apoi îi voi măsura coarnele.

M-am repezit după el. Din când în când încercam să-l ochesc, dar de îndată ce mă pregăteam să trag, câte un tufiş mă împiedica. Pe drum, aroma dulceagă devenea tot mai puternică şi mai puternică şi m-am întrebat ce fel de plantă îl emana; căci n-am văzut plante înflorite nicăieri.

Elanul s-a întors către colțul stâncos şi, pentru un moment, a dispărut din ochii mei. Am alergat după el şi, pe când ocoleam un colț de stâncă, am fost surprins să-l văd fugind înapoi spre mine. M-am lăsat pe un genunchi, ca să-l țintesc mai bine, şi am tras. Un glonte exploziv a lovit drept în pieptul animalului şi i-a provocat o rană teribilă. Elanul s-a legănat şi a căzut.

M-am repezit la el. Dintr-o data, un val puternic de miros dulceag de mosc dulce m-a înconjurat.

M-am uitat în sus, am privit şi am văzut. O creatură de o înălțime uriaşă, 12-15 metri cred, fugea spre mine; avea ochi înfricoşători şi gheare uriaşe. A urlat, cumva ca o trâmbiță oribilă.

Pentru o clipă m-am uitat la creatură groaznică, de coşmar; apoi, aruncând arma, am luat-o la goană de-a lungul văii, încercând să-mi salvez viața. Fiara se opri şi începu să rupă elanul în bucăți.

Am alergat aşa cum n-am mai alergat niciodată până atunci; în cele din urmă, gâfâind, m-am oprit lângă Lessels. El examina rocile, dar sa întors spre mine şi a remarcat:

— Indianul a spus adevărul, Mazen. Aici este cuarț de aur. N-am auzit niciodată de o asemenea vână. Comparativ cu acest loc, Klondike nu este nimic!

— Salvați-vă rapid... mormăi-i eu.

N-am avut timp să-i dau nici o explicație că apăru monstrul. Se mişca cu o viteză de vreo treizeci de kilometri pe oră şi câteva secunde mai târziu se afla în fața noastră.

— Fugiți în peşteră, acolo, în peretele de piatră, iar eu voi încerca să-l împuşc, strigă Lessels.

Arma lui a făcut clic. Animalul răcni tare şi continuă să fugă. Eu, dezarmat, m-am repezit în peşteră... Lessels după mine.

Nu departe de intrarea îngustă spre grotă, prietenul meu a alunecat şi a scăpat arma, cu toate acestea, din nou, m-a ajuns din urmă. Deschizătura era de aproximativ un metru jumate în înălțime, şi am fugit până la capătul peşterii. Din fericire, era lungă de aproximativ şapte metri, poate mai mult. Un sunet ciudat de trâmbiță infernală făcu grota să vibreze, iar degete uriaşe cu gheare ascuțite veneau după noi.

— Cât de jalnic e că mi-am aruncat arma! Primul meu glonte a ricoşat de capul lui. Probabil pielea monstrului e tare ca fierul. De ce nu l-am împuşcat în gură!... Ah! Ce-i asta?

Era un schelălăit, apoi s-a lăsat tăcerea.

— Câinii, spuse Lessels. Săracii! I-am legat, şi n-au putut să se salveze.

A aprins un chibrit, luminând interiorul peşterii. În colț erau nişte oase.

— Un cerb s-a refugiat aici şi a murit de foame sau de sete, explică Lessels. Nu sunt surprins de asta. Trebuie să vedem dacă monstrul a plecat.

— Nu plecați, nu plecați, Lessels, am strigat isteric. Rapid vă va prinde! Mi-e teamă, mi-e teamă... Vreau doar să stăm singuri aici ...

— Voi fi foarte atent, bătrâne; eu v-am adus în aceste locuri sinistre şi tot eu trebuie să vă salvez.

Lessels se târî liniştit înainte, apoi aruncă cu pietre din peşteră. În secunda următoare, o laba groaznică începu să zgrepțăne podeaua şi pereții peşterii.

— Fiara ne urmăreşte, spuse Lessels. E bine să ştim asta, judecând după mirosul său infernal. La noapte trebuie să încercăm să scăpăm. Cel mai rău dintre toate este că monstrul a călcat pe arma mea, iar a dumneavoastră e abandonată în vale. Rea situație! Cel mai bine este să dormiți. Eu voi sta de pază. Noaptea, repet, vom încerca să fugim.

M-am culcat şi, în curând, am adormit. Mi se părea că situația m-a epuizat complet. Probabil au trecut mai multe ore până când Lessels m-a trezit.

— Duceți-vă să vedeți, spuse el. Monstrul se joacă ca un pisoi.

L-am urmat până la ieşirea din peşteră; o creatură uriaşă, dezgustătoare, se aplecă peste drum şi se târa înainte şi înapoi; se părea că această mişcare îi producea satisfacție. Între timp, ochii lui ne priveau lacomi.

— Este un animal viclean, a spus Lessels. Uitați-vă, acolo, cu fiecare mişcare, se apropie treptat de noi... Înapoi repede! în ochii monstrului vede că acum va sări.

Am sărit rapid de la intrarea în peşteră, exact în clipa în care animalul s-a repezit spre noi. Cred că acest salt al lui a lăsat în urmă vreo douăzeci de metri.

— Dacă aş avea doar o armă, a spus moale Lessels. Un singur glonț nu poate să-l doboare, dar probabil douăzeci l-ar linişti. Ce creatură groaznică! E mare cât o jumătate de duzină de elefanți şi este crudă şi inteligentă ca o pisică.

Până să se întunece, am urmărit mişcările fiarei şi am observat că ochii inteligenți, diabolici, ai monstrului nu s-au dezlipit de la peşteră.

Dintr-o dată Lessels se cutremură.

— Monstrul construieşte... Este un monstru gânditor... are acelaşi creier ca şi al nostru.

Fiara de coşmar, într-adevăr, clădea piatră peste piatră în fața peşterii noastre.

— Vrea să ne înconjoare cu un zid, şopti Lessels, iar eu am pierdut orice speranță... Da, fiara vrea să ne împiedice să fugim, a adăugat companionul meu după o clipă... Uitați-vă: pune sus pietre care pot bascula. Dacă vă atingeți de ele, vor cădea cu zgomot şi o vor avertiza. Este o creație diabolică. Ei bine, mai târziu vom încerca să scăpăm...

Lessels a aşteptat până s-a întunecat, apoi a aruncat cu putere un bolovan în perete iar zgomotul căderii sale a răsunat în adâncimile văii. A aruncat şi alte fragmente de piatră, de asemenea, aşteptând efectul. Animalul uriaş, cu ochi care ardeau cu o lumină fosforescentă, începu să zgârie înverşunat în peşteră.

— N-avem cum să încercăm să fugim, Lessels, am spus eu. Vom muri aici. Pot aştepta moartea prin înfometare, dar nu pot suporta asta.

— Trebuie să facem ceva. După o zi, două, vom fi foarte slăbiți. Cine ştie, poate că dimineață va fi obosit de atâta pază. Ah, dacă am putea câştiga doar un sfert de oră!

— Pentru ce? am întrebat. Acest animal aleargă ca un tren expres.

— Mă gândesc să urc pe stânci, nu să alerg prin vale. Creatură uriaşă nu se va putea menține pe marginea stâncilor, în cazul în care va încerca să vină după noi. Şi aici trebuie să existe un loc pe unde să putem urca panta. Dacă am putea reuşi un avans de cincizeci de metri înaintea lui, am fi salvați... Culcați-vă, acest lucru vă va întări nervii până dimineață.

IV

Când a venit dimineața, mirosul dulce m-a convins că duşmanul nostru încă ne păzea. Monstrul se afla la aproximativ cincizeci de metri de peşteră şi privea cu lăcomie în direcția noastră. Am simțit o foame şi amețeli severe; vederea stocurilor noastre în apropierea saniei răsturnate mi-a mărit agonia.

Lessels s-a uitat la mine şi a spus:

— Mazen, dacă animalul pleacă nu mult, doar puțin, vă voi da ocazia de salvare. Voi alerga de-a lungul văii, şi când fiara va pleca în urmărirea mea, atunci plecați rapid. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu alegeți valea. Singura scăpare este să escaladați peretele.

— În nici un caz, nu o voi permite, am răspuns furios. Lăsați-mă să mor aici, prefer să mor aici decât să vă gândiți că voi permite să vă sacrificați de dragul meu. Şi nu vreau să mai vorbim despre asta!

— De ce? Eu sunt cauza tuturor relelor.

— Nu vă învinuiți singur. Ştiam tot ce ştiaţi şi dvs. Şi cine se putea aştepta la aşa ceva?

Şi am arătat spre creatură. Într-o secundă, s-a întâmplat ceva care ne-a oprit conversația. Din hățiş a apărut un elan gigantic, iar monstrul i-a blocat drumul.

Un moment mai târziu fiara a sărit, a apucat elanul cu membrele anterioare şi a urmat o scenă atât de teribilă şi dezgustătoare încât nu am putut s-o privesc. Monstrul se juca cu elanul ca o pisică cu un şoarece, îl lăsa să plece ca apoi să-l prindă din nou ...

Când, în cele din urmă, animalul teribil a terminat cu victima, a plecat după o cotitură a văii, privind în direcția peşterii noastre cu ochii săi uriaşi.

— I-aţi văzut privirea? mă întrebă Lessels. Vrea să ne ademenească afară.

Pentru o lungă perioadă de timp am aşteptat într-o totală imobilitate; în cele din urmă, Lessels a spus:

— Dormiți puțin, asta vă va ajuta să îndurați mai bine foamea şi mai târziu vom mai vedea.

L-am ascultat şi am dormit aproximativ o oră... M-a trezit un râs puternic, triumfător. M-am grăbit. Lessels nu era în peșteră. Alergând la gura

ei, l-am văzut în mijlocul văii. Se apleca peste sania noastră cu provizii dar monstrul se repezi spre el.

— Înapoi, înapoi! am strigat.

El mi-a făcut semn cu mâna... Doamne, nu pot uita acest gest plin de veselie... Apoi a ridicat ceva deasupra capului. Eu, ca un nebun, m-am repezit spre el; când, uriașa fiară a sărit pe el, deschizând gura imensă. Lessels a aşteptat până în ultima secundă, în cele din urmă, a aruncat ceva în gura lui, dar monstrul l-a lovit răsturnându-l.

În clipa următoare s-a auzit o explozie asurzitoare, iar capul imens al animalului a zburat în fragmente. Apoi mi-am dat seama ce făcuse prietenul meu curajos. El a deschis un butoi cu material exploziv şi, fixând un fitil arzător, a aşteptat până în clipa în care nu mai putea să rateze.

Am dus trupul sărmanului meu prieten în peşteră şi l-am vegheat mult timp pe tovarăşul meu mort, care şi-a sacrificat viața pentru mine. Şi brusc m-a apucat groaza de acea vale teribilă. Am simțit că dacă aş rămâne în ea chiar şi pentru o singură clipă, îmi voi pierde mințile. Am făcut o grămadă de pietre pe trupul lui Lessels şi m-am întrebat ce să fac în continuare şi mi-am dat seama că dacă n-aş găsi o armă, aş muri de foame.

M-am întors în locul în care am văzut monstrul pentru prima dată şi, din fericire, am găsit arma. Din sania noastră am luat o pungă de făină, o jachetă de piele, cartuşe şi am decis să plec. Dar foamea aproape mi-a biruit teama. Am mâncat şi m-am gândit să mă odihnesc înainte de a mă mişca. Şi brusc... Deodată, un zgomot tumultuos, asemănător cu sunetul a sute de țevi frenetice, a sunat din nou.

Monstrul o fi având tovarăşi? Am fugit, dar mânia lui Dumnezeu m-a urmărit. Am fugit fără întrerupere, doar uneori mi-am amestecat o mână de făină cu apă şi am înghițit în grabă această plămadă. Abia a doua zi, după-amiaza, am ieşit din Valea Fragrant şi m-a aflat în aerul curat al deşertului. Abia aici am îndrăznit să mă opresc şi să mă odihnesc.

Două luni am rătăcit până m-am întors la aşezarea Mosc Ox. Primii colonişti întâlniți m-au întrebat:

— De ce ați încărunțit? Şi unde este Long Jack?

Le-am povestit despre Valea Fragrant, despre vâna mare de cuarț aurifer, despre creatura teribilă care mi-a ucis tovarăşul drag. Toată lumea m-a ascultat amabil şi, cu siguranță, cu convingere.

Nimeni nu m-a contrazis, dar am auzit şoaptele lor şi mi-am dat seama că toți credeau că am luat-o razna din cauza ororilor pustiului.

Nu, nu, ei se înşeală! Nu sunt nebun! Aceasta nu este o prostie! Într-adevăr, undeva în jurul coordonatelor de 60^0 latitudine nordică şi 125^0

longitudine estică, există această Vale Parfumată cu cel mai mare depozit de cuarț aurifer din lume. Dar să-i ocrotească Cerul şi să-i salveze pe toți cei care o găsesc.

Oh, să nu credeți că sunt nebun!

SFÂRŞIT

Nota:

Povestirea face parte din antologia de proza fantastica:

БЕЛЫЕ ДЬЯВОЛЫ

Забытая палеонтологическая фантастика - Том I

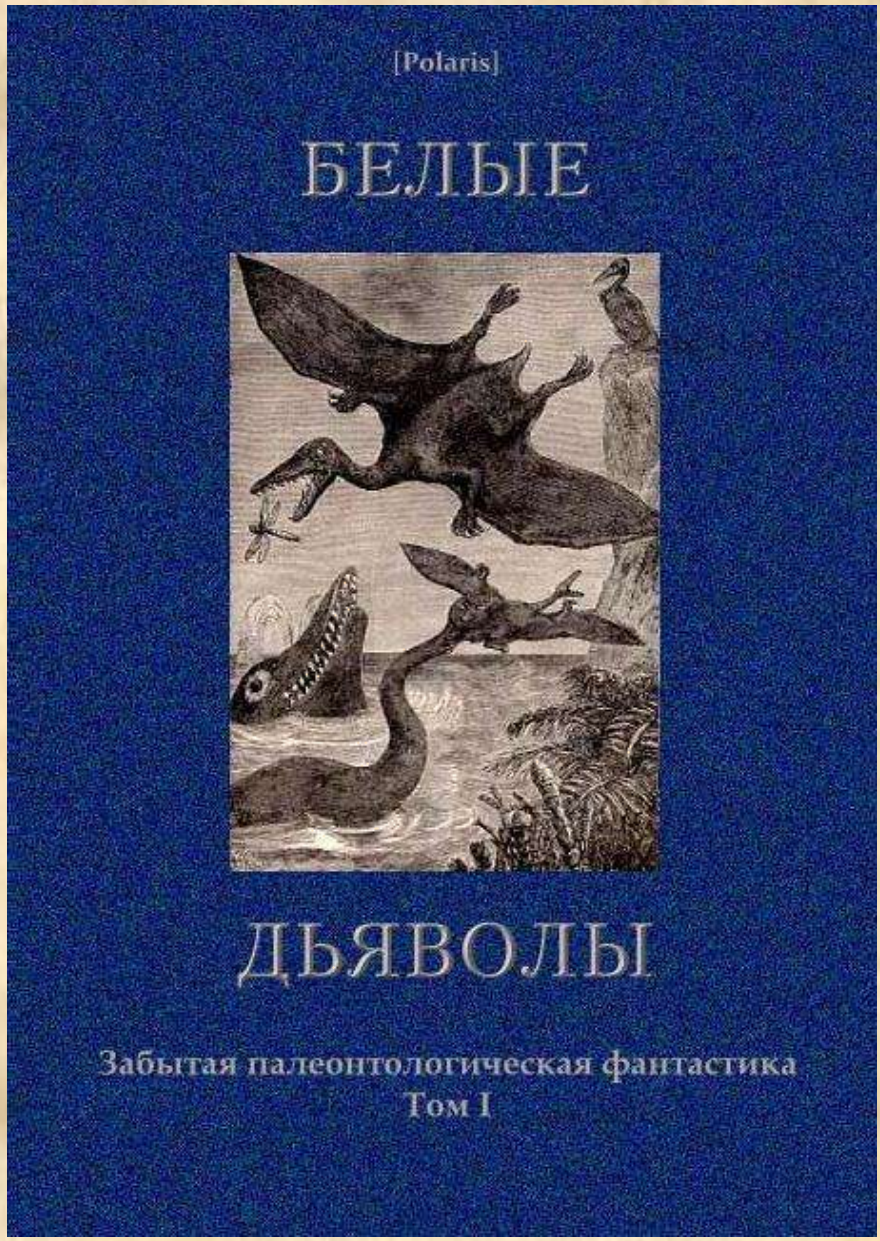

MINUNATELE AVENTURI ALE CĂPITANULUI CORCORAN

ALFRED ASSOLLANT

Foiletoanele de altădata

ALFRED ASSOLLANT

MINUNATELE AVENTURI ALE CĂPITANULUI CORCORAN

Traducere: N. Gh. Pietraru
Titlul original: *Les Aventures du capitaine Corcoran*
1867

EPISODUL III

VIII
Convorbire emoţionantă între Luizon, Căpitanul Corcoran şi Colonelul Barclay

Colonelul Barclay, care în ziua aceea îndeplinea funcțiunea de general, era unul dintre cei mai curajoşi ostaşi din armata Indiilor. Dobândise cu greutate toate gradele sale şi era întotdeauna, fie în timp de pace, fie în timp de război, însărcinat cu misiunile cele mai grele.

Fie în calitate de comandant al unui regiment de la graniță, fie ca supraveghetor – cu titlul de rezident – al prinților tributari Companiei – el se bucura de încrederea tuturor soldaților, căci cunoştea foarte bine toate dedesubturile politicii engleze în Indii.

Dar nefiind unchiul, fratele, fiul sau nepotul niciunul director al Companiei, nu primea decât misiuni plictisitoare sau periculoase. Astfel, de data aceasta fusese însărcinat să atace pe Holkar.

Dacă reuşea, totdeauna un alt general venea în ultimul moment să preia comandamentul armatei şi să culeagă fructele victoriei lui Barclay; din care cauză, el era întotdeauna trist şi mânios contra favoriților prea puternicei „Companii a Indiilor”; aceasta nu-l împiedica însă să-şi îndeplinească cu sfințenie datoriile militare.

Când John Robarts intră în cortul lui Barclay, acesta se întoarse spre el şi-l întrebă:

— Ce e nou, Robarts?

— Am făcut o captură interesantă, colonele, un Francez care este, cred, spionul lui Holkar.

— Bine, adu-l aici.

— Dar, adăugă locotenentul, nu e singur.

— Bine, adu-i şi pe ceilalți şi pune două santinele la intrarea cortului.

— Dar, colonele…

— Fă cum îți spun şi nu discuta.

„La urma urmei, gândi Robarts, dacă nu vrea să mă asculte, să se descurce cum o putea…”

Şi făcând semn lui Corcoran:

— Intră, zise el.

Corcoran intră întovărăşit de Luizon, care la semnul lui, i se întinse la picioare. În felul acesta rămăsese ascunsă de masa care despărțea pe Căpitan de Colonel.

Acesta, cu spatele la el, se făcea că nu-l vede pe Corcoran. Din cauza aceasta nu o zări nici pe Luizon.

Urmă un moment de tăcere. Corcoran, văzând că Barclay nu-i vorbeşte şi că nu-l pofteşte să ia loc, se prefăcu că citeşte cu atenție.

După câtva timp, colonelul îşi dădu seama că Bretonul nu poate fi uşor intimidat şi întorcându-se spre el îi zise:

— Ce eşti dumneata?

— Francez.

— Cum te cheamă?

— Corcoran.

— Ce profesiune?

— Marinar şi savant.

— În ce fel savant?

— Caut pentru Academia din Lyon manuscrisul legilor lui Manu.

— Unde te duceai când te-a găsit Robarts?

— În căutarea unei fete pe care un bandit a răpit-o de la tatăl său.

— O Indiană sau o Englezoaică?

— Fiica lui Holkar, prințul Maraților.

Colonelul privi bănuitor pe Corcoran.

— De ce te interesezi de afacerile lui Holkar?

— Sunt musafirul lui.

— Bine, ai ceva scrisori de recomandație?

Corcoran îi întinse scrisoarea lui Sir William Barrowlinson.

— Bine, zise Barclay după ce citise scrisoarea văd că sunteți un gentleman, puteți linişti pe Holkar, asupra soartei fiicei sale. Se găseşte în cantonamentul meu. Rao a condus-o aici. E un zălog prea prețios pentru noi; dar nu i s-a făcut şi nu i se va face niciun rău.

Onoarea armatei engleze răspunde de aceasta. De altfel, chiar Rao o respectă, căci vrea să se căsătorească cu ea; aceasta e răsplata ajutorului său…

— Spuneți mai bine a trădării sale.

— Cum credeți… Şi acum, domnule Corcoran, dacă vreți s-o vedeți pe frumoasa Sita şi să spuneți tatălui său că e sănătoasă şi că se află în

mâinile unor cavaleri, nu mă opun. O voi chema aci.

— Nu îndrăzneam să v-o cer, colonele şi vă mulțumesc că mi-ați propus-o.

Colonelul sună din clopoțel. John Robarts apăru imediat. Aştepta cu nerăbdare şi curiozitate sfârşitul întrevederii. Fu foarte mirat văzându-l pe Corcoran aşezat lângă masă, în fața colonelului, şi pe Luizon între ei, ascunsă de covorul care acoperea masa.

— Robarts, zise Barclay, du-te, caut-o pe prințesa Sita şi condu-o aici cu tot respectul pe care-l datorează un gentleman englez unei femei care se trage din cea mai nobilă rasă.

— Dar, colonele... răspunse Robarts care vroia să-l prevină pe Barclay de prezența tigroaicei.

— N-ai plecat încă, domnule? zise Barclay cu un ton ironic.

Robarts, silit să asculte, ieşi cu capul plecat.

— Nu cunoaşteți valea râului Nerbuddah? îl întrebă Barclay pe Căpitan, ca şi cum ar fi fost un turist care laudă frumusețile locului.

E un ținut încântător. Se găsesc pe aici multe locuri mai frumoase chiar decât în Alpi sau în Pirinei... Puteți să mă credeți, domnule, căci am trăit aici nouă ani, fără altă tovărăşie în afară de aceste stânci şi de spionii care mă vesteau de faptele lui Holkar. Nici nu vă puteți închipui ce plicticos e să primeşti, să analizezi, să clasezi şi să judeci rapoarte de politie. Dacă ați fi geolog ca mine... Sunteți geolog? Nu? Cu atât mai rău... Geologia e pasiunea mea... Ah, dacă ați fi fost geolog, ce excursii frumoase am fi făcut peste opt zile, căci nu-mi va trebui mai mult pentru a-l răsturna pe Holkar. Poate că aceasta vă uimeşte, din cauza prieteniei pe care o aveți pentru el. Bine, să nu mai vorbim...

Sper, domnule, că-mi veți face cinstea să luați masa împreună cu mine.

Corcoran se scuză că nu poate primi invitația.

— Bine, vă temeți că mâncarea nu va fi bună... Văd... Dar liniştiți-vă, avem vinurile franceze cele mai scumpe, pateuri alsaciene, budinci englezeşti şi în general, cele mai bune lucruri pe care le poate dori un gentleman... Ei, primiți?

— Colonele, răspunse Corcoran, regret că nu pot primi o invitație atât de prietenească dar sunt grăbit să-l liniştesc pe Holkar.

— Domnule, nici să nu vă gândiți a-l linişti pe Holkar. V-am prins, vă țin aici, îi veți scrie lui Holkar şi atât e de ajuns. Credeți că vă voi lăsa să vă duceți în tăbăra duşmană, după ce ați văzut-o pe a mea?... Vă voi reda libertatea după ce vom fi cucerit Bagavapurul.

— Dar dacă nu-l veți cuceri niciodată, colonele? întrebă Corcoran, indignat că fusese luat prizonier de război.

— Dacă nu-l vom lua niciodată, nu vă veți mai duce acolo niciodată; asta v-o spun eu, iar Academia din Lyon şi toate celelalte Academii vor trebui să renunțe a mai citi manuscrisul legilor lui Manu...

— Colonele, zise Corcoran, nesocoteşti dreptul ginților.

— Ce? întrebă Barclay.

În acelaşi moment apăru Sita. Prezența ei întrerupse cearta, care devenise serioasă.

— Ştiam, se adresă ea lui Corcoran, bucuroasă, că vei veni să mă cauți până aici.

Aceste cuvinte îl făcură fericit pe Căpitan. Ea se bizuia deci pe ajutorul lui. Aştepta salvarea de la el.

Dar nu era acum momentul explicațiilor.

De altfel, Corcoran se temea ca nu cumva să vină Robarts sau vreun alt ofițer, să zădărnicească planul pe care-l făcuse pentru a o scăpa pe Sita.

— Colonele, se adresă el lui Barclay, nu vrei să-mi redai libertatea?

— Nici nu mă gândesc.

— Contra oricărei dreptăți, vrei s-o ții aici pe prințesa răpită de la tatăl său de un netrebnic cu care vrei să se mărite?

— Îmi iei un interogatoriu? întrebă Barclay, pregătindu-se să sune din clopoțel.

— Bine, strigă Corcoran, soarta va decide.

Şi mai înainte ca Barclay să poată chema pe cineva, Corcoran îndepărtă clopoțelul şi trăgând revolverul de la brâu, îl ochi pe colonel.

— Dacă strigi, te omor.

Barclay îşi încrucişă brațele cu un aer de dispreț.

— Am de a face cu un criminal? strigă el.

— Nu, răspunse Corcoran, căci dacă vei chema pe cineva, voi fi omorât, şi atunci eu voi fi asasinat, iar dumneata asasinul. Iată două situații foarte supărătoare. Să facem pace dacă vrei…

— Pace? Dar eu nu stau de vorbă cu un om pe care l-am primit ca pe un „gentleman” – mai bine zis ca pe un prieten – şi care mă răsplăteşte cu amenințări.

— Bine, colonele, să nu facem pace; de altfel nici nu am nevoie.

Sus Luizon! La aceste cuvinte, tigroaica se sculă şi-şi îndreptă privirile spre Barclay, care se uita mirat la ea.

Curând însă uimirea lui deveni teamă.

— Luizon! îl vezi pe colonel?… Ei bine, dacă vrea să iasă din cort înainte ca eu şi Prințesa să fim pe cai, sfâşie-l.

Amenințarea lui Corcoran era foarte serioasă. Barclay îşi dădu seama de aceasta.

Atunci se hotărî să capituleze.

— Dar în sfârşit, ce vrei? întrebă el.

— Să mi se aducă aici, doi din cei mai buni cai ai dumitale. Ne vom urca pe ei, eu şi Prințesa. Când voi trece de marginea taberei, voi fluiera. La acest semnal, tigroaica va porni după mine. Atunci veți putea pune toată cavaleria dumneavoastră, chiar şi pe locotenentul John Robarts, să mă urmărească. De acord?

— De acord, răspunse Barclay.

— Şi să nu cauți să mă înşeli, căci Luizon, care e foarte inteligentă, îşi va da seama şi te va sfâşia într-o clipă.

— Domnule, zise Barclay indignat, poți avea încredere în cuvântul unui „gentleman” englez.

Şi într-adevăr, fără a părăsi cortul, îi porunci lui Robarts să înhame doi din cei mai buni cai.

Privi pe Corcoran şi pe Sita încălecând, le răspunse în silă la salutul de adio şi aşteptă fluierul.

Imediat însă după ce Luizon, care prin salturile ei îi înspăimânta pe toți, se duse după Căpitan, el strigă:

„Zece mii de lire acelui care-mi va aduce pe acest om şi pe fata aceasta.”

La aceste cuvinte toată tabăra se puse în mişcare.

Toți călăreții se grăbiră să încalece, până şi infanterişti fugeau pe urmele Căpitanului cu o viteză de parc-ar fi avut aripi la picioare.

Numai locotenentul John Robarts îşi permise, pe când încăleca, să facă această remarcă:

„De ce oare, colonelul Barclay i-a lăsat să fugă, dacă ținea atât de mult să-i aibă aici?”

Colonelul auzindu-l, îl pedepsi pe locotenent cu o lună de închisoare.

Aşa se întâmplă totdeauna. Când superiorul face vre-o greşeală, subordonatul trebuie să înghită.

E destul de primejdios să fi mai deştept decât el.

IX
În galop, în galop. Hura!!!

În timp ce jumătate din cavaleria engleză îl urmărea pe Căpitan şi pe frumoasa Sita, Corcoran, având alături pe fiica lui Holkar şi pe Luizon, galopa spre Bagavapur.

Cei mai buni cai ai lui Barclay şi admirabilele picioare ale tigroaicei, traversau cu viteza unui tren expres, câmpii, dealuri şi văi.

Sperau că vor scăpa de duşman, când o piedică neprevăzută şi aproape de netrecut li se puse în cale.

Corcoran zărise 5-6 călăreți care veneau înspre el.

Erau ofițeri englezi care se întorceau de la vânătoare, urmați de vreo 30 de servitori indieni şi de mai multe cărucioare pline cu tot felul de vânaturi.

La vederea lor, Corcoran şi Sita se opriră. Luizon, imitându-i se lăsă cu seriozitate pe coadă.

Dacă ar fi fost singur, Căpitanul n-ar fi şovăit o clipă; împreună cu Luizon, ar fi trecut, ca un fulger pe lângă această trupă; dar aşa, îi era teamă să expună viața sau libertatea Sitei.

Poate că Bretonul se gândea acum că ar fi făcut mai bine să caute manuscrisul legilor lui Manu, decât să se pună în serviciul lui Holkar, a cărei cauză părea pierdută; repede însă, îndepărtă aceste gânduri nedemne de el.

Sita îl privea însă cu îngrijorare.

— Ei bine, ce ne facem acum? întrebă ea.

— Eşti hotărâtă la orice?

— Sunt, răspunse Sita.

— Trebuie să trecem cu forța sau prin vicleşug. Voi încerca întâi vicleşugul, dar dacă Englezii îşi dau seama, trebuie să ucidem 3-4 sau să murim. Eşti gata? Nu ți-e frică de nimic?

— Căpitane, zise Sita, ridicând ochii spre cer. Nu mă tem decât de moartea tatălui meu, sau de a cădea în mâna lui Rao.

— Bine, răspunse Bretonul, suntem salvați. Călăreşte la pas şi fi gata în orice moment... Când voi zice Brahma şi Vişnu, s-o porneşti în galop. Luizon şi cu mine te vom urma.

Cei trei fugari se aflau atunci în valea izvorului Hanuvery care se varsă în Nerbuddah.

Dealurile văii, erau acoperite de păduri şi de palmieri printre care se ascundea cel mai bun vânat al Indiei, chiar şi tigrii.

Aşadar, nu era uşor să părăseşti drumul obişnuit şi să te înfunzi în aceste desişuri, unde la fiecare moment te poți întâlni cu cele mai înfiorătoare carnivore sau cu şerpi veninoşi.

Ofițerii englezi înaintau încet, nepăsători, ca nişte oameni cărora nu le e frică de nimic; mâncaseră bine, iar acum fumau liniştiți trabucuri şi discutau despre ultimele evenimente politice.

Nu-l observară pe Corcoran, care avea înfățişarea unui funcționar al „Companiei Indiilor” dar fură impresionați de frumusețea Sitei.

La vederea lui Luizon, ei fură mai întâi mirați, dar apoi – fiindcă erau englezi şi sportivi, – înțeleseră această ciudățenie; unul din ei vru chiar să cumpere tigroaica.

— Veniți de la tabără, domnule? întrebă un Englez pe Corcoran.

— Da.

— Ce noutăți v-au mai sosit din Anglia? Curierul trebuie să fi venit pe la 12.

— Într-adevăr a sosit, răspunse Corcoran.

— Ce se mai spune prin West-End?

— Aproape nimic nou, aceleaşi fleacuri. Bună ziua, domnilor.

Şi Căpitanul, Sita şi Luizon, vrură să se îndepărteze. Dar un gentleman îi strigă:

— Domnule, iartă-mi te rog indiscreția, dar trebuie să vă spun că sunteți într-o țară străină şi că, luând acest drum, riscați foarte mult.

— Vă mulțumesc pentru aceste informații, domnilor.

— Iscoadele lui Holkar cutreieră aceste locuri şi vă pot răpi.

— Nu zău? Ei bine voi fi cu băgare de seamă.

Şi Corcoran vru să plece.

Dar Englezul, care părea că nu voia să-i dea drumul, încerca să-l mai retină.

— Sunteți funcționar la Companie?

— Nu, călătoresc pe cont propriu.

Englezul se înclină în fața lui.

„Fără îndoială, gândea el, că un om care vine din Europa, până în India, numai pentru plăcerea sa, trebuie să fie un prinț, un lord, sau cel puțin un membru foarte influent în Camera Comunelor”.

Vroia să mai spună ceva, dar Corcoran îl întrerupse. Căpitanul auzea în spatele lui zgomotul cailor celor ce-l urmăreau.

— Scuzați-mă, sunt grăbit.

— Îmi dați voie cel puțin să vă ofer o țigară.

— Nu fumez în fața femeilor, răspunse Corcoran, care începuse să-şi piardă răbdarea.

Discuția avusese loc în englezeşte, căci Bretonul cunoştea foarte bine aceste limbă.

Din nenorocire, din cauza enervării de a fi împiedicat de acest flecar şi fiind silit să-şi piardă cu el un timp atât de prețios, Căpitanul îşi uită rolul şi pronunță ultimele cuvinte în franțuzeşte.

— Ei drăcie! Dar d-ta eşti Francez, nu Englez. Ce cauți pe acest drum, la această oră?

Momentul hotărâtor se apropia. Corcoran se uită la Sita, ca pentru a o înştiința să fie gata de fugă.

Ea avea privirile ațintite asupra unui Indian care întovărăşea escorta şi care conducea un cărucior.

Corcoran privi într-acolo, şi-şi dădu seama că Indianul şi Sita schimbau mereu semne misterioase.

Privind mai cu atenție, recunoscu pe Sugriva, brahmanul care fusese trimis la Holkar de Tantia Topee.

Nu avea prea mult timp să se gândească, căci ofițerii englezi îl înconjurau.

Atunci, cel care-i vorbise până atunci, zise:

— Domnule, înainte ca motivul prezenței dvs. în țara lui Holkar să fie lămurit, sunteți prizonierul nostru.

— Prizonier, glumiți se vede, domnilor. Faceți-mi loc, sau vă omor.

În acelaşi timp scoase din buzunar un revolver şi, cât ai clipi din ochi, îl încărcă.

Englezul, tot atât de repede ca şi el, se înarmă şi el cu un revolver.

Amândoi se pregăteau să tragă, când un incident neprevăzut hotărî victoria.

La zgomotul sec al revolverelor, Luizon înțelese că se va da o luptă. Se năpusti asupra calului Englezului care ridicându-se în două picioare, răsturnă pe călăreț.

Cu atât mai bine şi pentru ofițer şi pentru Corcoran. Căci dacă ar fi tras de la distanța la care se găseau, cu siguranță că fiecare ar fi nimerit în plin. Totuşi, Englezul trase, dar glontele, datorită săriturii lui Luizon, nimeri în casca unui alt ofițer care se năpustise asupra Căpitanului.

— Brahma şi Vişnu, strigă deodată acesta.

La acest semnal Sita dădu pinteni calului său, care porni ca o săgeată.

Corcoran o urmă, îndepărtând cu mâna un Englez, care vroia să-l împiedice; iar Luizon, văzând că prietenii ei fug, se grăbi să pornească după ei.

Zăpăciți, ofițerii englezi mai avură timpul să tragă cinci-şase gloanțe; dintre care unul răni calul lui Corcoran. Cipaii, conducătorii cărucioarelor, nu erau înarmați. De aceea nu puteau interveni.

Numai Sugriva care era ascultat de toți, făcu o manevră destul de curioasă, întârziind puțin englezii ce se pregăteau să-i urmărească pe fugari. El se prefăcu că vrea să întoarcă căruciorul din capul coloanei şi-l răsturnă de-a curmezişul drumului. Imediat ceilalți indieni ca şi când ar fi ascultat de un ordin, părăsiră cărucioarele lor şi se îngrămădiră împreună cu caii în jurul lui Sugriva, silindu-i pe Englezi să se oprească în fața acestui zid viu.

În acest moment, sosiră şi călăreții plecați de la tabără. În capul lor se afla locotenentul John Robarts.

— Ați văzut pe Căpitan? strigă el.

— Care Căpitan?

— Blestematul acela de Corcoran. Barclay e foarte mânios. A fost păcălit ca un copil – dar nu vrea să recunoască – şi a promis 10.000 de lire aceluia care-i va aduce pe cei doi fugari.

— Cum? Era fata lui Holkar? Şi noi nici n-am ştiut? Am crezut că e o tânără Englezoaică ce călătoreşte prin India cu logodnicul ei.

— La drum strigă nerăbdător Robarts, o sută de guinee celui care va ajunge primul.

La aceste cuvinte, toate mințile se înflăcărară. Indienii fură siliți să-şi lase cărucioarele pe marginea drumului. Iar ofițerii porniră în galop pe urmele fugarilor.

Întunericul se lăsa repede ca la tropice, iar fugărirea era cu atât mai repede cu cât nu putea să dureze prea mult.

X
La asalt! La asalt!

Nici Corcoran nu dormea însă. Galopa alături de Sita şi blestema curiozitatea Englezilor, care-l făcuse să piardă un timp atât de prețios.

Spera că apropierea nopții, depărtarea de tabăra Englezilor şi vreun incident fericit – poate chiar Întâlnirea cu avangarda lui Holkar – îi vor da prilejul să ajungă la Bagavapur. Ceea ce-l supăra mai mult, era că trebuia să fugă. Ce ruşine că trebuia să fugă dinaintea Englezilor.

„Săracul tata, dacă m-ar vedea!

Săracul tata care, în viața lui nu a stat de vorbă cu un Englez fără să-l provoace la duel, la trântă, sau la orice altă „distracție” care-i amuză pe aceşti „gentlemeni”…

Iar eu, în loc să-l iau de guler pe acel vorbăreț şi să-l arunc cât colo, m-am silit să-i dau impresia că sunt şi eu un „maimuțoi” ca şi el. Ah! îmi vine să mă dau cu capul de toți pereții...”

În timp ce el gândea astfel, observă că mersul calului său se încetineşte şi că galopul lui, cu toți pintenii călărețului, devine un mers la pas.

Se întoarse şi văzu că cizma îi era plină de sânge. Glontele de adineauri nimerise calul în şold. Această nenorocire nu-l descurajă însă pe Căpitan. Se grăbi totuşi să descalece.

— Ce faci? îl întrebă Sita. E oare momentul să te opreşti acuma, când Englezii sunt pe urmele noastre?

— Nu e nimic. Calul a fost rănit de salva acelor blestemați...

Sita, dacă vrei să fugi, pleacă singură. Luizon te va întovărăşi şi te va apăra”...

— Da, dar cine mă va apăra de Luizon?...

Corcoran fu uimit de această întrebare.

— Într-adevăr, zise el, Luizon n-a mâncat şi e târziu. Fără îndoială că nu mă tem de soarta d-tale, dar nu pot răspunde nimic în ceea ce priveşte calul.

— Căpitane, exclamă Sita descălecând, rămân cu d-ta. Oricare ar fi soarta care vă aşteaptă, o voi împărtăşi...

— Ah! răspunse Corcoran bucuros, în felul acesta se rezolvă toate greutățile. N-au decât să vină acum toți Englezii, şi Robarts, şi Barclay, şi coloneii, şi căpitanii, şi locotenenții, şi toți, toți”.

Găsi în buzunarele şeilor două revolvere încărcate, el mai avea unul, iar în buzunare purta un număr însemnat de gloanțe.

— Avem gloanțe pentru 30-40 focuri, şi pentru că nu am de gând să trag decât de aproape şi la sigur, cred că totul va merge strună...

Vino cu mine, Sita.

Iar tu Luizon, mergi înainte, întocmai ca un cercetaş şi vezi dacă duşmanii nu s-au ascuns în junglă.

Planul lui Corcoran era foarte simplu.

Din punctul unde se afla, zări un mic templu indian, părăsit. Acolo credea el că se va putea adăposti.

Într-o clipă fugarii ajunseră la templu, închiseră porțile în urma lor, baricadară intrarea cu grinzile pe care le găsiseră prin apropiere, şi făcură chiar câteva găuri în poartă, pe unde Căpitanul avea să tragă.

Luizon privea cu mirare aceste pregătiri. Dădea chiar semne de nemulțumire. Şi înțelegem de ce. Îi plăcea să fie liberă, să fugă peste văi şi câmpii, să cutreiere pădurile nesfârşite ale înălțimilor; nu-i plăcea să fie închisă, şi mai ales nu înțelegea de ce trebuia să se închidă singură. Corcoran avu însă grijă să-i explice rostul faptelor sale.

— Draga mea Luizon, îi spuse el, nu este acum momentul să fii capricioasă şi să te zbenguieşti prin câmpii, după cum ți-e obiceiul... Dacă azi dimineață ți-ai fi îndeplinit datoria, n-am fi acum închişi în acest templu, unde vom fi siliți să flămânzim. Ai făcut foarte rău, draga mea;

trebuie să repari singură acest neajuns.

Ascultă-mă aşadar cu atenție; stai în dosul acestei ferestre, şi dacă un „gentleman” englez caută să sară, ei bine, atunci vei putea să-l sfâşii…

După ce dădu aceste porunci lui Luizon, care promise – aşa după cum puteai bănui din strălucirea ochilor ei, după modul în care învârtea acum coada şi după felul cum întredeschidea buzele – să execute întocmai ordinele primite, Corcoran se adresă Sitei pentru a o încuraja.

— O, n-ai nevoie să mă linişteşti, Căpitane, îi zise ea întinzându-i mâna.

De altfel nu mă tem pentru mine… ci pentru dvs. care vreți să vă sacrificați, şi pentru tatăl meu, care nu va supraviețui durerii de a mă vedea în mâinile Englezilor.

Dar, adăugă ea cu ochii strălucitori de mândrie, fiți sigur că fiica lui Holkar nu va cădea în mâna acestor bandiți. Sau voi fi liberă împreună cu dvs., sau voi muri.

Şi zicând acestea, scoase dintr-un buzunar o sticluță cu otravă.

— Iată mijlocul care mă va scăpa de sclavie şi mă va scuti de a mă căsători cu acel trădător de Rao.

Deodată, Corcoran auzi un fel de șuierătură.

S-ar fi zis că era sunetul unui şarpe cobra, această teribilă reptilă a Indiei.

Se ridică, dar Sita-i făcu semn să se liniştească.

Urmă țipătul unui colibri, apoi un foşnet de frunze veştejite.

— Ce e asta? întrebă Corcoran.

— Nu vă speriați, e un prieten. Cunosc acest semnal.

Si într-adevăr, după câteva secunde, se auzi o voce intonând acele versuri din Ramayana, prin care regele Djanaka prezintă pe fiica sa, logodnicului său.

…”Am o fiică, frumoasă ca zeițele şi înzestrată cu toate virtuțile; se numeşte Sita, iar eu o voi da ca vrednică răsplată, celui mai tare. Foarte des regii au venit s-o ceară în căsătorie, şi fiecăruia i-am răspuns; mâna sa e destinată celui mai viteaz bărbat”…

Sita recită atunci cuvintele, pe care Videhene le spusese logodnicului său Rama, atunci când fățarnicul Kekegi, eroul de neînvins, fusese lipsit de tronul său şi trimis în exil:

„O tu ai cărui ochi seamănă cu nişte petale de lotus, pentru ce oare aerul nu răcoreşte obrazul tău care este tot atât de frumos ca şi cerul nopților plin de stele”.

— Deschideți! strigă atunci vocea din afară. Deschideți, sunt eu, Sugriva.

Corcoran scoase mâna prin fereastră, şi când Indianul, agățându-se, de ieşiturile zidului, ajunse la mâna lui, Căpitanul, cu multă uşurință, îl săltă şi-l trase înăuntrul templului.

Sugriva se plecă în fața Prințesei.

— Ridică-te, zise Sita; unde sunt Englezii?

— La 500 de paşi de aci.

— Ne caută?

— Da.

— Au găsit urmele noastre?

— Da. Unul din cei doi cai pe care călăreați, a căzut mort. Au dedus atunci că trebuie să fiți pe aici, pe aproape.

— Şi tu ce ai făcut?

Indianul începu să râdă.

— Am răsturnat de-a curmezişul drumului, căruciorul pe care-l conduceam. Ceilalți au făcut la fel. Am câştigat astfel un sfert de ceas.

Corcoran observă că fața lui Sugriva era însângerată.

— Cine te-a lovit astfel? îl întrebă el.

— John Robarts. Când a văzut că am răsturnat căruciorul, m-a bătut cu biciul. Dar îl voi găsi, da, îl voi găsi pe acest câine de Englez, înainte de a trece trei zile.

— Sugriva, zise Sita, tatăl meu îți va da răsplata pe care o meriți…

— Oh, răspunse Indianul, nu m-aş lăsa nerăzbunat, chiar dacă Prințul Holkar mi-ar da toate comorile sale… Dar ştiu că răzbunarea e aproape.

Şi pentru că vedea oarecare îndoieli în privirile lui Corcoran, adăugă:

— Căpitane fiindcă eşti prietenul lui Holkar, eşti cu noi; *ei bine*, *în trei luni nu v-a mai fi picior de Englez în India*.

— Am auzit până acum multe profeții, zise Căpitanul şi aceasta nu e mai sigură decât celelalte.

— Aflați că toți cipaii au jurat să-i măcelărească pe Englezi, şi că masacrul a început acum 5 zile la Meerut, Zahore şi Benares.

— Cine ți-a spus?

— Ştiu bine, căci sunt solul de încredere al lui Nana Sahib, regele Bithorului.

— Nu ți-e teamă că-i voi înştiința pe Englezi?

— E prea târziu.

— Dar, ce ai căutat pe aici?

— Mă duc pretutindeni unde pot face vreun rău Englezilor. Nu aş vrea ca Robarts să moară de altă mână decât a mea.

La aceste cuvinte se întrerupse brusc.

— Aud zgomot de cai, care tropăie prin luminiş. Cavaleria engleză a sosit; păziți-vă bine căci asaltul va fi greu.

— N-ai teamă, răspunse Corcoran, nu lupt acum pentru prima oară…

— Tu încarcă armele iar dumneata Sita, imploră mila lui Brahma pentru noi.

Câteva minute mai târziu, cincizeci-şaizeci de călăreți înconjurară templul şi-şi pregătiră în linişte puştile.

Ceilalți se întoarseră la tabără.

Robarts, care comanda acest detaşament, înaintă şi strigă cu voce tare:

— Predă-te, Căpitane, sau vă omorâm.

— Dar dacă mă predau, eu şi fiica lui Holkar vom fi eliberați?

— La dracu! exclamă Englezul. Sunteți în mâinile noastre şi nu primim condițiuni. Predați-vă, şi veți scăpa cu viață. E tot ce pot să vă făgăduiesc.

— Bine, răspunse Căpitanul, faceți cum vreți. La rândul meu, voi face cum cred că e mai bine. Şi acum începeți.

La semnalul ofițerului, Englezii descălecară, îşi legară caii de pomi şi se pregăteau să forțeze, cu patul puştilor, poarta templului.

La prima lovitură, ea se clătină din balamale.

— Voi ați vrut-o! strigă Corcoran. Aşa să fie!...

Şi în acelaşi timp trase un foc de revolver prin fereastra întredeschisă. Un Englez căzu lovit de moarte.

Imediat Corcoran se ascunse după un zid. Şi bine făcu, căci de îndată ce englezii îl zăriseră, traseră spre fereastră cincisprezece-douăzeci de gloanțe. Niciunul nu-l atinse însă.

— Copiii strigă el, vă prăpădiți munițiile degeaba; să vă arăt eu cum trebuie să trageți!

Şi dintr-o a doua descărcătură, răni pe unul dintre asediatori.

Englezii răspunseră printr-o nouă salvă, care făcu tot atât de puțin rău Căpitanului ca şi cea dintâi.

— Domnilor, strigă el, n-ați izbutit decât să spargeți fereastra. Nu vreți să faceți o încercare mai serioasă?

Asta era şi intenția Englezilor.

În timp ce grosul trupei trăgea în poartă sau în fereastră, cinci-şase călăreți aduceau în triumf un trunchi de copac.

„Ei drace, se cam întrec cu gluma!" se gândi Corcoran.

Se întoarse spre Sugriva, şi-i spuse:

— Poarta va fi forțată. Se dă asaltul... nimeni nu poate şti ce ni se va întâmpla. Du-o pe Sita într-un colț mai ferit.

Prințesa, admirând curajul lui Corcoran, vroia să rămână lângă el, dar Indianul, fără voia ei, o luă şi o duse într-un colț.

În acest timp, Luizon tăcea. Inteligentul animal ghicea toate dorințele şi toate gândurile lui Corcoran. Ştia că i se dăduse în pază fereastra, şi nimic n-ar fi putut s-o abată de la această datorie. Aşa cum îi poruncise Căpitanul, tăcea, culcată pe burtă, cu labele întinse; părea că se gândeşte şi aşteaptă ceva.

... Trunchiul de copac fu îndreptat contra porții.

De la prima lovitură, ea amenința să se prăbuşească. La a doua, o scândură se desprinse, lăsând o spărtură ce îngăduia trecerea unui om.

Corcoran, văzând că pericolul creşte, lăsă pe Luizon să păzească fereastra şi se îndreptă într-acolo. Era şi timpul, căci un Englez se pregătea să treacă prin spărtură.

Din fericire, deschizătura era puțin cam strâmtă. Când Englezul îl văzu pe Căpitan apropiindu-se, vru să tragă, dar era atât de stânjenit de strâmtoarea deschizăturii, încât nu putu să ochească.

Corcoran, liber şi stăpân pe mişcările lui îl ținti pe Englez şi-l omorî.

Apoi, pentru că nu avea munții la el, trase cadavrul înăuntru şi-i luă cartuşiera şi puşca, ba chiar şi o sticlă de rachiu, de care avea mare nevoie. Apoi, împinse pe Englez spre poartă. Astupă deschizătura cu corpul lui, şi

aşteaptă.

Asediatorii se nelinişteau.

Nu aşteptaseră să întâmpine o rezistență atât de mare; aveau doi morți şi un rănit, şi se temeau că vor suferi pierderi şi mai mari.

— Dacă am da foc templului? exclamă unul dintre ofițeri.

Din fericire, John Robarts, nici nu vroia să audă de aşa ceva.

— Colonelul Barclay, spuse el, ne-a făgăduit 10.000 de lire, dacă o aducem vie pe fata lui Holkar. Nu avem nimic de câştigat dacă moare. Haideți, băieți, încă o încercare! Oare un Francez îşi poate bate joc de bătrâna Anglie? Dacă nu puteți intra pe poartă, intrați pe fereastră!

Porunca fu executată.

În timp ce jumătate din trupă trăgea la poartă, cealaltă jumătate se repezi spre fereastră, care nu era prea înaltă.

Trei sau patru soldați, formând o scară vie, ajutară unui sergent să se urce.

Acesta puse mâna pe marginea ferestrei şi opintindu-se, se aşează pe pervaz.

La vederea acestei isprăvi, soldații strigară „Ura!”.

Dar, nenorocitul de sergent nu avu timp să răspundă acestei exclamații, căci Luizon, ridicându-se în două labe, îşi şi înfipsese dinții în gâtul sergentului. Sfărâmându-i capul, îl aruncă înapoi camarazilor înspăimântați. Asediatorii uitaseră de Luizon, dar acum vitejia tigroaicei îi descurajă.

— La urma urmei, zise un ofițer, ce căutăm noi aici? Locul nostru e în tabără. Numai Barclay e de vină că a lăsat-o pe fiica lui Holkar să fugă. Să-şi repare singur greşeala…

Suntem aici 50 de oameni, toți ocupați să necăjim un om pe care nici nu-l cunoaştem, care nu ne-a făcut niciun rău şi care, desigur nu ne-ar face nimic, dacă l-am lăsa în pace. Pe cinstea mea, n-are niciun rost…

— Barclay vrea s-o prindă pe Prințesa Sita, şi îmi închipui că are dreptate. Nu voi pleca fără să-mi îndeplinesc misiunea.

— Bine, răspunse celălalt, însă nimic nu ne zoreşte; mâine vom lua în captivitate pe fiica lui Holkar şi pe cavalerul ei, mult mai uşor decât azi. Curând se va întuneca… să-i păzim bine, cu mâna pe armă; dar acum, hai să mâncăm şi să dormim. Corcoran nu are de-ale mâncării; în curând va fi nevoit să se predea.

Socoteala era foarte bună, iar Corcoran, care auzise convorbirea de pe acum, era îngrijorat pentru viitor. Văzu că Englezii se depărtează puțin de templu, fără a-l pierde totuşi din vedere. Observă că se postează sentinelele, la o mică distanță una de alta, şi că ceilalți se aşază să mănânce. Indienii care, sosiră acolo cu cărucioarele lor, aşezau masa şi împărțeau budincile, cutiile de conserve şi sticlele cu vin.

Vederea acestora spori chinurile lui Corcoran şi făcu să-i chiorăie mațele, căci nu mâncase decât de dimineață, iar peste zi fusese atât de ocupat, încât nici nu avusese timpul să se gândească la mâncare. Asta nu era însă

prea mare lucru, față de grija pe care o avea pentru Sita, crescută în luxul şi în bogăția unui palat, şi care era nevoită acum să flămânzească.

Cea mai mare grijă însă, i-o inspira Luizon. Desigur, tigroaica era o prietenă credincioasă, dar foamea ei putea deveni la un moment dat mai puternică decât sentimentul fidelității.

Cine ar fi putut s-o țină de rău pentru aşa ceva?

Oare fiziologiştii nu spun că stomacul e stăpânul Universului? Putem reproşa oare unei tigroaice de abia venită în legătură cu civilizația, că nu-şi poate stăpâni poftele, atunci când, în fiecare zi, vedem Prinți – educați cu grijă de profesori şi hrăniți încă din cea mai fragedă copilărie cu înțelepciunea filozofilor – care nesocotesc totuşi cele mai elementare principii de morală sau de filosofie?

Pe bună dreptate deci, Corcoran putea fi îngrijorat de viitor.

Vedea cum privirile amenințătoare ale lui Luizon se îndreptau spre Sugriva, şi se temea de o nenorocire ireparabilă. Nu putea însă să aleagă prea mult, căci Luizon vroia cu orice preț să cineze. Se agita, făcea salturi ciudate, care nu puteau fi explicate altfel. Cu siguranță că-i era tare foame.

În sfârşit, Corcoran se hotărî.

„Pe legea mea, gândi el, parcă tot ar fi mai bine să sfâşie un Englez, decât să nu mănânce deloc, sau să se năpustească asupra nenorocitului de Sugriva".

În timp ce se gândea astfel, îl strigă pe Indian.

— Ți-e foame?

— O, da, desigur.

— Ai de mâncare?

— Nu.

— Vrei să cinezi?

Sugriva îl privi mirat, ca şi cum nu înțelegea ce vrea să-i spună.

— Da, înțeleg zise Corcoran, mă întrebi unde e cina? Ei bine priveşte…

Şi cu mâna îi arătă pe Englezi, care aşezați pe paturi, începuseră să mănânce cu poftă.

— Prietene, zise Corcoran, Luizon va ieşi de aici. Va omorî prima santinelă, cealaltă va striga, şi toți se vor repezi la arme.

În acest timp, te vei strecura până acolo, vei lua mâncarea câtorva Englezi şi o vei aduce cât poți mai repede aici. Mă înțelegi acum?

Eu voi sta de pază cu armele în mână, pentru a proteja întoarcerea ta… Ei, ce zici?

— Da, răspunse Brahmanul.

La rândul său, Luizon primi instrucțiunile lui Corcoran, cu toate că i se arăta mai mult prin gesturi decât i se vorbea prin cuvinte.

De altfel, tigroaica era atât de inteligentă, încât ghici numaidecât scopul acestei „plimbări". Se strecură încet prin poarta întredeschisă, urmată de Sugriva.

Englezii, neaşteptându-se la aşa ceva, şi bazându-se pe numărul lor, nu erau prea atenți şi beau cu poftă.

Luna, care se ridicase, reflecta siluetele lor şi ale… sticlelor golite.

Sentinela care păzea poarta templului, se găsea la vreo 10 metri de intrare.

Din două salturi, Luizon fu asupra ei. O dezarmă printr-o lovitură de labă, şi-i sfărâmă capul cu dinții.

La acest zgomot, la țipătul muribundului, Englezii luară armele şi începură să-i caute pe duşmani.

Vederea tigroaicei făcu chiar pe cei mai viteji dintre ei, s-o ia la goană.

În acest timp Sugriva, care, după obiceiul Indienilor era aproape gol, profitând de dezordine şi de întuneric, se strecură până la locul zaiafetului, puse mâna pe câteva pâini pe mai multe cutii de conserve şi pe 2-3 sticle de vin, revenind apoi la templu fără a fi văzut.

Pentru a îndrepta atenția Englezilor în altă direcție, Corcoran trase pe fereastră două gloanțe, care nu nimeriră pe nimeni.

I se răspunse prin 40 de focuri de puşcă, care însă se izbiră de zidurile templului.

Sugriva revenise între timp, împreună cu prada sa.

Plimbarea reuşise de minune; numai Luizon nu vroia să se înapoieze. În zadar fluiera Căpitanul; tigroaica nu vroia să-şi părăsească prada.

Ceilalți Englezi descărcară puştile asupra ei, dar de la depărtare, căci nimeni nu îndrăznea să se apropie de un duşman atât de periculos.

Corcoran era îngrijorat.

Nu numai ca ținea foarte mult la Luizon, dar de ea depindea şi salvarea sa.

XI
Asediații ies la „plimbare”

Urmă un moment de nelinişte.

La detunătura puştilor, Luizon scoase un răcnet prelung şi se lungi pe pământ. Era moartă, sau rănită? Sau poate că se prefăcea, pentru a-şi înşela duşmanii. Corcoran privea pe fereastră, dar nu putea distinge nimic.

Nici Englezii nu păreau însă cu totul liniştiți, Înconjurând din toate părțile templul, stând la distanță de 5-6 paşi unul de altul, ei erau oricând gata să tragă din nou.

Deodată un țipăt sfâşietor de durere. Cu tot întunericul, Luizon sărise în mijlocul cercului de călăreți, răsturnă un Englez, îşi înfipse dinții puternic în pulpa lui, şi-l aducea în grabă spre templu.

Căpitanul se apropie atunci de deschizătura porții, o hotărî pe Luizon să-şi părăsească prada şi să intre în curte. Nimeni nu avea curajul să tragă, pentru ca nu cumva să rănească sau să omoare prizonierul tigroaicei; Englezul era liber, avea însă pulpa sfâşiată şi leşinase de durere.

După ce Corcoran îi luă carabina, revolverul şi toate munițiile, strigă celorlalți Englezi, să vină să ridice pe rănit.

— Eşti un câine! îi strigă Robarts, care totuşi se grăbi să trimită câțiva soldați cu o targă într-acolo. Eşti un câine şi nu lupți cavalereşte.

— Şi tu eşti un câine, răspunse Corcoran. Este oare cavalereşte să lupte cincizeci-şaizeci de oameni contra unuia singur? Şi de ce vrei să te războieşti cu mine, când eu nu cer decât să-mi dai pace?

Tot vorbind, astupă deschizătura, şi ajutat de Sugriva, aduse în fața porții, tot ce putea sluji pentru a forma o baricadă.

Se aşezară apoi la masă. Vinul era foarte bun, budinca excelentă şi conservele minunate. Mâncară cu poftă şi nu se gândiră să mai păstreze ceva şi pentru a doua zi; s-ar fi zis nişte oameni care nu mai au nimic de dorit.

Şi într-adevăr aşa era. Ziua următoare trebuia să aducă salvarea sau moartea. Şi atunci, la ce să mai facă provizii? Bretonul îndemnă pe Sita şi pe Indian să mănânce cât puteau mai mult. „Dacă murim, glumi el, cel puțin să fim sătui".

— Să nu disperăm, Căpitane, zise într-un târziu Sugriva... am făcut o descoperire minunată.

— Care?

— Căutând o scândură pentru a astupa poarta, simți-i deodată că pusesem piciorul pe un chepeng.

— Ei, şi ce-i cu asta?

— Chepengul conduce cu siguranță la o galerie subterană, care are o ieşire. Dacă e aşa, suntem salvați.

— Salvați?... Poate tu, dar nu şi Sita. Nu vezi că e aşa de obosită încât nici nu se mai poate ține pe picioare...?

— Sugriva, adăugă Sita, spune-i tatălui meu că fiica lui e păzită de cel mai curajos şi mai cavaler dintre oameni.

Şi acum, Căpitane, dormi puțin, voi veghea eu...

Indianul se înclină în fața lor şi plecă.

Corcoran rămas singur cu fata lui Holkar, se aşeză lângă ea şi-i spuse:

— Dragă Sita îmi voi aminti totdeauna de fericirea pe care o am astă seară stând lângă tine...

— Căpitane Corcoran, aş crede că totdeauna am trăit astfel şi că viața mea dinainte, atât de liniştită şi de îmbelşugată, n-a fost decât un vis față de ceea ce simt de ieri.

— Şi ce simți? o întrebă Bretonul,

— Nu ştiu, răspunse naiva Prințesă. Mi-era frică, credeam că vor să mă omoare. Am crezut chiar că mă voi omori eu însumi, pentru a scăpa de acel mizerabil de Rao. Dar am recăpătat speranța când, te-am văzut în tabăra engleză. Am fost sigură că voi fi salvată, când am văzut cu cât sânge rece şi curaj ai înfruntat toate primejdiile.

Corcoran surâdea auzind-o cât de naiv vorbea.

„Ce fată încântătoare, gândi el. E mult mai bine să-ți petreci noaptea într-un templu indian şi (în pofida prezenței englezilor şi a puştilor lor) să vorbeşti de Brahma, Siva şi Vişnu, decât să cauți manuscrisul legilor lui

Manu, cel mai înțelept dintre Indieni, şi omul cel mai respectat de Academia de Ştiințe din Lyon…

Nimic nu e mai frumos pe lume, decât să salvezi Prințese şi să mori pentru ele.”

În timp ce se gândea astfel, Morfeu îl cuprinse în brațele sale.

Pericolul de a dormi nu era de altfel prea mare, căci şi Englezii erau foarte osteniți.

Luizon veghea.

Privirea ei pătrunzătoare distingea orice. Cu o asemenea pază, întunericul putea fi cât de mare: tigroaica îşi bătea joc de el. Auzul său fin îi mărea încă valoarea.

Văzând că totul era liniştit, observând că şi Sita era foarte obosită, Corcoran, se întinse pe o rogojină şi adormi profund.

XII
Predaţi-mi pe Englez. — Ce vrei să faci cu el? — Să-l spânzur. — Bine, cu plăcere.

În timp ce toată lumea dormea – cea din interiorul templului, ca şi cea din afara lui, bineînțeles cu excepția lui Luizon şi a santinelelor – Sugriva ajunse la portiță şi vroia să iasă din galeria subterană, dar nu găsi broasca. Căutând un mijloc să deschidă acea portiță, împinse fără să vrea o statuie care reprezenta pe Brahma fără mâini şi fără picioare, susținând întreg Universul. Statueta se învârti şi poarta se deschise.

Numaidecât Indianul stinse lumânarea, închise portița cu băgare de seamă pentru a nu face niciun zgomot, şi se lăsă pe brânci, dispărând. Avea planul său.

Înconjură cantonamentul englezilor care dormeau duşi bazându-se pe paza santinelelor.

Deşi se târa ca un şarpe, fu totuşi zărit de unul dintre servitorii indieni. Acesta se pregătea să dea alarma, dar Sugriva îi făcu un semn misterios cu mâna dreaptă. Atunci servitorul tăcu.

Sugriva urmărea două lucruri: în primul rând, pentru a-şi îndeplini misiunea, avea nevoie de un cal bun, iar în al doilea rând vroia să-l prindă pe Robarts, pentru a-i tăia capul.

Din fericire, „gentlemanul” dormea liniştit în mijlocul unui grup de tovarăşi ale căror mâini şi picioare erau foarte sugestiv înlănțuite.

Sugriva putea face orice ar fi vrut cu duşmanul lui.

Dacă l-ar fi omorât, toată trupa s-ar fi deşteptat, iar misiunea lui ar fi fost compromisă.

Se resemnă deci, pentru moment, şi se hotărî să aştepte o altă zi, care cu siguranță nu putea fi depărtată pentru a se răzbuna.

Apoi dezlegă un cal, îi puse căpăstrul şi pentru a împiedica zgomotul, îi

înfăşură copitele în nişte fâşii de cârpă.

Se îndepărtă încet de cantonament, ținând calul de căpăstru.

În acest timp, servitorul indian, care nu-l pierdea din vedere, se apropie de el şi-i spuse în şoaptă:

— Când?

— În curând.

— Unde te duci?

— La tabăra lui Holkar.

— Vrei să te urmez?

— Ar fi de prisos. Rămâi aici. Te voi înştiința când voi avea nevoie de tine. Vestea cea mare va ajunge aici înainte de a trece o săptămână.

— Lăudat fie numele lui Siva.

Rostind aceste cuvinte, servitorul se întoarse la locul lui şi se culcă alături de camarazii săi.

Sugriva încălecă şi plecă spre Bagavapur, mai întâi la pas, apoi la trap, şi în sfârşit, când se crezu destul de departe de tabăra englezilor, începu să galopeze.

Nu i se întâmplă nimic şi nici nu întâlni pe cineva în drum.

Toți ştiau că soldații lui Holkar se vor război cu trupele engleze; de aceea, de frica prădăciunilor, a crimelor, a focului şi a celorlalte „evenimente” care arătau trecerea învingătorilor, toți locuitorii oraşelor sau satelor care se găseau pe drumul dintre Bagavapur şi tabăra lui Barclay, îşi părăsiseră gospodăriile.

Imediat ce ajunse la primul avanpost, Sugriva fu asaltat de întrebările curioşilor.

— Înainte de toate, spuneți-mi unde e Holkar?

Fu condus la Palat.

Prințul, doborât de necazuri, era culcat pe un covor. Somnul însă nu se lipea de genele lui.

De la răpirea fiicei sale, era chinuit de acelaşi gând, ba chiar, din disperare, voia să se omoare. Numai dorința răzbunării îl mai susținea.

— Cine eşti? îl întrebă el cu voce stinsă. Ai venit oare până la mine, ca să-mi vesteşti o nouă nenorocire?

— Stăpâne, zise Indianul, recunoaşte-mă, sunt Sugriva, prietenul lui Tantia Topee şi al tău.

— Ah, Tantia Topee… va sosi prea târziu… Şi de unde vii?

— De la tabăra engleză.

— I-ai văzut pe Englezi? strigă Holkar înviorat de dorul răzbunării. Unde sunt? Ce fac? Lor le datorez pierderea fiicei mele. Sărmana Sita!

Două lacrimi se prelinseră pe obrajii bătrânului.

— Stăpâne, urmă Sugriva, fiica ta a fost găsită.

— Unde e? În mâinile colonelului Barclay, sau în ale mizerabilului de Rao?

— Cel puțin pentru moment e în siguranță. Curajosul Francez, musafirul tău, a găsit-o şi a luat-o în paza sa.

Şi în puține cuvinte, Sugriva povesti Prințului, fuga lui Corcoran şi a Sitei.

— Nu avem niciun moment de pierdut, zise el, terminând. Mâine dimineață Englezii pot primi întăriri, şi atunci va trebui să dăm o luptă al cărei succes e foarte nesigur.

— Bine, zise Holkar, cheamă-l pe Ali.

Ali, care cu sabia în mână veghea în pragul uşii, veni numaidecât.

— Ali, porunci Prințul, ordona să se sune alarma pentru cavalerie. Până într-o jumătate de ceas, toată lumea să fie gata de plecare.

Cât ai clipi din ochi, ordinul fu executat; trompetele răsunau pe străzile oraşului. Călăreții se adunară. Servitorii se grăbeau să pregătească de plecare elefantul lui Holkar.

— Ce mult îi plăcea ei să urce pe acest animal, murmură nenorocitul părinte... Iar tu, Sugriva, ia un cal şi călăuzeşte-ne.

— Stăpâne, pentru slujba pe care am să v-o fac, pot nădăjdui că-mi vei îndeplini o dorință?

— Zece, o sută, o mie! îți dau chiar jumătate din țara mea, dacă-mi găseşti fiica, exclamă Holkar.

— Nu stăpâne, nu vreau atât de mult. Ceea ce vreau eu, e mai puțin însemnat: viața lui Robarts.

— Vrei să-l scapi pe acest necurat?

— Să-l scap? strigă Sugriva cu o voce mânioasă. Să fiu blestemat de Vişnu dacă m-am gândit să-l salvez pe acest netrebnic.

— Atunci e foarte uşor, răspunse Holkar. Ți-l dau, şi încă zece ca el.

În timp ce se făceau ultimele pregătiri de plecare, Prințul puse câteva întrebări lui Sugriva asupra puterii şi aşezării armatei engleze.

— Stăpâne, zise Indianul, am văzut totul. Alaltăieri seară am ieşit din Bagavapur, pentru a mă duce la al 21-lea regiment de cipai, unde am mulți prieteni şi spioni.

Fiind îmbrăcat ca cerşetor, niciun Englez nu se apropie de mine.

Am putut astfel să colind toată tabăra şi să recit rugăciunile mele către Vişnu.

Atunci am putut să vorbesc cu mai mulți cipai, dintre care unul sergent, toți părtaşi la mişcarea noastră.

E o adevărată plăcere, stăpâne, să vezi cum urăsc pe aceşti blestemați de Englezi... Totul te îngrozeşte la ei. Blestemele lor, lăcomia lor, obiceiul lor de a mânca lucruri oprite, necredința lor, jurămintele preoților, brutalitatea căpeteniilor, severitatea disciplinei... Vei crede oare, stăpâne, că Englezii bat cu biciul pe brahmani, ca şi când n-ar fi oameni de cea mai aleasă clasă socială?...

În câteva ore am aflat despre toți. Dădusem ordinele mele la toată lumea, şi mă pregăteam să plec când văd că soseşte Prințesa Sita răpită de trădătorul Rao.

Holkar gemu de durere.

— Oh, zise el, când mă gândesc că-l prinsesem pe acest mizerabil, că-l

puteam trage în țeapă şi că n-am făcut-o... Hai, să plecăm!

Încălecă şi o porni în galop, urmat de două regimente de cavalerie.

Deoarece distanța care despărțea templul, unde Corcoran era asediat, de Bagavapur, nu era decât de cinci-şase kilometri, Holkar ajunse acolo pe la apusul soarelui.

Va urma...

SEAL TEAM BRAVO

FORȚELE SPECIALE

ERIC MEYER

Eric Meyer

FORȚELE SPECIALE

versiunea în limba română

UNCRIS

CAPITOLUL 1

SEAL *lieutenant*[1] a arătat spre locul pe care-l alesese ca fiind perfect pentru acțiune.

— Ne stabilim aici. Ne asigură câmp de tragere degajat asupra drumeagului, și-l vom înhăța când trece pe-aici.

Celălalt militar a dat din cap și împreună au îndepărtat resturile pentru a lărgi grota ca să aibă mai mult spațiu. Apoi s-au cățărat înăuntru, iar în întunericul din interior erau invizibili de la mai mult de câțiva metri. Era o mică gaură în pământ, o fisură naturală tăiată în panta stâncoasă, suficient spațiu cât să-i ascundă pe amândoi. Unul dintre ei, *lieutenant*ul era foarte preocupat.

Celălalt, și el un SEAL din US Navy, era un ucigaș cu sânge rece, deși nu un criminal în serie obișnuit. *Petty Officer Third Class*[2] John-Wesley Ryder era o problemă gata oricând să se declanșeze. Era scăpat de sub control, un ucigaș pentru care a lua o viață era un gest minor, altfel spus era o bombă neexplodată. Și bombele astea au prostul obicei să facă *bum*. Dar era un luptător incredibil, un magician al pumnalului, așa cum o demonstrase chiar foarte recent. Gândurile lui *Lieutenant* Nolan s-a întors la momentul sosirii lor în

[1] Lieutenant – grad militar în US Navy (cod NATO OF-2); echivalent *căpitan*.

[2] Petty Officer Third Class – grad militar în US Navy (cod NATO OR-4); echivalent *caporal*.

Siria, acum mai puțin de un ceas, și la lupta care aproape că i-a terminat înainte chiar ca să-și înceapă misiunea.

# # #

Au executat un salt HALO[3] dintr-un C-17 *Globemaster* noaptea, în două grupe de câte doi.

Master Chief[4] Will Bryce și Vince Merano au aterizat lângă Bandarak, un orășel de pe frontiera turco-siriană. Sarcina lor era să le asigure spatele lui Nolan și Ryder dacă lucrurile mergeau prost, iar acestea deja o luaseră razna rău de tot.

Nolan a aterizat pe colinele din nordul Siriei. După o clipă, un baraj de împușcături au izbucnit din întuneric, iar gloanțele șuierau peste tot în jurul său. Aterizase în mijlocul unei tabere a insurgenților. S-a aruncat la pământ și a ripostat, blestemând ghinionul care l-a adus taman aici. Arma sa, o carabină *Barrett* de lunetist era perfectă pentru doborârea de la mare depărtare a unei ținte, dar înceată și greu de manevrat în acțiuni de noapte de la mică distanță precum aceasta. A detectat prima țintă, un bărbos turbat de ură, și a apăsat pe trăgaci. Omul a căzut la pământ, dar mai erau mulți alții, un cuib urlător de vipere. Se năpusteau asupra sa într-o alergare dezorganizată, zbierându-și mesajul de moarte: *Allahu Akbar*! Alah e mare!

A apăsat repetat pe trăgaci și oamenii au căzut aruncați pe spate de gloanțele de calibru mare .50, dar erau prea mulți și în câteva secunde magazia de cartușe s-a golit. Inamicii erau la doar câțiva metri depărtare, gloanțele spulberând nisipul și șuierându-i pe lângă cască. Neavând timp să reîncarce, și-a tras de la coapsă pistolul *Sig Sauer* P226 și a ochit. A tras în ostilul aflat în frunte și omul a căzut la pământ cu un glonte în burtă. Alți cinci luptători inamici continuau să năvălească asupra lui... și a mai doborât trei. Apoi... ultimii doi au fost peste el.

Nolan a sărit în picioare pentru a-i înfrunta. A tras din nou, a ratat, a tras, și un altul a căzut la pământ, dar ultimul a tras și el, iar gloanțele de 7,62 mm l-au lovit în vesta de luptă. Încă unul în casca de kevlar i-a făcut capul să se învârtă și a căzut în timp ce inamicul îi ochea fața... și a ratat. În cădere, gloanțele i-au lovit pistolul și i l-au aruncat departe, în întuneric. Acum era singur și neînarmat. Insurgentul supraviețuitor s-a apropiat, s-a aplecat asupra lui și i-a pus la gât țeava AK-ului.

[3] HALO – (high altitude / low opening) – salt cu parașuta de la mare înălțime, cădere liberă câteva mii de metri, deschiderea acesteia la foarte joasă altitudine.

[4] Master Chief Petty Officer – grad militar în US Navy (cod NATO OR-9); echivalent *sergent major*.

El s-a încordat, gata să se rostogolească într-o parte în ultimul moment, când o formă întunecată a căzut din cerul nopții, și trupul lui John-Wesley l-a placat pe individ. Icni datorită șocului și durerii, dar și-a revenit repede și s-a ridicat în picioare, cu arma în mână gata să tragă. Nolan încă își mai căuta pistolul, când o lamă imensă de pumnal apărută din neant, s-a înfipt în inima insurgentului. Acesta a căzut, iar de data aceasta nu s-a mai ridicat. John-Wesley s-a aplecat și și-a recuperat pumnalul de luptă, ștergându-l de hainele mortului, apoi l-a ajutat pe Nolan să se ridice.

— Ești OK, *Boss*?

Era calm, lipsit de emoție. Ca și cum tocmai dăduse mâna cu omul într-un salut... și nu i-a înfipt un pumnal în piept.

Nolan și-a regăsit pistolul și l-a încărcat.

— Mda, sunt bine. Mulțam.

— N-ai pen'ce. Suntem descoperiți? Adică, arabii ăștia aveau ceva de-a face cu obiectivul?

Obiectivul avea un nume, Prințul Abdullah. Prințul saudit al Terorii.

A negat dând din cap.

— Cred că suntem în regulă. Suntem încă la câțiva *klicks* de punctul de ambuscadă, așa că există vreo legătură cu banda aceasta izolată de luptători. Am avut doar ghinionul să cădem peste ei. Facem *curățenie* și ne vedem de treaba noastră.

Au îngropat în nisip, trupurile și armele învelite în niște pături jegoase, Doi măgăruși priponiți în preajmă și care așteptau răbdători, au fost eliberați de Ryder și trimiși în voia lor.

Satisfăcuți că locul era *curat*, au plecat mai departe.

# # #

Nolan și Ryder au rămas în așteptare tot restul nopții. Zorii au venit, iar temperatura a început să crească. A urmat o zi lungă și fierbinte, până ce întunericul s-a lăsat peste coline. Temperatura a căzut la zero.

— Ăsta întârzie, a murmurat Ryder la căderea serii. S-ar putea nici să nu mai vină.

— Va veni.

Timp de câteva secunde nu a mai spus nimic. Apoi:

— M-aș putea duce până acolo ca să văd dacă este vreun semn că a luat-o pe alt drum.

— Nu. Orice mișcare l-ar putea neliniști, dacă este prin preajmă.

Pauză.

— Mă gândeam doar. E al naibii de frig. Ne-am putea mișca nițel pe-aici, să mai punem sângele în mișcare. Nu va observa nimic.

— Stăm pe loc. Zi mersi că nu plouă.

— Sigur.

Mintea lui Nolan rumega situația lui John-Wesley Ryder. Când era bun, ca atunci când l-a ucis pe insurgentul acela, era cel mai bun. De regulă, executa ordinele, ucigând oameni care erau inamicii Statelor Unite. Cu toate acestea, de două ori în ultimul timp, a ieșit din „scenariu" și au murit niște oameni. Niște oameni *răi*, da, dar uciderea lor a distras atenția de la misiunea principală, punând în pericol viețile altor SEAL. Deja hotărâse că dacă se va mai întâmpla o dată, va fi ultima oară. Va fi eliminat. Înainte de plecare, l-a luat deoparte și i-a spus simplu și clar: „*Urmezi ordinele, sau ești eliminat*."

Nu era loc pentru greșeli. Operațiunea era critică. Obiectivul, Prințul Khalid bin-Abdullah, și-a direcționat bogăția provenită din petrol într-o direcție cu totul greșită. Afacerile sale erau tranzacțiile bancare, iar cel mai important client al său era ISIS, pentru care el asigura o sursă majoră de fonduri de la simpatizanții saudiți. În ultimul timp, și-a extins operațiunea la recrutarea de adolescenți, tineri, băieți și fete, care să detoneze veste sinucigașe în mijlocul mulțimilor de oameni. În schimb, ei vor ajunge în Paradis, iar familiile lăsate în urmă vor primi o recompensă substanțială. Erau o grămadă de fraieri, iar plaga morții sta să se răspândească asupra Europei și în SUA.

Frustrat de creșterea pierderilor din rândul ISIS, Abdullah a planificat o serie de atacuri spectaculoase pentru a pedepsi guvernele vestice. Obiectivele erau Washington D.C., Londra, Paris și Berlin. În fiecare oraș, „martirii" vor exploda încărcăturile lor letale pe lângă ținte strategice. Casa Albă și Colina Capitoliului. În Londra, Downing Street și Sediul Parlamentului. În Paris, sediul Guvernului, Quai d'Orsay. În Berlin, Bundestagul.

O lovitură devastatoare în inima civilizației occidentale, iar până în prezent nu aveau nici un indiciu despre sinucigașii-bombă. Informațiile interceptate au dezvăluit existența conspirației mortale, dar fără să dezvăluie identitatea sinucigașilor. Erau blocați, până ce transferul banilor le putea da un fir de urmat. Prințul Abdullah era CEO[5] al unei așa-zise fundații de binefacere, *Centrul Islamic de Studii pentru Pace*, prin intermediul căreia

[5] CEO – (chief executive officer) persoana cu cea mai înaltă funcție într-o companie/instituție, responsabilă de deciziile manageriale.

canaliza banii către sinucigașii-bombă. NSA[6] a descoperit un cont într-o bancă offshore, deschis pentru transferul banilor către familiile *martirilor*. Contul necesita autorizarea a doi deținători pentru efectuarea plăților, Abdullah și o persoană necunoscută, un *mullah*[7] anonim. Era vital ca ei să împiedice întâlnirea dintre Abdullah și *mullah* care ar fi declanșat transferul banilor. Deci... așteptau.

Ryder nu a dat nici un semn că ar lua-o razna, iar Nolan a început să creadă că tipul a băgat la cap avertismentul său. Supraveghea drumul abia vizibil aflat mai jos de poziția lor, o potecă folosită de contrabandiști între Turcia și nordul Siriei. Încă nimic și începea să fie îngrijorat.

Erau corecte informațiile? *Abdullah și-a schimbat traseul*?

Apoi s-a liniștit.

Va veni. Trebuie să vină. Vom sta aici până ce va apare, apoi îl vom ucide. Astea sunt ordinele, deci vom aștepta, indiferent cât timp.

Se înșela. Seara târziu, un apel din partea *boss*ului, *Vice Admiral*[8] Jacks din San Diego.

— Nolan, avem informații noi despre tipul ăsta, Abdullah. Sunteți în criză de timp.

— Nu înțeleg, *sir*.

— Am considerat că aveam timp să-l localizăm și să-l eliminăm înainte de a detona bombele acelea. Ne-am înșelat. Planul lor este să ne atace în 48 ore. Trebuie să-l *neutralizați* înainte de a trece frontiera și să se întâlnească cu partenerul său, acel *mullah*. Dacă se reunesc, vor trimite instrucțiuni pentru transferul de bani, și sinucigașii cu bombe se vor poziționa în locațiile desemnate în maxim o oră. Peste două zile, patru guverne occidentale vor înceta practic să existe.

— Patruzeci și opt de ore? Dacă termenul este atât de scurt, îl putem localiza cu o dronă și să lansăm un atac aerian masiv.

Jacks a oftat.

Aș vrea eu, dar avem nevoie de confirmare că e mort, o identificare pozitivă făcută de oamenii noștri din teren. Vă apropiați, îl identificați și-i treceți un glonte de calibrul .50 prin țeastă. Trebuie doborât cu orice preț. Dacă cei doi se întâlnesc...

A făcut o pauză, apoi a continuat.

[6] NSA - National Security Agency – agenție guvernamentală a SUA responsabilă cu monitorizarea, colectarea, procesarea informațiilor (spionaj extern și contraspionaj).

[7] Mullah – nume comun dat clericilor islamici locali.

[8] Vice Admiral – (trei stele) grad militar în US Navy (cod NATO OF-8).

— Vom fi nevoiți să bombardăm locația în care se află prin tactica covorului de bombe, ca ultimă șansă de a-l opri. Iar locația va fi pe teritoriul de sub suveranitatea Turciei. Vom bombarda un aliat NATO, ceea ce va însemna război.

— *Shit*!

— Chiar așa, și va fi o nenorocire. Trebuie să-l opriți, Nolan. Ține minte, 48 ore.

— Îl vom elimina.

— Vreau să văd că o faceți. Jacks *out*.

Lui Ryder i-a explicat:

— Nu contează ce se-ntâmplă, operațiunea are prioritate mai mult decât oricând. Îl doborâm, chiar dacă va trebui să trecem prin foc. Patruzeci și opt de ore și lumea se va schimba pentru totdeauna... dacă îl lăsăm să treacă de noi. Ai priceput?

— Priceput, *boss*.

— OK. Se întunecă. E timpul să facem puțină mișcare.

Au ieșit afară din grotă, și și-a întins membrele amorțite cu câteva exerciții de încălzire. Apoi au reintrat și s-au pus pe așteptare.

Cu o oră înaintea zorilor continuau să aștepte.

Era amarnic de frig și Nolan s-a uitat neliniștit la Ryder.

— Vezi ceva?

Acesta s-a uitat prin luneta *Starlight* montată la armă și a răspuns fără a-și lua ochiul din ea.

— Nimic.

Unde este?

— La naiba, durează prea mult. Aproape că expiră termenul.

Ryder a continuat să privească prin lunetă.

— Cere și ți se va da; caută și vei găsi. Ai credință în Dumnezeu, *Boss*. Omul nostru va veni.

Nolan zâmbi, în timp ce Ryder relua supravegherea neobosită a zonei. Era minuțios; trebuia să-i recunoască acest merit. Impulsiv, dar conștiincios. Ceea ce însemna că aveau șanse să rămână în viață. Cu condiția să-și stăpânească cele mai violente impulsuri. Fără îndoială, John-Wesley era cel mai bun om ca să-i protejeze spatele. Fiul unui pastor al uneia dintre micile biserici din New Orleans, avea o gamă largă de aptitudini. Inclusiv o cunoaștere enciclopedică a Scripturilor, învățate de la tatăl său.

John-Wesley avea un fizic subțiratic și o înălțime medie. Spre deosebire de Nolan – peste 1,80 m și ochi albaștri – el avea o față de nevăstuică, nebărbierit, cu obraji pământii, scofâlciți și ochi arzători de fanatic religios. Era interesat de voodoo, în ciuda educației

sale legată de biblie. Poate că voodoo l-a făcut să fie atât de înfocat când trebuia să ucidă. Un „entuziasm" pe care Nolan îl suspecta a fi motivul principal pentru care s-a înrolat în SEAL. Bine, atât timp cât îi alege ca ținte pe băieții răi.

Prima sa iubire era pumnalul, iar Ryder erau un virtuos al lamei. Într-o profesie în care abilitatea de a ucide pe tăcute era o calitate, îndemânarea lui Ryder era neprețuită. Un om liniștit, taciturn, cu o abilitate stranie de a se mișca neauzit în teren, era operatorul perfect din Forțele Speciale. Exceptând tendința sa de a ignora ordinele când i se *punea pata*. Până în prezent utilitatea sa i-a depășit labilitatea, deși, uneori a fost cât p-aci să fie invers.

La următoarea abatere îi aplic 'a treia cizmă', un sfârșit de carieră umilitor în cea mai de elită unitate din forțele armate ale SUA. O să și-o facă cu mâna lui...

Și-au petrecut restul nopții patrulând prin zonă și făcând îmbunătățiri la camuflajul locului unde se ascundeau. Înainte de ivirea zorilor s-au pitit din nou. Când primele raze ale soarelui au ajuns pe coline, Nolan și-a verificat din nou arma, lunga *Barrett* M82 *Light* 50. O carabină semi-automată, anti-material, de folosit împotriva blindajelor ușoare și a altor tipuri de ținte dure. Folosită de lunetiști și pentru eliminarea țintelor umane de la mare distanță, când rareori mai era nevoie și de un al doilea foc.

Toată dimineața fierbinte au asudat în grota lipsită de aer, vorbind uneori între ei prin murmure abia auzite. Cea mai mare parte a timpului, au supravegheat. Nu numai sosirea bandei Prințului Abdullah, dar și eventuale alte amenințări. Teritoriul sălbatic de la frontiera dintre Siria și Turcia era stăpânit efectiv de nelegiuiții ce bântuiau pe acolo, insurgenți, contrabandiști, fugari, dezertori din armată. Dacă cineva era în afara legii, mai devreme sau mai târziu ajungea și aici.

La prânz s-a făcut și mai cald. Era rândul lui Nolan la supraveghere și Ryder l-a bătut pe umăr.

— Ceva?

Nolan și-a îndepărtat ochiul de ocularul lunetei telescopice *Leupold Mark* 4.

— Nu mișcă nimic. Poate că el nu va veni până mâine.

Ceea ce înseamnă că vom fi aproape de termenul limită. Prea la limită.

Ryder s-a încruntat.

— Dacă mai durează mult, gaura asta începe să pută. *Boss*, ar trebui să faci un duș.

— Și tu, John-Wesley, a răspuns Nolan chicotind.

Ryder și-a luat pumnalul și a început să tragă de timp ascuțindu-i lama care și așa era ca a unui brici. După un ceas, a preluat garda de la Nolan. Câteva clipe mai târziu, s-a încruntat la ceea ce vedea prin lunetă.

— Ochiu' mare, avem companie.

Nolan s-a uitat și el prin lunetă, în depărtare. Un grup de patru oameni se apropia, trei călare pe măgari, și o femeie pe jos în urma lor. Le-a privit atent fețele, dar Abdullah nu se afla printre ei. Fața femeii era ascunsă de un văl, totuși nu a avut nevoie de o a doua privire pentru a-și confirma că nu este *ținta*. Prințul avea peste 1,75 m, iar femeia asta abia dacă ajungea la 1,50.

— Nu e el.

— *Roger*. Stai așa, se opresc.

Nolan a reluat supravegherea grupului. Se opriseră pe marginea drumeagului și bărbații au descălecat. Unul s-a răstit cu un ordin către femeie. Aceasta s-a dat înapoi, dar el a lovit-o cu pumnul în abdomen, făcând-o să scoată un strigăt puternic de durere. În grabă, a luat de pe spatele unui măgar un pachet din care a scos o tigaie înnegrită și un fel de sobiță metalică. Bărbații s-au așezat la umbră, iar ea a pus apa la fiert, sub soarele arzător.

— Vor sta aici ceva timp. Face cafea, a murmurat Ryder. Dacă se-ntâmplă ca Abdullah să apară acum, s-ar putea îngrijora.

Nolan ridică din umeri.

— Nu avem ce face. Stăm și așteptăm. Atât.

Vremea trecea încet către după-amiază. Arabii, îmbrăcați în portul tradițional, beau cafea și pălăvrăgeau, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Cei doi SEAL nu aveau timp, iar Nolan blestema teribil.

Pentru numele lui Dumnezeu, cărați-vă de aici!

Femeia ședea deoparte când unul dintre ei i-a făcut semn să se apropie. S-a conformat, dar cu o reticență evidentă și pe bună dreptate. Când ea a ajuns la o lungime de braț, a înșfăcat-o cu un braț în jurul gâtului și s-a folosit de greutatea sa mai mare și de putere ca să o trântească la pământ. A țipat iarăși, un urlet lung, pătrunzător, plin de teroare. Atunci ce trei s-au năpustit asupra ei, ca niște câini în călduri.

Arabii i-au smuls veșmântul și au început să-i scoată și lenjeria, în strigăte de triumf. Dar i-au lăsat fața și capul acoperite cu vălul. Deh, islamul... O femeie nu are voie să-și arate în public fața și părul. Nici o problemă dacă are tot trupul dezgolit în timp ce este violată.

A încercat să le reziste, luptându-se c u ei, dar o lovitură cumplită în cap a „liniștit-o". Îi smulgeau entuziaști și ce mai avea pe ea, în timp ce femeia era nemișcată sub strânsoarea mâinilor lor.

Nolan l-a simțit pe Ryder mișcându-se și a pus o mână pe el ca să-l oprească.

— Asta nu e treaba noastră, John-Wesley. Las-o baltă.

Acesta i-a împins mâna deoparte.

— *Boss*, uite-te ce fac!

Avea ochii roșii de furie.

— Nu putem sta doar și să ne uităm.

— Ryder, ascultă-mă. Suntem aici ca să facem o treabă, punct. Dacă te duci acolo să o ajuți, Abdullah ar putea fi avertizat. Dacă îl ratăm, știi ce se va întâmpla. Haos și teroare, așa cum lumea nu a mai văzut niciodată.

Păru să se liniștească și Nolan s-a concentrat din nou asupra lunetei, privind în depărtare după orice fel de semn care să-i confirme sosirea *țintei*. O mișcare din spatele său l-a făcut să se întoarcă. Ryder dispăruse. L-a văzut coborând panta colinei cu mișcări abia vizibile. Oricum, arabii erau prea ocupați ca să bage de seamă. SEAL urma fiecare cută a solului, fiecare adâncitură. Chiar și în plină amiază, se mișca precum o arătare, de la un adăpost natural la altul. Neauzit, până ce a ajuns lângă arabi și lama pumnalului a fulgerat în razele soarelui, un pumnal de luptă, lung, o versiune *pe steroizi* a cumplitului KA-BAR al celor din US *Marine*.

Unul dintre agresori se afla peste femeia acum pasivă, iar Ryder s-a năpustit ca un leopard flămând, turbat de furie. Lama a fulgerat, și omul a început să se rostogolească într-o parte. O tăietură roșie se întindea dintr-o parte în alta a gâtului său, iar sângele țâșnea din rană. Impetuozitatea lui John-Wesley l-a dus la următorul arab și și-a folosit greutatea și viteza ca să-l pună la pământ. Lama s-a răsucit din nou, dar omul s-a smuls și tăișul abia dacă l-a crestat pe coaste. A urlat de durere, dar Ryder s-a mișcat din nou, plasându-l pe al treilea. Acesta și-a revenit repede și și-a scos pistolul din sân. Buzele i s-au întins într-un zâmbet rău în timp ce-l ochea pe diavolul infidel apărut în mijlocul lor. Nolan, care supraveghea scena de deasupra, a armat carabina *Barrett* ca să-l doboare cu un glonte. Dar știa că e prea târziu, că omul va trage înainte ca el să apese pe trăgaci. Dar Ryder văzuse amenințarea și a reacționat fulgerător. Și-a tras brațul pe spate, a aruncat și lama sclipitoare a descris un singur arc înainte de a se înfige în pieptul arabului.

Victima s-a uitat în jos la mâner, mânjit de sângele ce curgea din inima... care încă bătea. A încercat să-l scoată, nu a reușit, și s-a prăbușit. John-Wesley s-a apropiat de cadavru, a tras pumnalul și s-a întors spre omul pe care-l crestase. Acesta își ținea o mână pe rană pentru a încetini sângerarea, dar în cealaltă avea un cuțit. Mai mare decât al lui Ryder, cu lama curbată. Rana nu părea să-l supere prea mult, iar brațele și lama mai lungă îl avantajau în lupta de aproape. Încrezător în victorie, a luat poziția de luptă cu cuțitul. Întors într-o parte, ghemuit și încordat, gata să lovească.

SEAL a înaintat, ținând pumnalul în poziție joasă. Ghinionul a fost că s-a împiedicat și a căzut peste trupul femeii. Arabul a lovit, rapid ca o cobră înfuriată. I s-a părut că tot ce are de făcut este să implânte cuțitul în trupul căzut, lipsit de apărare, al americanului. Lama a dat să se înfigă în jos, dar Ryder a fost mai rapid. A lovit cu bocancul în mâna celuilalt îndepărtând lovitura. În aceeași mișcare fluidă, și-a răsucit trupul într-un unghi imposibil și s-a ridicat. KA-BAR a lovit între picioarele arabului și un urlet de durere a răsunat peste colină. Sângele a țâșnit, omul încercând să-și îndepărteze adversarul cu o mână. Cu cealaltă a încercat să acopere rana cumplită, mutilantă.

Ryder i-a proptit bocancul în piept și l-a împins. A căzut pe spate, în vaiete de durere. După câteva clipe, a răsuflat agonizat și a rămas nemișcat. John-Wesley o ajută pe femeie să se ridice în picioare, apoi a dus-o să se așeze pe o lespede de piatră ca să-și revină din șoc. Înapoi la scena carnagiului a început să facă „curățenie". Trupurile le-a aruncat peste marginea râpei, iar măgărușilor le-a dat câte o lovitură peste crupă ca să-i facă să fugă spre Turcia. Cu talpa, a împrăștiat pietrișul și urmele de sânge au dispărut. Femeia aștepta în tăcere privindu-l, în timp ce dovezile coșmarului ei dispăreau treptat. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Când a sfârșit, Ryder i-a spus câteva cuvinte și a condus-o în susul pantei.

Nolan a ieșit la vedere fără a încerca să-și ascundă furia.

— Ce dracu faci, Ryder? Ți-am spus să stai aici, iar tu fugi acolo și stârnești o luptă. Poți la fel de bine să pui un anunț pe internet *„Aici e locația noastră – spuneți tuturor"*.

— N-am putut să o las. Ai văzut ce-i făceau ăia.

— Ce dracu, Ryder, nu era treaba noastră.

— Mda, ăă...

— Și-acu' ce vrei să faci cu ea? Noi încercăm să executăm o misiune clandestină în mijlocul pustietății.

— Se poate ascunde cu noi, în grotă.

— Bați câmpii!

Fața îi era palidă și încăpățânată.

— Uite-te la ea; nu poate pleca nicăieri în starea în care se află.

Avea dreptate. Chador*-ul era rupt și acoperit cu pete de sânge, iar chipul îi era încă împietrit de teroare. Totuși...*

— Nu e vorba de ea, Ryder. E vorba de misiune. Miza e mult prea mare. Știi că n-ar fi trebuit să o faci.

I-a întors doar o privire stăruitoare. Era atât de încăpățânat, încât prin comparație, un măgar era de-a dreptul timid.

— N-am putut să o las acolo, N-am putut.

O ajută să intre în grotă.

După câteva clipe, Nolan a oftat, cedând inevitabilului și a intrat după ei. Au tras camuflajul deasupra și au reînceput supravegherea drumeagului din vale. Nimic. Până în prezent nu considera că acțiunea lui Ryder a compromis misiunea, chiar dacă i-a afectat cariera. I-a terminat-o definitiv. Privi femeia.

— Vorbești ceva engleză?

— Puțin, spuse cu o pronunție ciudată.

— Știi ce facem noi aici?

— Asta e Siria, deci știu că ați venit să ucideți pe cineva. E normal.

Aici, în fiecare zi este ucis careva... cu sânge rece. Ce mai loc!

— OK, ascultă. Poți sta aici, dar păstrezi liniștea absolută. Înțelegi?

— Da.

— Cine erau cei trei?

— M-au cumpărat și mă duceau în Turcia. Ca să mă vândă la un bordel.

— Te-au cumpărat?

— Da de cei care m-au luat prizonieră. Își spuneau ISIS.

— Mda, ISIS.

— Au ocupat orașul meu și cea mai mare parte din împrejurimi. Femeile n-au ce să facă decât să se supună. Nu sunt oameni buni.

Nu sunt buni, interesante cuvinte pentru a-i descrie pe măcelarii ăștia demenți, de o cruzime ieșită din comun.

— Mă bucur că ești OK. Doar să stai în liniște, asta e regula.

— Înțeleg.

— Cum te numești?

A răspuns Ryder în locul ei.

— E Rana, *Boss*.

— Rana, OK. Ryder, despre treaba cealaltă, vom vorbi când ne vom întoarce. Te-am avertizat.

Ryder a dat din cap fără să răspundă, dar expresia din ochii săi era elocventă. Știa că e terminat.

După-amiaza a trecut fără să apară prințul Abdullah. Nolan era conștient de prezența femeii, de apropierea ei în ascunziș, de mirosul pielii ei. Din când în când, ea își modifica poziția, *chador*-ul foșnea și Nolan îi arunca o privire. Fără vălul de pe față, se

vedea că este drăguță, cu o față de pușstan, cu pielea curată, măslinie. Avea vreo douăzeci și cinci de ani, slăbuță, așa că nu ocupa prea mult loc în grotă.

Au venit chiar la lăsarea serii, un grup de 15 oameni pe jos. Nolan a presupus că în drum spre graniță au ales această cale mai sigură pentru că atrage mai puțin atenția, doar dacă nu cumva un lunetist SEAL așteaptă să bage un glonte în el. Era imposibil să distingă ținta în grămada de oameni, chiar dacă s-a uitat prin lunetă până ce au început să-l usture ochii. Toți semănau între ei, haine lungi, turbane, fețe oacheșe, bărbi. Prințul Abdullah putea fi oricare dintre ei. Au ajuns la locul unde Ryder i-a ucis pe cei trei arabi și s-au oprit.

Nolan și-a ținut respirația.

Ceva i-a alarmat. Poate vreun zgomot sau o urmă de sânge rămasă când Ryder a curățat locul. Au vorbit între ei câteva minute, cercetând din ochi terenul, apoi s-au separat în trei grupe de câte cinci oameni. Erau suspicioși și au început să caute prin zonă. Lumina s-a diminuat și mai mult, iar unul dintre ei a scos o lanternă cu care lumină terenul. A strigat ceva către ai lui și s-a grăbit să cerceteze ceea ce dezvăluise lumina lanternei. Nolan a înțeles că sunt în budă. Urmele de tălpi lăsate în praf, ale Raniei, duceau direct către poziția lor. Ca și cum ar fi instalat un semn uriaș de circulație cu o săgeată îndreptată spre ei. Careva a strigat arătând cu mâna și toți au început să alerge în susul pantei.

— Ryder, o luăm din loc!

— Îi văd. Cristoase!

— Isus nu ne va ajuta dacă nu ne cărăm de aici.

O privi pe Rana a cărei față era din nou o mască a terorii.

— Va trebui să alergi.

— Încearcă să ne ucidă?

— Nu și dacă ne mișcăm destul de repede. Ajut-o!

Nolan a ieșit afară, Ryder a împins-o pe femeie ca să se ia după el, apoi a ieșit și el din grotă. Au alergat în direcția opusă celei de unde veneau arabii, dar înainte de a ieși din raza lor de vedere, un cor de urlete au răsunat pe pantele colinei. Un foc de carabină și un glonte a șuierat peste capetele lor.

— Fugiți!

A urmat o cursă în care plămânii nu reușeau să tragă oxigenul din aerul rarefiat din munți, plină de poticneli datorită bolovanilor care presărau panta. Se îndreptau spre

piscul ce se înălța la 1.000 m deasupra lor; acolo ar fi găsit oarece acoperire. Până atunci erau complet descoperiți, perfect vizibili pentru urmăritorii lor. Trebuiau să se pitească adesea de rafalele de foc automat trase în susul pantei. Un glonte l-a atins pe Nolan sus în brațul stâng, perforându-i mușchiul. A înfășurat un pansament în jurul lui, ignorând fierbințeala și durerea atroce în timp ce-l lega strâns. Cu durerea putea supraviețui, dar nu și cu o dâră de sânge care să-i conducă pe inamici la ei. Au reușit să urce cam 500 m și lumina a dispărut de tot

Au continuat să înainteze încă un ceas înainte de a fi siguri că le-au pierdut urma, și s-au oprit. Erau extenuați, iar fata părea complet terminată.

— O să ne odihnim puțin. Ryder, verifică spatele cu luneta de noapte.

Apoi se adresă femeii.

— Ascunde-te în spatele stâncilor astea, și nu scoate nici un sunet.

— Tot mai vin după noi?

— Nu știu. Poate.

S-a lăsat să cadă pe o piatră, a refăcut strânsoarea bandajului și și-a permis câteva minute de odihnă. Au ratat ținta. Marea întrebare era ce va face Abdullah în continuare? Se va înapoia în Siria, sau va continua să se deplaseze spre Turcia, la importanta întâlnire cu *mullah*ul? Turcia trebuia să fie, pentru a iniția transferul de bani care va declanșa atacul fără precedent asupra Occidentului.

Arabii vor presupune că cei ce i-au așteptat în ambuscadă – indiferent cine or fi fost – au fugit. Probabil vor crede că e vorba de PKK, luptătorii kurzi pentru libertate, sau un grup rebel sirian. Aceștia ar fi renunțat să continue acțiunea. Ultimul lucru la care s-ar fi gândit arabii ar fi fost că atacatorii mai erau încă pe urmele lor. Deci mai aveau o șansă să-și îndeplinească misiunea.

Ryder i s-a alăturat, aruncând o privire fetei ce adormise.

— E liniște peste tot. Nu mai suntem urmăriți.

— Da. Ne odihnim puțin și ne asigurăm că au plecat, apoi ne luăm după ei.

— Crezi că mai avem șanse să ne executăm misiunea?

— Avem. Amintește-ți că Will Bryce și Vince Merano așteaptă la graniță. Îi pun la curent cu situația și, cu oarece noroc, îl vor doborî când vor încerca să treacă. Doar dacă nu aleg o altă rută.

Oftă plin de frustrare.

— Ambuscada a fost cea mai bună variantă; tot restul depinde în întregime de noroc. Iar acesta e pe sponci.

Încercă, fără succes, să-și reprime mânia.

— Ryder, de data asta ai dat-o-n bară rău de tot.

— Îmi pare rău, *Boss*, dar n-am...

— Regretele nu contează. Ai încălcat un ordin direct. Acțiunile tale au dus la eșuarea unei misiuni pentru care oamenii noștri au lucrat luni de zile.

— Mda, bine, eu...

I-a tăiat-o scurt. A luat hotărârea, deci nu mai era loc de întoarcere. Omul era un pericol pentru camaradul său SEAL și a periclitat o operațiune pentru ultima dată.

— A-i terminat-o. Când ne întoarcem, consideră-te „liber".

— LT, nu! N-am avut de ales! SEAL e viața mea!

— Ghinion. Aproape că ne-ai ucis pe toți și am pierdut și ținta. E pentru ultima oară, John-Wesley.

Ryder nu a mai spus nimic, doar s-a uitat în gol, a aruncat o piatră și apoi s-a îndepărtat pe terenul stâncos. Nolan a deschis radioul via satelit și a apelat. Răspunsul a venit imediat.

— Sunt *Bravo 2*.

— Will, sunt *Bravo 1*. Care-i situația?

— Nimic în acțiune. Tu?

— A trecut de noi. Aproape că l-am avut pe bastard, dar au mirosit ceva și au început să tragă. Abia am reușit să ne retragem. Abdullah este încă viu.

— Fir-ar dracu-al-dracului! Cristoase, cum de au reușit să vă vadă?

Asta e între mine și Ryder.

— Întâmplarea. Will, s-ar putea să se deplaseze spre tine; un grup de circa 15 oameni. Noi vom aștepta două ore ca să ne asigurăm că au plecat cu toții și apoi ne luăm după ei. Trebuie să considerăm în continuare că se duce acolo unde știm noi.

— Și dacă nu?

— Vom vedea atunci ce și cum. Ochiu' mare.

— Și voi. Bryce terminat.

Nolan se uita la Ryder și simțea că trebuie măcar să-i dea șansa unei explicații înainte de a-i ruina cariera. Ce se afla sub exteriorul impasibil și totuși înfricoșător al ucigașului din Louisiana? Era doar o singură cale să afle și cum în următoarele două ceasuri nu plecau nicăieri... a hotărât să afle de ce a reacționat așa. Ce motiv l-a determinat să-și riște prețioasa sa carieră pentru o fată necunoscută?

— John-Wesley.

Vocea sa era doar un murmur abia auzit.

— Mda.

— Spune-mi de ce-ai făcut-o.

— Adică, boss?

— De ce te-ai dat la oamenii ăia, doar cu pumnalul în mână, ca să o salvezi pe fată? Știai ce se află în joc.

— Poveste lungă. Eu...

S-a oprit brusc, ca și cum n-ar fi vrut să continue.

— Te cred – Nolan a decis că vrea să afle povestea.

Omul era unic și în calitatea sa de comandant al unității, trebuia să-i acorde șansa de a vorbi. Poate că-i va putea face un raport „curat" când se va transfera la următorul post, unul care să nu includă US Navy SEAL.

— Ryder, ești cel mai bun om în lupta cu pumnalul din câți am văzut. Unde ai învățat? Presupun că nu de la tatăl tău pastor.

— Nu – recunoscu zâmbind. A fost altcineva.

— Povestește-mi.

— Totul a pornit de la o fată.

Oare de ce nu mă surprinde asta?

— O fată. Și?

— A fost doar... o chestie obișnuită.

— Trebuie să le dăm timp arabilor să se îndepărteze înainte de a ne lua după ei, așa că dă-i drumu'.

Ryder păru oarecum hăituit, ca și cum întrebarea lui Nolan a atins o zonă a memoriei pe care ar fi preferat să o lase *îngropată*.

— Nu știu de unde să încep.

— Începe cu începutul.

Câteva minute lungi a rămas cu privirea pierdută în depărtări. În alt timp, în alt spațiu. Într-un târziu a început să vorbească.

— Eram în New Orleans.

Se aflau în munții reci și întunecoși din nordul Siriei. Dar cuvintele sale i-au dus în New Orleans, un oraș al vechii culturi, al jazzului și voodoo. Și, uneori, al crimei.

— Acolo am ucis un om.

Va urma...

KARL MAY

SAIWA TJALEM

KARL MAY

SAIWA TJALEM

Ilustratii originale de Carl Lindeberg[1]

EPISODUL I

I

VÂNĂTOARE DE URS ALB

Un grohăit aspru m-a trezit din somn. A fost oare numai sforăitul unui tovarăş ori tovarăşă de somn. În cortul de iarnă, închis peste tot, era un aer greu.

Aici zăceau înghesuiți opt oameni şi cinci câini, nu mă întrebați cum. Închipuiți-vă, treisprezece făpturi culcate la întâmplare, aşa că în toate părțile dădeai de mâini, de picioare, de labe amestecate la un loc, de-ți venea să crezi că nici stăpânii lor nu le-ar mai putea descurca. În mijlocul cortului făcut din piei de ren mocneau rămăşițele unui foc uriaş, răspândind un nor de fum usturător, căci deschizătura de sus care ținea loc de coş era astupată. Stăteam cu capul maicii Snjera – ceea ce pe limba laponă însemnează şoarece – şi Doamne, tare mai mirosea a untură de peşte.

Piciorul meu cel drept era pe pieptul bătrânului Zette, adică Săgeată, iar piciorul meu stâng slujea de pernă unui câine. Tata Pent, adică Binecuvântatul, îmi descheiase şuba, ca să-şi cuibărească odoru-i de cap pe burta mea, încât coada câinelui, ce-şi făcuse saltea din pieptul lui Pent, îmi gâdila prietenos nasul. Pe lângă aceste plăceri mai era şi o căldură nespusă din pricina îmbrăcăminții mele din piei şi blană, precum şi a aerului straşnic parfumat de sudoarea şi de răsuflarea a treisprezece inşi. Mai puneți la socoteală şi micuțele vietăți mici şi săltărețe care mişună în blana câinilor şi fac trambulină şi din pielea oamenilor şi despre care eschimoşii au un cântec vesel, care începe cu vorbele „ghici ce mişcă, ghici ce pişcă”. Mai țineți seama

[1] Povestirea a fost scrisă în 1883 și publicată pentru prima dată în revista *Vom Fels zum Meer* .

şi de orchestra de sforăieli, unele ca trombonul, altele ca piculina, de care răsuna cortul şi nu vă veți mira deloc că mi-am întrerupt o clipă plăcerile somnului.

Dar nu fusese cum crezusem, un horăit ce mă deşteptase. Nu, acum a doua oară am auzit acel grohăit, acea mormăială răguşită. Venea de afară, nu prea departe de cort. Apoi a răsunat o împuşcătură şi cineva a strigat: *„Attia, tassne le tarfok*", adică „Tată, ursul!".

Într-o clipă cele cincizeci şi două de picioare, mâini şi labe au prins a se mişca. Ele, care păreau atât de încâlcite, într-o clipă s-au descurcat. Cei opt oameni strigau şi zbierau, cei cinci câini lătrau şi urlau. Focul l-au călcat şi stins de tot. Fiecare îşi căuta armele şi le-a înhățat pe ale altora. Nu a trecut un minut şi eram afară, alergând spre locul unde Neete, fiul bătrânului Pent, striga după ajutor. El şi cu Kakke Keira erau de strajă. A venit alergând înaintea noastră strigând din răsputeri:

— *Tarfok, tarfok, le mezam,* adică, ursul, ursul mi-a luat un vițel de ren.

— Unde-i? a strigat bătrânul.

— *Tuos, tuos, cvouto pluewai* – colo, colo, în mlaştină.

— Luați-vă schiurile, a poruncit Tata Pent, puştile, cuțitele şi sulițele. Luați şi funii. Noi pornim după el.

Schiurile erau rezemate de cort. Mi le-am prins la picioare cu curelele şi am pornit patinând prin zăpadă spre mlaştina din câmpia ce nu era departe de locuința laponilor. Kakke Keira a rămas cu bătrâna şi cu cele trei fete. Noi eram cinci, Pent, moş Tete, Neete, eu şi un servitor, Anda.

O fi fost unu după miezul nopții, dar vedeam bine, căci pe cer era o aureolă boreală, aşa de măreață, aşa de minunată, cum nu mai văzusem până atunci. Nu era obişnuita ei lumină slabă care acum se lățeşte lin, acum scade, cu un

joc domol de culori, nici acel fenomen liniştit şi mare, pe care îl admirasem adesea pe bolta cerului nordic, ci era o azvârlire neîntreruptă şi năprasnică de mănunchi de culori, ce țâşneau să cotropească parcă nemărginirea. Un val-vârtej de mii şi mii de roți ce se fugăreau, din ce în ce mai mari, înteţite goane, lupte, încăierări de tot felul de vâlvori de lumină de culori şi nuanțe. O privelişte care m-ar fi covârşit într-adevăr cu puterea ei dacă nu eram tocmai acum în *dordora* pătimaşă a vânătoarei. Urmele ursului se cunoşteau bine pe zăpada groasă. Peste puțin l-am zărit departe ca un punct negru, fugind pe fața albă a mlaştinii înghețate. Era, desigur, o jivină puternică dacă putea să alerge atât de repede, deşi târa cu sine în bot vițelul de ren. Dar nu ne prea înspăimântam. Ursul polar e mai puțin temut decât lupul. Nu-i atât de fioros ca de pildă grizzly, ursul cenuşiu american. Se dă la om doar de prea flămând, numai că eschimoşii sunt foarte buni alergători pe zăpadă. Acum zburam cu schiurile prin mlaştină ca un tren accelerat, dar lui Pent tot i se părea că nu-i destul de iute.

— Mai repede, striga el, altfel ajunge *finopul* – dealul şi se ascunde în stânci. Acolo anevoie îl mai putem urmări.

Ne-am avântat mai grăbiți, dar parcă ursul auzise vorbele şefului şi a făcut deodată la stânga, Dobitocul prinsese de veste că-l urmărim şi tropăia acum drept spre colina de la poalele *finopului*, cu brazi negri acoperiți de zăpadă. Am încercat să-i tăiem drumul fugarului. Fără folos! N-am apucat să ajungem până la deal şi ursul ne-a pierit din ochi.

— Aici e urma, a făcut moş Zette, duce pe locul cel mai rău. Lepădați schiurile, aici nu mai folosesc!

Am luat în spate schiurile şi am suit dealul. Zăpada groasă de mai multe palme, urcuş anevoios. Ne dădeam silința să ne facem numai o apă din pricina hainelor grele, dar înaintam tot încet. În sfârşit, am ajuns sus pe podiş şi am găsit urmele ursului, care ne întrecuse cu mult. Pe aici locul era cu hârtoape lungi şi înguste. Eram siliți să facem când la dreapta, când la stânga, când îndărăt printre crăpăturile de stânci ascuțite, pe jumătate acoperite de zăpadă. Ursul simțise o plăcere deosebită să ne prostească. Pe lângă asta, trebuia să fim mereu cu luare aminte, deoarece în orice clipă puteam da peste el după vreo stâncă. În sfârşit, am ajuns pe un dâmbuleț, unde fiara făcuse un scurt popas. Aveam de-a face cu un şiret şi jumătate. Se hotărâse să se oprească în locul acesta înalt, fiindcă de aici putea vedea de departe apropierea noastră şi a fost aşa de prevăzător, încât făcuse în pripă, pentru orice împrejurări, o gustare. A stat cel mult zece minute, dar i-a fost destul să dea aproape gata vițelul.

— *Vuoike* – vai! a strigat Tata Pent. Acest *partne rahakaze* – fiu al diavolului a lăsat numai pielea şi picioarele. *Hatesn somon kalkap laponet*... O să-l fac harcea-parcea...

A clătinat amenințător sulița deasupra capului şi i-a luat din nou urma. Aceasta ducea pe un drum prăpăstios, spre creasta *finopului*.

Zăpada groasă ne stânjenea grozav. Alunecam îndărăt aproape la fiecare

pas. A trecut multă vreme până să ajungem sus în pădure. Noroc că brazii erau rari şi numai câteva stânci împrăştiate printre trunchiuri, astfel că urmele se vedeau bine. Am înaintat mereu tăcuți unul după altul. Deodată am vrut să trecem într-un luminiş, dar Pent care mergea înainte s-a oprit în dosul unui copac.

— De ce stai? a întrebat tare moş Zette.

Eu eram în spatele lui Pent şi ca şi dânsul văzusem un om care venea repede printre copaci, la stânga noastră. Auzind însă glasul unchiaşului, el a fugit îndărăt în desişul pădurii.

— Cine să fi fost oare? am întrebat eu şoptit.

— Nu l-am cunoscut, domnule, a răspuns bătrânul. Ce poate căuta un om la vremea asta aici?

— Ştiu că locuieşti singur în partea asta a locului.

— Da. Să fie vreunul care pribegeşte şi îşi caută pe aici un loc potrivit?

— Nu cred. Ne-ar fi dat bună ziua. S-a ascuns, n-are un gând bun.

— Crezi cu tot dinadinsul, domnule?

— Da!

— Atunci să-l urmărim.

A rostit aceste cuvinte grăbit şi îngrijorat.

Deocamdată nu mi-am dat seama. De aceea l-am întrebat:

— Crezi că e vreun ucigaş de reni?

— Nu, o fi altceva, *veljam* – frate. Vreau să ştiu cine este. Trebuie să mă iau după el. În vremea asta urmăriți ursul.

— Nu merge singur! a zis fiul său Neete.

— Ce ştii tu, puştiule! Porniți! Nu am nevoie de nimeni.

A spus vorbele astea atât de poruncitor, încât l-am ascultat fără să crâcnim.

Fireşte, nu era lucru neprimejdios să ai de-a face prin pădure pe o aşa zăpadă cu un străin care da atât de bănuit prin purtarea lui. Dar avea pe semne Pent vreun motiv să rămână singur, tocmai unde ar fi fost atâta nevoie de un tovarăş.

L-am lăsat în voia lui şi am pornit pe urmele ursului. Silința noastră avea să fie curând răsplătită. Urma lui ne-a dus repede la un loc acoperit numai cu sfărâmături de stânci şi bolovani. Aici se ascunsese fiara, căci făcând ocolul, n-am mai dat de alte urme.

Până aici câinii stătuseră pe lângă noi, fiecare legat de stăpânul său. Acum, când am înconjurat locul, le-am dat drumul şi au năvălit printre pietre. Odată cu lătratul lor răsunător am deosebit un mormăit înăbuşit şi nemulțumit. Câtva timp zgomotul a încetat. Apoi s-a întețit de cealaltă parte. Câinele eschimoşilor apucă lupul de beregată, dar e foarte băgător de seamă cu ursul. Îl scoate din bârlog fără să se bage în primejdie, aşa că nici de data asta fiara nu a rănit vreun câine. Am auzit însă o detunătură de puşcă şi numaidecât încă una. Câinii au început un lătrat de izbândă şi am ghicit că ursul a fost doborât.

— Neete, l-ai dat gata? a strigat Anda, care stătea în dreapta mea.

— *Mije lepe vinzam* – am biruit! a răspuns din cealaltă parte a luminişului cel întrebat. *Vizodake te tarlok* – am ucis ursul, veniți aici prieteni.

Am alergat. Ursul zăcea la pământ. Flăcăiandrul Neete îl lăsase să i se apropie până la doi paşi, îi vârâse apoi cele două țevi ale puştii în gura căscată şi descărcase de două ori.

— Ştia că mi-a mâncat vițelul, a zis el vesel, de aceea a venit drept la mine ca să-l omor eu.

La laponi fiecare membru al familiei are vitele sale în turmă, cu semne deosebite. La naştere, tatăl dăruieşte copilului un ren, la botez altul, când i se vesteşte cel dintâi dinte, cel care îl descoperă îi dăruieşte al treilea ren. Şi slugilor pe lângă leafă le dăruiesc reni. De aceea, un bărbat care se însoară cu o slujnică încropesc repede o turmă şi sunt gospodari. La ei nu-i sărăcie decât doar dacă îşi pierd cumva turma din boală, ori de vreun ger fără de zăpadă, când renul nu poate scoate muşchiul de sub gheață.

— *Zotn le enac* – e un urs, nu ursoaică, a spus bătrânul. Jupuiți-i blana şi tăiați-l în bucăți, ca să-l putem duce mai lesne. *Rupwaha mijijt, katje mije vattepe* – al vostru e trupul, labele le dăm…

Şi s-a oprit la mijlocul vorbei. Fiind eu de față, a crezut de cuviință să nu isprăvească. Am înțeles. Eschimoşii, cei mai mulți, sunt creştinați. Dar au încă multe erezii din vremea păgâniei lor, la care țin cu îndărătnicie, dar nu le place de fel să afle străinii. Poate că labele le jertfesc lui Thieres, unul dintre zeii lor vechi, al cărui idol e cioplit dintr-un buştean. Mulți îl țin într-o pădurice tăinuită, ca lucru sfânt. Au tăiat labele şi le-au legat deosebit.

— Vedeți ce slăbuți ajung la vremea asta, a zis Neete, fiul lui Pent. Ursul acesta a stat în pământ şi l-a tulburat cineva din somnul de iarnă. Acum îşi căuta alt adăpost şi-l răzbise foamea, sărmanul. Venise aşa de tiptil, încât l-am auzit abia, pentru cea din urmă dată, când a mormăit. Ducă-i-se sufletul să se plimbe pe veci în codrul pustiu!

Am luat cu noi bucățile mari ale fiarei, care era lungă de vreo şase picioare şi am plecat îndărăt. Când am ajuns la locul unde Tata Pent se despărțise de noi ne-am oprit.

— Nu s-a întors, am zis eu. Oare n-ar fi bine să vedem ce e cu el?

— Nu se cuvine, a zis moş Zette. Dânsul e stăpânul şi a poruncit să nu meargă nimeni cu el. Trebuie ascultat.

— Şi dacă i s-a întâmplat o nenorocire?

— Nu cred. Cunoaşte fiecare palmă de loc, fiecare copac din pădure şi fiece fiară ce trăieşte aici. Putem fi cu totul liniştiți. Se va întoarce acasă.

— Mă îndoiesc. Dânsul ca vânător ar fi venit să ucidem ursul.

— Eram doar destui, ştia el. Putem merge liniştiți înainte!

Am ieşit din pădure, am coborât dealul stâncos şi ajungând iarăşi în câmpia mlăştinoasă, ne-am putut pune din nou schiurile, ca să înaintăm mai repede. Aurora boreală se stingea când am ajuns la cort.

Osatura cortului era din prăjini înfipte roată în pământ şi aplecate în aşa fel ca să se împreuneze toate sus. Era acoperit cu două rânduri de piei de reni,

Tata Pent fiind unul dintre cei mai bogați eschimoşi de aici. Sus lăsase o gaură să iasă fumul.

La vremea culcării însă o astupau, să nu vină frigul.

Îmbrăcămintea asta din piele înconjura cortul şi se mai întindea în jur pe pământ, aşa că între cele două pături venea ca un fel de loc de păstrare unde țineau felurite provizii. Acum, iarna, cortul era acoperit cu un strat gros de zăpadă, ce nu lăsa frigul să pătrundă. În mijlocul locuinței era cum am mai spus, vatra focului, deasupra căreia atârna o căldare de aramă legată cu un lanț de una din prăjini. Jur împrejur. Aşternut de fân acoperit cu piei tăbăcite moi, servind drept culcuş şi lavițe de odihnă familiei şi... câinilor. Vasele bucătăriei stăteau atârnate de pereții înclinați. Sus, aproape de deschizătura fumului, atârnau şunci şi stomacuri de ren, în care păstrau brânză ori lapte înghețat, sau sânge de ren, socotit leac pentru toate bolile. Când am ajuns ne-a întâmpinat cu bucurie Kakke Keira, gândind la şuncile de urs, mâncarea aleasă a laponilor. La strigătul lui au ieşit şi femeile.

II

O SALVARE MIRACULOASĂ

— *Cussne le attje* – unde-i tata? a întrebat mama Snjera, după ce a aruncat o privire spre noi şi l-a văzut lipsind.

— N-a sosit încă? a întrebat cu mirare moş Zette.

— *Nu, etnatiam* – nu, unchişorule.

— Unde a rămas el?

— În pădure.

— În pădure? *În wuarai* – în zăpadă? Dacă se dă la el un urs, un lup, ori un duh rău! De ce a rămas el în pădure?

— A văzut un om şi s-a luat după dânsul. Era un străin care se ascundea de noi.

— *Tije lepet takkan ierpmetipme* – rău şi fără cap ați făcut. Poate străinul e un omorâtor de reni. O fi înarmat straşnic. De ce l-ați lăsat singur pe tata?

— *Zotn le travam nau* – dânsul a poruncit.

— Atunci a trebuit să vă supuneți! a făcut ea mai liniştită. Porunca lui trebuie ascultată. Ştie el ce face.

Tata Pent era patriarh desăvârşit, domnind absolut. Toți îl ascultau orbeşte. Când li s-a spus că el a voit să fie singur, femeile au început prin a se îndeletnici cu îngrijirea vânatului ce-l adusesem. Labele pieriseră fără să ştiu unde. Măruntaiele le-au aruncat în căldare, să le fiarbă şi să le mănânce pe dată., iar carnea au atârnat-o la frig.

Oamenii şi câinii s-au aşezat iar prieteneşte la foc. Le pierise somnul. Când iată că am auzit la intrarea cortului o râcâială şi pielea care ținea loc de uşă s-a ridicat în sus.

— Repede! Vulpe! a strigat mama Snjera speriată.

Aşa-l chema pe câinele cel mai drag bătrânului şi care mersese cu el în pădure. A intrat pe sub pielea uşii târându-se şi a stat locului cu coada între vine, urlând plângător.

— *Repe, cusne le attja?* Repe, unde-i tata? a întrebat moşul sărind repede de pe aşternut.

Câinele a priceput că l-au înțeles. A sărit scheunând la această întrebare şi a plecat spre uşă.

— Cere ajutor, am zis eu luându-mi puşca. Stăpânului său i s-a întâmplat o nenorocire. Să plecăm după câine.

— Ori s-o fi grăbit să vină acasă, a făcut Kake Ke, argatul pe care îl înlocuise alt argat la strajă.

— Nu. Se poartă ca un câine care cere ajutor.

Am ieşit înaintea uşii şi l-am strigat din răsputeri pe bătrân. Era o noapte luminoasă de nord. Din pricina gerului strigătul a răsunat departe. Dar cât de încordat ascultam, nu auzeam nici un răspuns.

— Domnule, ai dreptate, a făcut moşul, i s-a întâmplat ceva. Luați-vă schiurile şi armele şi să ne ținem de câine.

— Nu-i destul, am zis eu, luați şi curele, funii şi prăjini. Poate a căzut într-o prăpastie.

Femeile se văicăreau şi boceau, iar noi am luat tot ce trebuia. Am încălțat schiurile şi am pornit pe urma câinelui, legat cu o curea, ținut de bătrânul care mergea în fruntea noastră. Am apucat în cealaltă parte de cum venisem. Când goneam ursul, ne venea dealul la stânga, acum la dreapta. O câmpie acoperită cu zăpadă groasă se întindea la poalele înălțimii. Câinele alerga în salturi mari de-a lungul ei şi fără schiuri nu ne-am fi putut ține de dânsul. Am mers aşa vreo patru mile engleze, apoi câinele a cârmuit-o la dreapta şi s-a întors spre o ridicătură, care nu avea urcuş greu, aşa că nu a fost nevoie să lepădăm schiurile. Mergeam tot aşa de iute ca până acum şi am ajuns la un podiş despădurit, care de partea cealaltă se pogora nespus de repede.

— *Ipmel!* a strigat moşul înspăimântat. *Zotn vatsa, Zalaignai!* Dumnezeule, a apucat peste ghețurile crăpate! *Orrop vahroc* – să fim cu luare aminte.

A strâns cureaua, ca să-l facă pe câine să meargă mai încet şi încerca drumul cu sulița la fiecare pas.

— Locul acesta e primejdios, domnule, mergem pe deasupra *rutaimonului* – iadului, unde locuiesc duhurile. Fiecare îşi are prăpastia sa, acoperită cu zăpadă ca să înşele pe bieții laponi. Trece cineva pe acolo, cade în iad, dacă *Zaivaolmak* – duhul pădurii nu-i întinde mâna să-l ajute. Câteodată vine şi un înger sfânt de-l scoate afară.

În mintea laponilor se amestecau icoane păgâne cu cele creştine. La urma urmei, lor le e tot una dacă le vine în ajutor un înger ori un zeu păgân. Poate că ei cred că şi unul şi altul sunt tot atât de puternici.

Înaintam încet şi într-adevăr, pe acest podiş întâlneam spărturi acoperite cu o pojghiță de gheață, care poate ținea un câine, dar nu un om. Cunoşteam

locurile primejdioase după culoarea acoperişului subțire şi peste ele săltam proptindu-ne în lănci.

Pe urmă am luat-o la vale. Aici trebuia să înțepenim bine lăncile, ca să nu dăm de primejdie. Spărturile erau mai dese decât până acolo. Câinele trăgea din răsputeri cureaua şi la o opinteală chiar a rupt-o, năpustindu-se la vale. Nu departe s-a oprit şi a început să urle prelung.

— Acolo e! a strigat bătânul Zette. Numai de-am fi ajuns la vreme!

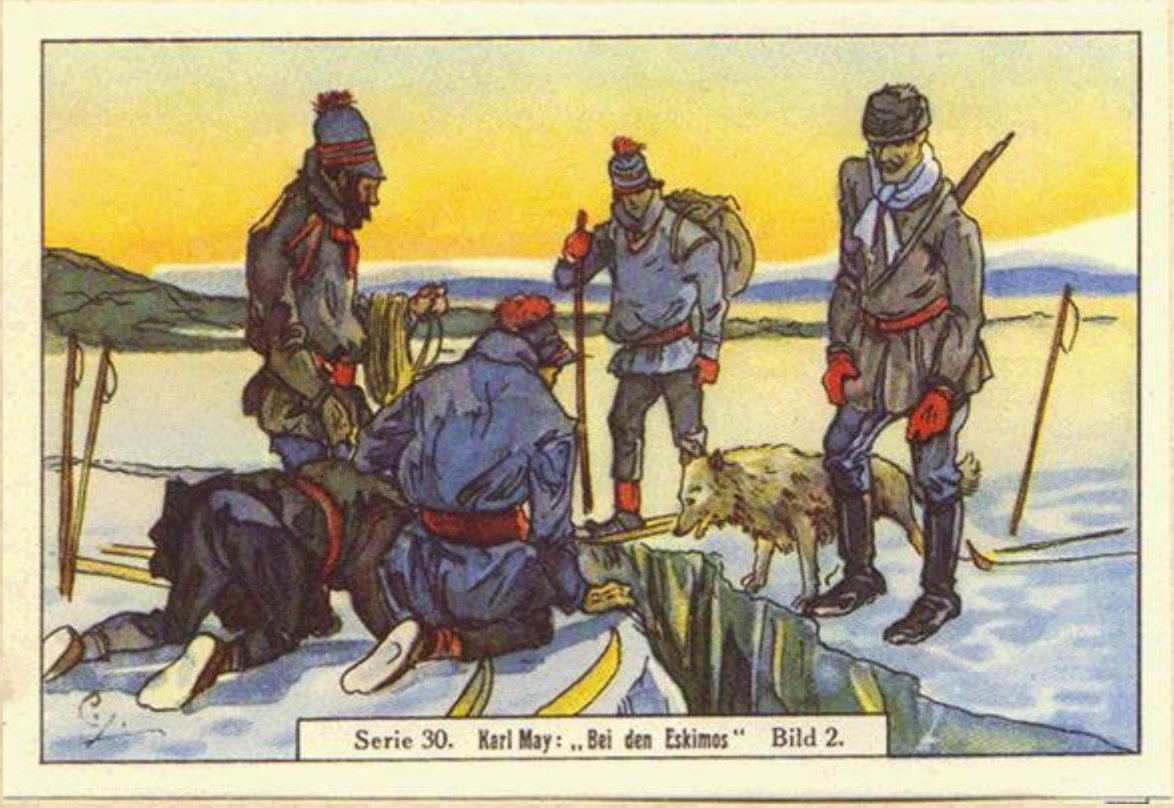

Am alergat într-un suflet şi iată-ne în fața unei prăpăstii adânci şi înguste. În acoperişul ei de zăpadă înghețată era o spărtură rotundă ca o copcă.. Câinele râcâia să-i lărgească gaura, dar se ferea să nu cadă. O urmă de schi venea de la dreapta până aici, dar nu mergea mai încolo. Nete, fiul său. S-a culcat pe omăt şi a strigat:

— *Attjo, totn lep tanne?* Tată, eşti acolo?

Nici un răspuns, dar câinele nu-şi afla locul Se opintea mereu, parcă să se arunce în hău, dar frica îl oprea.

— E jos acolo, am spus eu. Să lăsăm vorba, nu e vreme de pierdut. Dați funiile, unul trebuie să se coboare.

— Mă cobor eu, a zis Neete, sunt cel mai uşor. Dumneata, domnule, eşti cel mai mare şi mai voinic dintre noi toți. O să ții cureaua.

— Bine! Legați toate lăncile împreună şi aşezați-le de-a curmezişul peste spărtură, ca să ne slujească de reazăm. Dar repede.

Peste o clipă tânărul plutea lăsat în spărtură, unde trebuia să fie un frig grozav.

Nu a ajuns departe şi a dat un semn.

— *Mon lep zot* – l-am găsit, a strigat el. Mai lăsați jos o funie.

Funiile erau subțiri, dar împletite din curele de ren şi nu se rup lesne.

Puteai să te încrezi în ele. Îl țineam pe fiu şi am mai slobozit o funie, ca să-l lege pe bătrân. A lucrat repede şi i-am scos pe amândoi.

Tata Pent a căzut țeapăn pe zăpadă.

— E mort, a strigat, văitându-se Neete. Duhurile rele i-au luat viața.

L-am cercetat pe lapon şi am văzut că inima îi bătea.. Dar mâinile şi picioarele îi erau țepene. Am căutat să-l liniştesc:

— *Zotn ela* – trăieşte! E numai leşinat. Cum l-ai găsit stând în prăpastie? Pesemne că nu e adâncă?

— Vai, domnule, e foarte adâncă, dar e îngustă, aşa că sulița i s-a oprit şi l-a ținut.

— *Wekkes auto* – ce minune!

— Da, sfântul *Iezots* – Isus l-a păzit, dar nu s-ar putea să şi moară?

— Dacă s-o fi lovit cu capul de gheață! Hainele îi sunt groase, dar e amorțit de ger. Pesemne că a stat mult în prăpastie. Bănuiesc că e lovit, căci din leşin se trezea el acolo de mult. Luați sulițele şi faceți o targă. Să-l ducem la cort. Unul să fugă după sania cu reni, să-l vedem mai repede acasă.

— Plec eu, a făcut credinciosul Kake Keira. Alerg iute ca să nu-mi fie frig şi vă las blana, altfel nu puteți face targa.

A aruncat blana, a luat sulița şi a pornit în goană îndărăt, cu schiurile, pe drumul pe care venisem. Cu ajutorul sulițelor, prăjinilor, funiilor şi a blănii am înjghebat o targă destul de bună. L-am legat pe bătrân bine şi la drum! Ne venea greu, doar nu era lucru uşor să treci cu o povară peste spărturi. Trebuia multă băgare de seamă şi timp. Când am ajuns în vale, era şi sania. Kakke Keira luase blana lui Anda.

L-am legat pe bătrânul leşinat în sanie şi am pornit în goana cea mai mare spre cort. Bineînțeles că sania trasă de reni iuți ca vântul şi mânați de bătrânul Zette a ajuns înaintea noastră. Cum am venit şi noi, am lepădat schiurile şi am intrat în cort. Am găsit pe Tata Pent întins lângă foc şi tot în nesimțire. Cu toate acestea, mama Snjera şi fetele, tot bocind şi văicărindu-se, se căzneau de zor să-i bage cu de-a sila în gura căscată sloiuri mari de sânge de ren înghețat.

— Vreți să-l omorâți? am strigat eu.

— Sângele e bun la orice, domnule, mi-a răspuns baba.

— Lui îi strică. Scoateți-i din gură şi desfaceți-l la haine. Am eu un leac mai bun!

În sacul meu de medicamente îmi rămăsese numai nişte tinctură de sunătoare. E bună pentru rănile din cădere, dacă nu era ceva atins înăuntru. I-am desfăcut hainele să poată răsufla mai lesne şi fiindcă nu puteam avea amoniac ori spirt de *natt,* sau ceva asemănător, le-am cerut tabac. Toți se minunau cum o să tragă mortul tabac, cu toate astea, bărbații şi femeile s-au grăbit să-mi întindă fiecare câte o tabachere făcută din piele de ren. Laponilor le place tabacul, ca şi rachiul, dar fiindcă de acesta duc lipsă fumează tutun şi trag tabac cu atât mai mult. Aşa că era destul în cort.

I-am pus amețitului puțin tabac în acel loc al feții pe care laponii îl numesc

niuonne – nas. Şi într-adevăr, n-am aşteptat mult efectul. Fruntea îngustă şi ascuțită s-a încrețit, ochii închişi au început să tremure, gura i s-a căscat încet, e drept, dar cât se poate de mult. Obrajii unşi cu catran împotriva frigului şi insectelor s-au întins şi deodată s-a produs cunoscuta explozie, pentru care toate limbile lumii au unul şi acelaşi sunet – hap… ciu!

— *Aetnan* – cu sănătate! au strigat toți nebuni de bucurie.

Vraja se sfărâmase, se sfârşise. A deschis ochii, s-a uitat uimit împrejur şi a rostit cu glas răspicat:

— *Muaji, vattopti malep…* Dați-mi sânge.

Mama Snjera m-a privit întrebător. Am afirmat din cap, căci nu mă lăsa inima să nu împlinesc dorința unui om abia scăpat de la moarte. Dar cum în stomacul de ren ce-l aveau început, li se părea că nu era destul, au adus şi au început altul. Au spart bolovanul de sânge şi mama şi cele trei fete s-au repezit să-l îndoape, aşa că a trebuit să înghită de cinci ori până să poată răsufla o dată.

Bolnavul a înghițit cât ai clipi bulgăr după bulgăr de sânge înghețat şi era atât de lacom de leacul mântuitor de moarte, încât m-a prins groaza şi la urmă l-am oprit. Îndată ce nu s-a mai îndeletnicit cu înghițitul, a dus mâna la cap şi s-a văitat:

— *Monlep oluocatest. Mon lep havetetovum!* – Mă doare, sunt rânit!

L-am pipăit cu mâna şi am găsit sub gluga de blană o umflătură destul de mare. Se lovise.

— Tuni mon kajkap veccetet! – O să-ți dau ajutor!

L-am mângâiat şi am apucat tinctura.

— *Tote lep pesker* – eşti doctor? a întrebat el.

— Da, am răspuns, ca să aibă încredere.

— Ce ai acolo?

— O doctorie să-ți liniştească durerea.

— E bună la gust?

— Nu vei bea-o. O să te ung la cap.

— Dă-mi s-o miros.

— Fără să mă gândesc, i-am apropiat sticla deschisă de nas.

Dânsul a mirosit spirtul cu lăcomie şi a zis cu fața veselă:

— Dă-mi mai bine, domnule, doctoria asta să o beau. O să mă vindec mai curând decât dacă ai să mă ungi cu ea la cap.

N-am vrut. Am cerut o cârpă dintr-o haină de vară. Am muiat-o şi l-am legat la umflătură. Fiindcă trebuia peste scurtă vreme să ud din nou legătura, n-am pus sticla în sac.

— Attje, cum ai căzut în spărtură, l-a întrebat Neete?

Bătrânul a tăcut puțin, apoi a răspuns:

— Nu mă întreba! O să vă spun eu mai târziu!

Trebuia să ascultăm de această poruncă. Nu pricepeam de ce nu ne lămurea, doar îl scăpasem de la moarte şi eram vrednici de această încredere. El a întrebat cum s-a sfârşit vânătoarea şi cum am dat peste dânsul de l-am

ajutat. Ne-a ascultat. Cum a aflat că fiertura de urs e încă fierbinte în căldare, a cerut să se aducă cuțitele şi să se înceapă numaidecât o gustare. Mama Snjera a luat cu țepuşa bucăți de măruntaie şi le-a pus în şorțul ei de piele, al cărui luciu soios te lăsa să ghiceşti la câte şi câte mai servise în viața lui. Se mărunțea acolo, iar bărbații şi câinii luau ce le poftea inima.

În ce mă priveşte, am avut fericirea să mă îngrijească frumoasa Marja, fiica mai mare a lui Pent. Era poate de douăzeci şi trei de ani. În cele paisprezece zile cât m-am oprit în cortul lor, părea că-mi făcuse un locşor prietenesc în inima ei. Îmi venea până la subțioară, avea în cozi cam vreun kilogram de untură, iar fața îi lucea de un strat gros de catran. Buzele ei zâmbeau pe o întindere cam de doisprezece centimetri. Năsucul îi era o alună. Ochişorii, din cauza luminii veşnice a zăpezii, se învățaseră a clipi întruna. Dar mie unul, spun drept, nu-mi prea făceau cu ochiul.

Dânsa fărâmița cu degetele ei negricioase, grăsulii şi unsuroase cele mai bune bucăți ce le putea smulge pentru mine din colții câinilor şi mi le îndesa cu drăgălăşenie în gură, neținând seama de mofturile ce părea că fac, de câte ori îmi feream cu îndărătnicie capul. Părinții păreau prietenoşi de această hârjoneală prietenească. Am putut scăpa de stăruitoarea îndopătură ridicându-mă o clipă şi fugind afară ca să-mi recapăt stăpânirea organelor mele de mistuire, răscolite.

Când m-am întors, mi-a dat de bănuit zâmbetul de fericire cerească ce-mi aruncau toți ochii. Îndată mi-am dat seama de neprevederea mea şi m-am repezit la sticlă, dar era goală goluță. Laponii şi laponele îşi fricționaseră stomacul pe dinăuntru cu tinctura mea. Îmi venea să-i cert straşnic, dar a trebuit să râd cum bătrânul căuta să se dezvinovățească.

— Domnule, n-o să ne ocărăşti. Am mâncat din urs şi am simțit că era bolnav, de aceea am luat câte o duşcă din doctoria ta care vindecă orice boală. Mie la cap nu-mi mai trebuia. Mi-a trecut. Sunt sănătos.

I-am întins sticla goală:

— Ai luat doctoria, ia şi sticla... Ți-o dăruiesc.

Le-am făcut mare bucurie cu sticla asta. Căci o carafă sau o sticlă e o raritate prețioasă în gospodăria unui lapon. De aceea a zis bucuros:

— *Heratjam,* iubite domnişorule, eşti doctor mare de tot şi binefăcător. A fost o binecuvântare venirea ta în cortul meu. Ne-ai dăruit atunci trei sticle de vin spanco – spaniol, aşa îi ziceau romului, care ne-a uşurat inima. Dar doctoria ta ne place şi mai şi. Şi-i păcat că n-ai mai multă. Dar acum sunt obosit, culcă-te lângă mine. Când ne vom trezi o să te rog să vii cu mine iar pe deal. Avem de vorbit ceva foarte de seamă.

Toate cele petrecute ne obosiseră mai mult sau mai puțin, încât îndemnul bătrânului era tocmai la vreme. Au astupat deschizătura fumului şi iar ne aflam în acea stare, claie peste grămadă, ca înainte de năvala ursului.

Va urma...

CITITI !

GAZETA SF

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

Editura PAVCON

Colecţia SF&F ROMÂNIA SUB ASEDIU

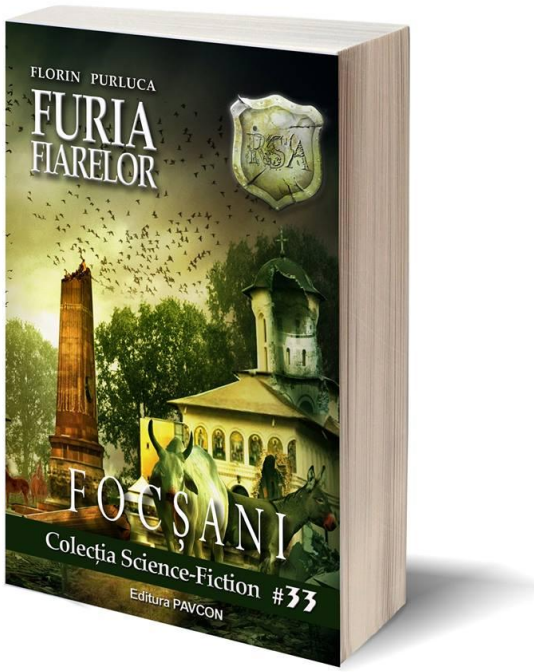

Rodica BRETIN

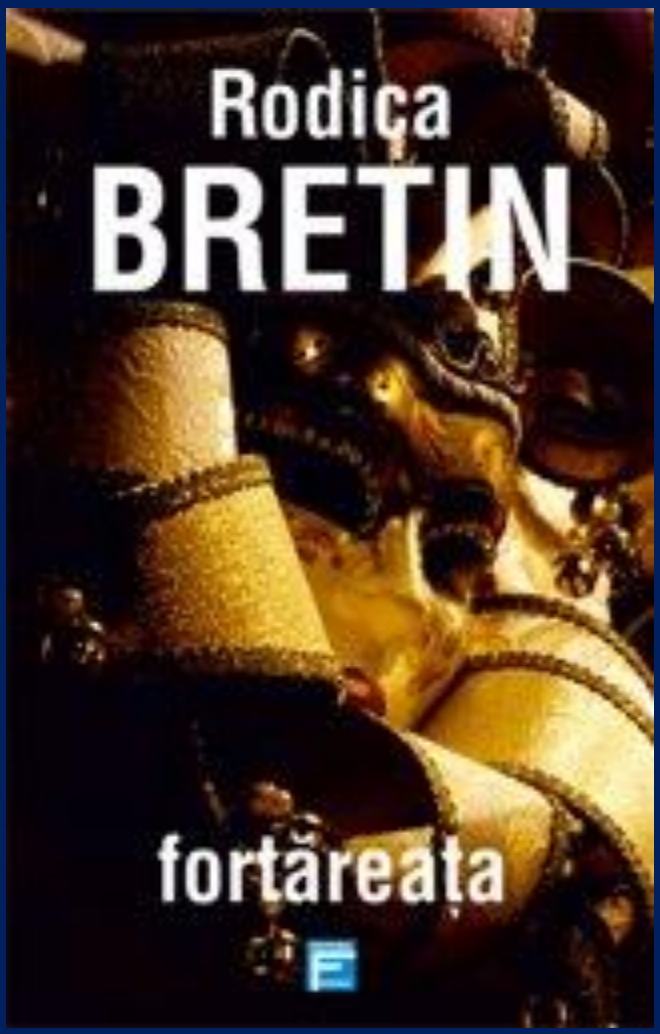

MILOS DUMBRACI

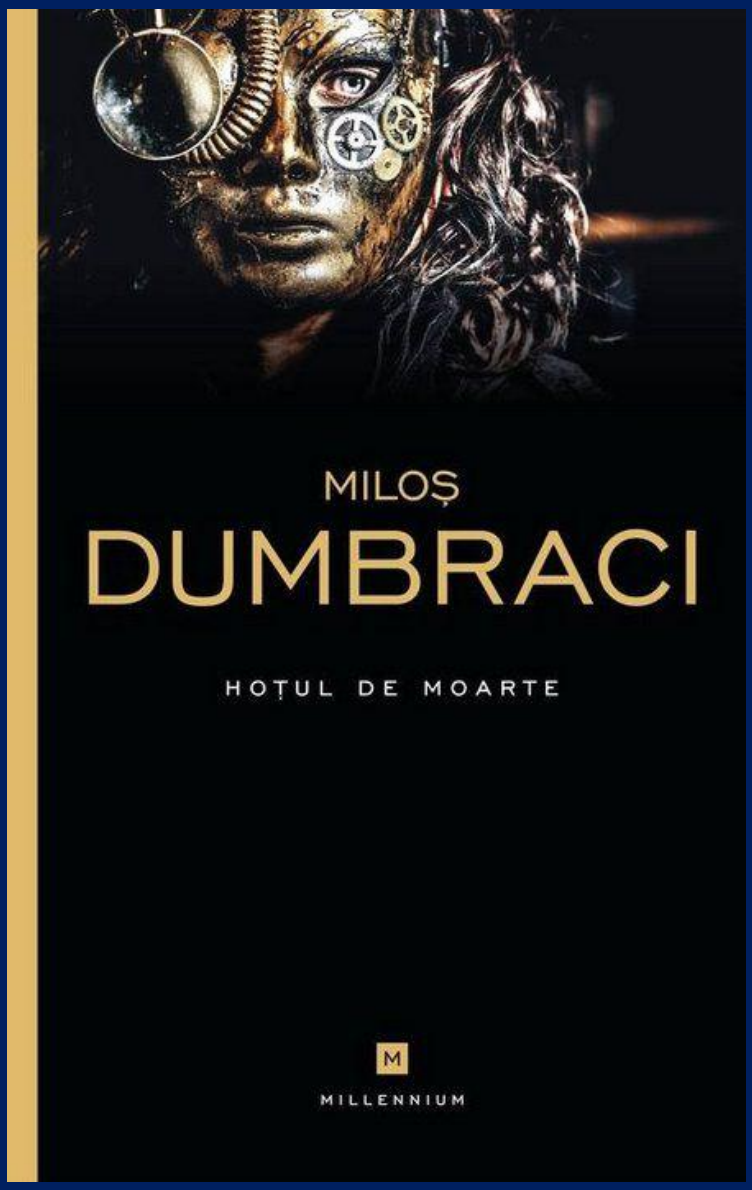

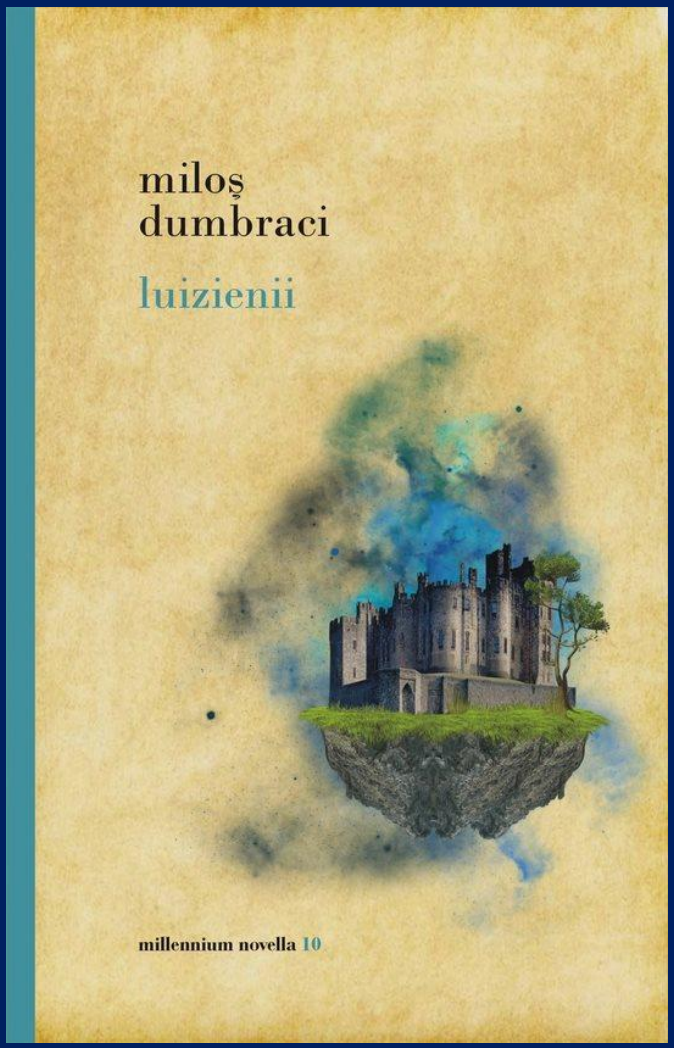

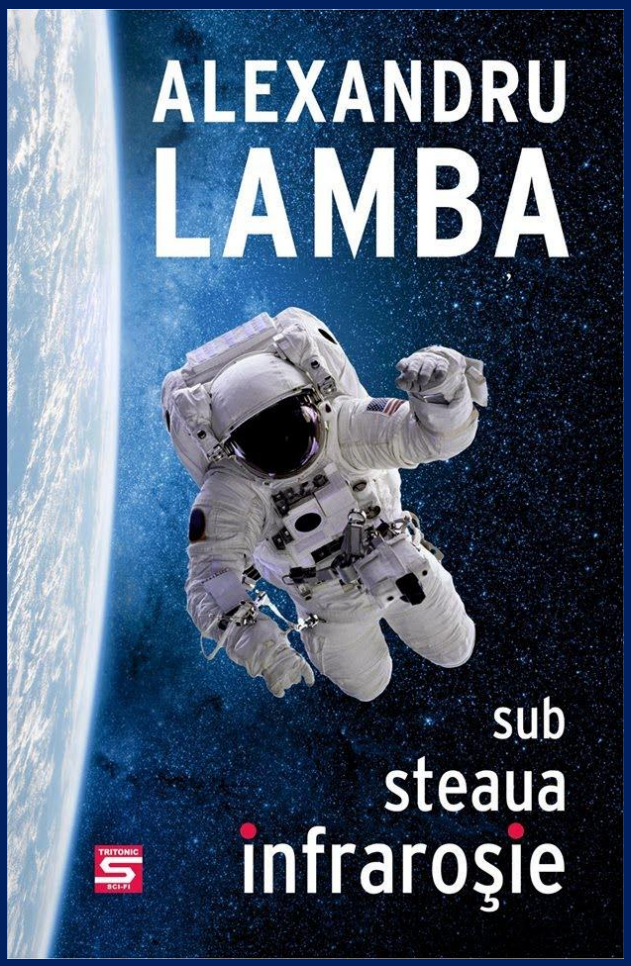

Alexandru LAMBA